

Tình Đầu Gặp Nhau Quá Sớm

Contents

Tình Đầu Gặp Nhau Quá Sớm	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	14
6. Chương 6	16
7. Chương 7	18
8. Chương 8	21
9. Chương 9	23
10. Chương 10	25
11. Chương 11	29
12. Chương 12	31
13. Chương 13	36
14. Chương 14	38
15. Chương 15	42
16. Chương 16	44
17. Chương 17	48
18. Chương 18	50
19. Chương 19	54
20. Chương 20	56
21. Chương 21	60
22. Chương 22: Bia Đỡ Đạn Tiến Công Chiếm Đóng	62
23. Chương 23	66
24. Chương 24	68
25. Chương 25	70
26. Chương 26: Chương 26.1	72
27. Chương 27: Chương 26.2	74

Tình Đầu Gặp Nhau Quá Sớm

Giới thiệu

Truyện kể về nam chính không bị bệnh như Bùi Tuấn nhưng thời trẻ “thần kinh” đúng kiểu badboy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-dau-gap-nhau-qua-som>

1. Chương 1

“Tả Bách Hợp, anh yêu em như chuột yêu gạo! Em là trái tim của anh, là lá gan của anh, là ba phần tư cơ thể anh, là phổi của anh, là dạ dày của anh, là hoa hồng đỏ trong lòng anh...” Tiếng hát khí thế mười phần của một chàng trai vang lên dưới sân khiến mọi người ồn ào. Tiếng nhạc ầm ĩ và tiếng bàn tán của mọi người xung quanh làm Bách Hợp bắt buộc phải mở mắt ra.

Trong mơ cô còn nghĩ tới ánh mắt có phần đáng sợ của Lý Diên Tỉ khi cô tiến vào nhiệm vụ. Lúc ấy hình như anh muốn kéo cô nhập vào cơ thể anh vậy. Bách Hợp không thoải mái, bên tai lại vang lên tiếng nhạc đinh tai, một bàn tay vỗ lên mặt Bách Hợp: “Này, Tả Bách Hợp, ngôi sao rock and roll tới tỏ tình với cậu kìa, sao cậu còn ngủ tiếp thế?”

Đột nhiên bị người ta vỗ lên mặt, thân thể Bách Hợp chợt căng thẳng. Suy nghĩ hỗn loạn của cô lập tức trở nên tỉnh táo, lập tức mở mắt ra, tóm lấy bàn tay vừa vỗ lên mặt mình. Tiếng kêu thảm thiết của một cô gái vang lên: “Cậu làm gì thế, Tả Bách Hợp, cậu làm mình đau đấy!”

Cô gái vốn đang khom người vỗ lên mặt cô lộ vẻ đau đớn nhưng không giãy ra. Bách Hợp chịu đựng cơn văng đầu, đánh giá khung cảnh xung quanh. Đây rất giống một phòng ký túc xá nữ sinh. Phòng không lớn lắm, có tổng cộng bốn cái giường tầng. Cô thở dốc một hơi, chậm rãi thả tay cô gái kia ra. Cô gái rút tay về, nắn bóp cổ tay bị đau, oán trách:

“Tốt xấu gì thì Phong Ninh cũng tới tìm cậu để tỏ tình, cậu không thích thì cũng đừng ngủ say như vậy chứ. Mình có lòng tốt gọi cậu dậy còn bị cậu bóp đau cả tay!”

Nghe tới hai chữ Phong Ninh, trong lòng Bách Hợp chợt nhói lên. Đây chắc là cảm giác do nguyên chủ lưu lại. Cô thở sâu mấy hơi, tâm trạng khó chịu vì đột nhiên bị đánh thức dần bình tĩnh lại, lạnh nhạt nói xin lỗi với cô gái kia: “Thật xin lỗi.”

“... Anh yêu em, yêu em...” Giọng của người ở dưới tầng không tệ lắm, nhưng lại cổ gào thét loạn lên, còn thêm cả tiếng guitar cổ quái nữa, hợp lại với tiếng ồn ào của người xung quanh khiến khóe môi Bách Hợp co giật. Cô ngồi dậy, lau mặt một cái, vừa mới tỉnh lại đã bị âm thanh huyền ảo làm mệt mỏi, cái tiếng quý khóc sõi gào kia nữa, tai cô kêu ong ong. Bách Hợp không chút nghĩ ngợi xoay người vào nhà tắm, lúc đi ra đã xách một xô nước đầy. Tuổi của thân thể này không nhiều, thân hình gầy gò ốm yếu, Bách Hợp cố hết sức mới đặt được cái xô lên cửa sổ. Mấy nữ sinh đang nằm bò thấy hành động của cô thì kinh ngạc, còn chưa kịp hỏi cô định làm gì thì ‘ào’ một cái, cả xô nước đã bị đổ xuống!

“...Em là hoa hồng của anh...Á, phì, phì...” Thiếu niên tóc dài, đeo kính đen, mặc quần da màu đen, làn da trắng trẻo bị nước đổ ngay vào người. Đang ngẩng đầu hát vang nên nước lọt vào miệng không ít, khiến anh vô tình nôn ra. Kính đen bị trượt xuống tận miệng, mái tóc dài dãn sát vào má, nhìn vô cùng thê thảm, không còn đáng vẻ ban đầu nữa. Đàn guitar trong tay bị nước vào nên thanh âm cũng thay đổi. Chàng trai không hiểu chuyện gì, dùng tay vuốt tóc, ngẩng đầu lên nhìn.

Các nữ sinh trong ký túc xá đang nhào người trên cửa sổ xem náo nhiệt, thấy tình cảnh này thì ban đầu im lặng, ngay sau đó lập tức cười lên.

“Tả Bách Hợp, anh sẽ không từ bỏ đâu! Em là cô gái của anh!” Thiếu niên bị hắt một xô nước nhưng không chết tâm, trái lại còn hiên ngang ngẩng đầu. Thấy anh không phát ra tạp âm nữa, Bách Hợp liền xách cái xô về nhà tắm, sau đó cởi dép lên giường nằm. Các nữ sinh khác thấy Bách Hợp bình tĩnh như thế thì đều cắn môi, vốn dĩ muốn cười giờ lại thấy ngại ngùng.

“Bách Hợp, cậu không thích Phong Ninh sao? Tổ cảm thấy anh ấy không tệ đâu. Tính cách hướng ngoại, trong trường có không ít nữ sinh cũng thích anh ấy đấy.” Một cô bé ngồi xuống giường Bách Hợp, đẩy cô một cái. Bách Hợp không còn lựa chọn nào khác, đành phải mở mắt ra, lúc này có nhiều người trong ký túc xá nên cô không thể tiếp thu nội dung câu chuyện. Bách Hợp nhìn gương mặt búp bê của cô bạn, thở dài: “Trường học cấm yêu sớm!”

Lúc cô đổ nước xuống, thấy rõ biểu ngữ treo ở tầng đối diện ký túc xá nữ: Cấp ba cấm yêu đương. Giờ cô chỉ nói lại câu ấy thôi cũng khiến nữ sinh kia im lặng.

Mọi người thấy hôm nay có vẻ như cô không muốn nói chuyện nên cũng không tiếp lời nữa, bắt đầu tụ tập bàn tán về cậu thiếu niên tên là Phong Ninh kia. Giờ trời đã sáng trưng, đáng lẽ học sinh cấp 3 phải đi học rồi, vậy mà có nhiều người trong ký túc như thế, hẳn hôm nay là ngày nghỉ.

Bách Hợp nằm trên giường rất lâu, mãi tới khi các cô bạn có hẹn hoặc rủ nhau đi chơi hết, ký túc xá trở nên yên tĩnh, lâu lâu không còn tiếng vang nào nữa, Bách Hợp mới nhắm mắt bắt đầu tiếp thu nội dung câu chuyện.

Trong thành phố có một nhà doanh nghiệp họ Trần nổi tiếng về lĩnh vực đá quý. Từ thời trẻ đã tích cóp được khối gia sản rất lớn, hơn nữa vô cùng thích làm từ thiện. Ông ta và vợ chỉ có một đứa con gái tên là Trần Nhạc Nhạc. Trần Nhạc Nhạc sinh ra trong gia đình phú quý, lại có vẻ ngoài xinh đẹp vô cùng, từ nhỏ học đàn dương cầm, tập múa, khí chất cao quý, là nhân vật rất được săn đón ở giới thượng lưu. Cô giống như một nàng công chúa cao cao tại thượng. Có điều vào năm sinh nhật 18 tuổi, cha cô có một người bạn nữ lâu năm qua đời, trước khi chết liền giao con gái mình nhờ ông Trần chăm sóc. Cha Trần coi con gái của hồng nhan tri kỷ như con ruột mình, vô cùng yêu thương cô gái lớn hơn Trần Nhạc Nhạc một tuổi này, thậm chí vào sinh nhật 20 tuổi của cô ta còn nói sẽ chia cho cô ta một nửa gia sản họ Trần.

Trần gia vốn thuộc về Trần Nhạc Nhạc, nhưng cô gái kia đến Trần gia rồi thì địa vị tiểu công chúa của Trần Nhạc Nhạc lập tức thay đổi. Người cha trước đây luôn yêu thương cô bắt đầu chán ghét cô, thậm chí bạn trai thanh mai trúc mã của cô cũng xiêu lòng với cô gái kia, bây giờ một nửa tài sản của Trần gia còn thuộc về cô ta, Trần Nhạc Nhạc không thể chịu nổi. Cô bắt đầu đối phó với cô ta. Đáng tiếc bản lĩnh chẳng bằng người ta, bị cô ta hãm hại rơi vào cảnh bị một đám người cưỡng bức. Vào tiệc sinh nhật 20 tuổi của cô, công bố chỗ ảnh đó ra.

Chiều này đã hủy cả đời Trần Nhạc Nhạc. Từ con cưng của xã hội thượng lưu, cô biến thành người đàn bà dâm dăng nổi tiếng. Ai cũng chán ghét, khinh bỉ cô. Những vị phu nhân từng muốn cô làm con dâu họ giờ tỏ ra ghét bỏ cô. Sau cô lại bị đứa con gái nuôi của cha mình lừa hít thuốc phiện, cha Trần hoàn toàn thất vọng với Trần Nhạc Nhạc, vì thế cắt đứt trợ cấp tiền bạc cho cô. Khi lên cơn nghiện, để có tiền mua thuốc, cô lựa chọn cuộc sống sa đọa vất vả, quan hệ lung tung, cuối cùng khiến người mẹ vô cùng yêu thương mình tức chết. Sau đó Trần Nhạc Nhạc phát hiện bản thân nhiễm AIDS, chết trong thống khổ.

Khi Trần Nhạc Nhạc chết, cô còn rất trẻ, chưa đến 25 tuổi. Sau khi cô chết, câu chuyện vẫn chưa kết thúc, mà cô trọng sinh trở lại bảy năm trước, vào sinh nhật 18 tuổi của mình. Cô hận đứa con gái nuôi của cha mình, hơn nữa trước khi chết đã phát hiện ra đó là con riêng của cha. Nghĩ tới một đời của mình bị cô ta hủy hoại, chính mình lại làm mẹ tức chết, nghiện thuốc phiện, Trần Nhạc Nhạc tuyệt đối không cam lòng. Một khi đã có cơ hội sống lại, cô lập tức chuẩn bị trả thù.

Cô muốn trả thù cha Trần, cha Trần không chung thủy, trước khi mình sinh ra đã có tiền nhân kia với người phụ nữ khác. Cô muốn tiền nhân đó không được chết tử tế, đời trước cô nghiện thuốc phiện, đời này thì phải làm một tiểu thư danh giá. Cô muốn tất cả rửa mắt mà nhìn. Cô hành động thận trọng từng bước, thừa dịp con gái riêng của cha Trần còn chưa vào cửa, trừ học đàn, học múa, cô còn học tiếng Anh, Pháp,

Đức, Nhật, Nga. Cô nỗ lực rèn luyện bản thân, lại có thêm ký ức đời trước nên trên người cô vừa có vẻ chín chắn trầm ổn vừa có vẻ ngây thơ của thiếu nữ, khiến rất nhiều người động lòng.

Trần Nhạc Nhạc muốn trả thù tên cận bã từng bỏ rơi cô và đứa con riêng kia, cô trở nên vô cùng ưu tú, quyến rũ khiến tên cận bã yêu cô đến điên cuồng, nhưng cô chẳng thêm ngó ngàng tới hắn. Cô hận Trần gia, lúc trước cha Trần tuyệt tình tuyệt nghĩa với cô, thậm chí Trần gia vốn thuộc về cô cũng bị chia một nửa cho đứa con rơi kia, Trần Nhạc Nhạc không cam lòng, cô muốn hủy cả Trần gia. Vì hủy diệt Trần gia, cô bắt đầu sắp xếp cạm bẫy.

Có điều dù tâm cơ có sâu đến đâu cũng có lúc yếu ớt. Một lần suýt nữa cô thất bại trước cha mình, chán nản vô cùng thì gặp được Phong Ninh. Lúc ấy Phong Ninh đã là người đứng đầu của một lực lượng bộ đội đặc biệt bí mật ở Hoa Hạ. Sau khi cứu cô, vì cô khiến anh cảm thấy giống như mối tình đầu nên dù đang làm nhiệm vụ, anh vẫn đưa Trần Nhạc Nhạc đi bệnh viện.

Đời trước Trần Nhạc Nhạc trải qua đủ kiểu cận bã, những người đàn ông đó chẳng khác gì nhau, đều chỉ muốn thân thể cô. Bây giờ gặp được một người đàn ông chín chắn, lại là một quân nhân đẹp trai như Phong Ninh, cảm giác an toàn bên anh không gì sánh kịp. Cô thật sự chường mắt vị hôn phu môn đăng hộ đối kia, hơn nữa gã cận bã đó đã từng ngủ với người chị gái cùng cha khác mẹ của cô ở đời trước. Cô căm ghét hắn phản bội mình, càng khinh thường hắn. Làm sao hắn so được với sự kiên quyết rắn rỏi của Phong Ninh. Cô chủ động quyến rũ anh, đời trước cô từng có rất nhiều đàn ông, vì thế trên người cô vừa có sự ngây thơ của thiếu nữ, lại có vẻ quyến rũ tận xương. Cuối cùng Phong Ninh cũng có cảm tình với cô.

Xuất thân của Phong Ninh rất cao, sau khi anh thông cảm với hoàn cảnh của Trần Nhạc Nhạc, biết Trần Nhạc Nhạc muốn đối phó với Trần gia thì giúp cô rất nhiều. Trần Nhạc Nhạc có Phong Ninh trợ giúp, cuối cùng đã phá hủy Trần gia, ép cha Trần phát điên, đẩy người chị cùng cha khác mẹ của mình đi làm gái điếm, cũng sai người tiêm thuốc phiện cho cô ta, khiến cô ta mất hết danh dự.

Tuy Trần gia là gia tộc có tiếng, nhưng Trần Nhạc Nhạc tâm ngoan thủ lạt đối phó cha mình và chị gái khiến Phong gia không thích cô. Trần Nhạc Nhạc lại sử dụng vô số thủ đoạn khác, nhanh chóng trấn trụ được Phong gia, thành công gả vào nhà họ Phong. Sau khi Phong Ninh lập được công lớn, cô cũng trở thành phu nhân cao quý.

Lần này, thân thể mà Bách Hợp tiến vào không phải là chị gái cùng cha khác mẹ của Trần Nhạc Nhạc, cũng chẳng có quan hệ gì với Trần Nhạc Nhạc. Cô ấy là mối tình đầu của Phong Ninh, một nhân vật rất phụ!

So với xuất thân giàu có của Trần Nhạc Nhạc, Tả Bách Hợp đơn giản hơn nhiều. Cô ấy có một người mẹ yếu đuối và hai em trai, em gái, còn có cả một người cha vừa vũ phu vừa ham đánh bạc như mạng. Trong ký ức, hề cha không vừa ý là vung tay đánh người nhà. Mẹ cô rất yếu đuối, ngay cả can đảm bảo vệ con gái cũng không có. Tả Bách Hợp lớn lên trong hoàn cảnh đó, tính cách cũng yếu đuối chẳng khác gì mẹ mình. Vốn dĩ cô có khát vọng học tập thật giỏi, sau đó đón mẹ và các em đi để họ không phải chịu sự ngược đãi của cha nữa. Cô vẫn luôn hết lòng cố gắng, nhưng vào năm cấp ba ấy, vì cô có được sự yêu thích của Phong Ninh mà cuộc đời đã thay đổi hoàn toàn.

Phong Ninh xuất thân quyền quý, có điều anh vẫn luôn giấu diếm không nói. Lúc ấy Phong Ninh phản nghịch mà kiêu ngạo, mơ mộng làm một ca sĩ rock 'n roll. Trong đời Tả Bách Hợp chưa từng có ai tốt với cô ấy như thế, không ai từng nói yêu cô, không ai hát tặng cô. Ban đầu, Phong Ninh quần quật khiến cô khó xử nhưng dần dần, cảm giác được người ta quý trọng lại khiến cô rất vui, không lâu sau đã trở thành bạn gái của Phong Ninh.

Lúc đó Phong Ninh thường xuyên lái xe máy chở cô đi khắp góc thành phố, chơi guitar cho cô nghe, đưa cô đi làm tất cả những việc lặt vặt. Hai người ôm hôn dưới trăng, trao nhau thân thể mình, đôi khi Tả Bách Hợp thậm chí đã quên mất lý tưởng của cô là thi lên đại học. Phong Ninh chìm đắm khiến người Phong gia không chịu nổi nên tìm đến cô.

Không có ai chịu chấp nhận rằng con mình hư hỏng, người Phong gia cũng vậy. Họ không cho rằng Phong Ninh kéo Tả Bách Hợp xuống mà nghĩ Tả Bách Hợp làm Phong Ninh sa đọa. Phong Ninh xuất thân từ một gia đình như thế, lại là con trưởng, sau này tiền đồ rộng lớn. Vì suy nghĩ cho tương lai của Phong Ninh, người Phong gia tới tìm Tả Bách Hợp, yêu cầu cô rời xa Phong Ninh.

Cho đến lúc ấy Tả Bách Hợp mới biết thân thế của Phong Ninh. Tuy cô là con nhà bần hàn nhưng cũng có khí khái của mình. Cô không tham tiền tài địa vị của Phong Ninh, khi hai người yêu nhau, cô cũng không dùng mấy tiền của Phong Ninh. Hầu hết thời gian hai người bên nhau đều là đi ngắm cảnh, xem trăng. Trừ tặng bài hát cho cô, Phong Ninh chưa từng tặng cô đồ trang sức quý giá. Nhưng bây giờ người Phong gia lại cho là cô tham tiền của nhà họ, đây là điều mà Tả Bách Hợp không thể chịu đựng được.

Kinh khủng hơn là người Phong gia tới tìm cha Tả Bách Hợp, chấp nhận trả bớt tiền nợ đánh bạc cho ông ta, điều kiện là cha Tả phải giữ con gái mình lại. Cha Tả nợ nhiều tiền, bị đám cho vay lãi truy đuổi, bây giờ nghe được điều kiện ấy thì đương nhiên đáp ứng ngay. Ông ta không quan tâm đến sự phản kháng của Tả Bách Hợp, bán cô đi để lấy năm ngàn tệ, danh nghĩa là tiền sinh lễ. Cô bị gả ột thợ mộc tuổi trung niên, Tả Bách Hợp không chấp nhận liền bị cha Tả đánh gãy đùi, giam cầm trong nhà. Không thể chống lại cha mình, Tả Bách Hợp muốn nhờ Phong Ninh giúp đỡ nhưng Phong Ninh đã bị người ta ép vào quân ngũ.

Cô bị một gã đàn ông trung niên xa lạ cưỡng bức, sống không bằng chết. Hơn nữa vì cô không còn trinh nên hẳn ta càng không tử tế với cô. Sau khi kết hôn, hành hung cô mấy lần đến suýt mất mạng. Cứ thế mười năm trôi qua, cô đã chết lòng, bị ép sinh con trai con gái. Lúc con trai bị bệnh, cô đưa con tới bệnh viện thì vô tình gặp Phong Ninh. Khi đó, Phong Ninh và Trần Nhạc Nhạc đã ở bên nhau. Ánh mắt Phong Ninh nhìn cô như nhìn một người xa lạ, không có cảm hận, cũng không có yêu mến, chỉ là bình tĩnh đến lạnh lùng. Điều ấy làm Tả Bách Hợp đau lòng. Cô tự ti đến mức không dám ngẩng đầu lên trước mặt Phong Ninh. Anh vẫn đẹp trai như trước, cô chỉ nhỏ hơn anh một tuổi nhưng lại già nua rất nhiều.

Chàng trai ngây ngô năm nào để lại quá trình trưởng thành cho Tả Bách Hợp nhưng lại để sự chín chắn cho Trần Nhạc Nhạc. Lúc trước Tả Bách Hợp không cần một hào của Phong Ninh, không cần anh chăm sóc, chỉ cần tình cảm lãng mạn của anh. Cuối cùng trong lòng Phong Ninh vẫn là ấn tượng tồi tệ. Thậm chí Tả Bách Hợp còn không dám nói cho Phong Ninh nghe tình hình trong nhà mình, chỉ một mình gánh chịu tất cả đau khổ.

Trần Nhạc Nhạc có được tất cả từ Phong Ninh. Khi cô ta khó khăn, Phong Ninh liền giúp đỡ. Cô ta trở thành bạn gái của Phong Ninh chín chắn trầm ổn chứ không phải cậu thiếu niên chỉ biết kêu gào. Cô ta có được sự trợ giúp từ thế lực và tiền bạc của Phong Ninh, hủy hoại được cha Trần. Cả hai đều là người yêu của Phong Ninh, đều bỏ ra tình cảm và thân thể mình, đáng tiếc kết cục lại hoàn toàn khác.

Tả Bách Hợp vô cùng không cam lòng. Cô thở dài vì mất đi thanh xuân. Cô hận vì cả đời mình bị hủy hoại, có điều những kỷ niệm của mối tình đầu lại không hề biến mất. Cô muốn trải qua một lần nữa. Cô muốn có cuộc đời của chính mình, cho dù kết quả cuối cùng là chia tay với Phong Ninh thì cô vẫn muốn mình nói một cách đàng hoàng với anh, không để anh cho rằng cô tham tiền tài. Cuộc tình này chỉ có thể trách rằng hai người gặp nhau quá sớm, chưa hiểu thế nào là yêu, vì thế nên mới sai lầm rơi vào kết quả này.

Tuy nói cuối cùng Phong Ninh vẫn có được người đẹp, có điều người trong mối tình đầu của anh lại phải thống khổ cả đời.

Tiếp thu xong nội dung câu chuyện, Bách Hợp sờ lên trán mình, cười khổ. Điều nguyên chủ không cam lòng nhất là nhiều năm sau, khi gặp lại Phong Ninh, cô ấy không thể nói gì được, càng không thể tới gần anh. Cô ấy bị ánh mắt lạnh lùng của anh làm ám ức tới mức không nói nên lời. Có thể là thời điểm sai lầm, lại gặp sai người. Tâm nguyện của nguyên chủ là muốn yêu đương với Phong Ninh một lần nữa, cho dù cuối cùng không có kết quả thì cũng không phải do người khác nhúng tay phá đám. Cho dù phải chia tay thì cô ấy muốn tự mình nói với Phong Ninh. Cô ấy không cần cha Tả làm chúa tể cuộc đời mình, dù không thể nào ở bên Phong Ninh nữa thì cô ấy muốn tiếp tục mục tiêu của mình, thi lên đại học, sau đó đón mẹ và các em đi.

Cô ấy muốn tự đi tiếp đường đời chứ không phải lúc nào cũng bị người ta sắp xếp.

Lần này Lý Diên Tử đưa cô vào nhiệm vụ đúng vào thời điểm thích hợp, khi mọi việc còn chưa xảy ra. Bây giờ mới là giai đoạn Phong Ninh theo đuổi Tả Bách Hợp, không đến hai tuần là Tả Bách Hợp nhận lời Phong Ninh. Trước đây, nhiệm vụ của Bách Hợp toàn đánh giết báo thù, lần này lại chỉ có yêu cầu rất nhỏ nhoi, cô chợt thở dài nhẹ nhõm, đồng thời cũng có chút thương xót cho nguyên chủ.

Nguyên chủ là một cô gái tốt, cô ấy cũng không có yêu cầu gì nhiều, chẳng qua chỉ muốn có một tình cảm có bắt đầu có kết thúc mà thôi. Cô ấy không hề đòi phải vào được Phong gia hay chia rẽ Phong Ninh và

Trần Nhạc Nhạc. Cô ấy chỉ muốn làm chủ cuộc đời mình một lần. Đối với Bách Hợp, nhiệm vụ này không khác gì nghỉ ngơi bình thường, trừ mối uy hiếp là cha Tả thì chẳng có bất cứ khó khăn nào nữa. Nếu cô không muốn gả cho gã thợ mộc trung niên kia thì dễ như trở bàn tay. Hiện giờ Phong Ninh đang theo đuổi Tả Bách Hợp, cần phải ở bên anh, tới khi người Phong gia tới tìm thì nói chia tay với anh, thế là thích hợp nhất. Bách Hợp nghĩ xong, thoải mái cười lên.

Cửa phòng ký túc vốn khép kín chợt bị người ta đẩy ra, Bách Hợp vô ý quay đầu lại nhìn. Một bóng người cao lớn, buộc tóc, đang dáo dác dò xét, vừa định tiến lên thì phát hiện trong phòng không có ai mà chỉ còn mình Bách Hợp, anh ta ngẩn người một chút rồi nhanh chóng rút đầu lại. Ngay sau đó lại nhanh chóng chạy vào.

2. Chương 2

“Tả Bách Hợp, em là cô gái của anh, nhận lời làm bạn gái anh đi!” Lúc này Phong Ninh đã thay áo sơ mi trắng, cũng tắm rửa qua, mái tóc dài buộc gọn lên. Thật ra Phong Ninh không phải kiểu thư sinh tuấn tú, vì đang tuổi lớn nên trên cằm anh còn có một đường râu mờ mờ. Anh cũng chưa có vẻ chín chắn đậm đậm khiến người ta tin tưởng của nhiều năm sau, trái lại nhìn có vẻ kì quặc, bề ngoài còn chẳng đâu vào đâu khiến người ta phì cười. Anh mặc loại quần đùi thấp mà thanh niên thời kỳ này rất thích, trông hơi giống lưu manh. Bách Hợp nhún mồm đánh giá từ trên xuống dưới vài lần, cuối cùng đành miễn cưỡng gật đầu: “Thôi được.”

“Anh...” Phong Ninh há miệng, vốn định nói tiếp nhưng không ngờ Bách Hợp nhận lời ngay lập tức. Anh ngỡ ngàng cả người, mở to hia mắt nhìn chòng chọc vào Bách Hợp, hơi thần thờ. Phong Ninh biết Tả Bách Hợp là vào buổi biểu diễn ở trường. Lúc ấy trường tổ chức hoạt động, anh cầm guitar đứng ở trung tâm, kêu gào như quỷ một phen. Thời thiếu niên tùy hứng, nhiều bạn học khác cũng ồn ào cùng anh, hết cùng anh, lại có người há miệng cười, không khí cả trường vô cùng náo nhiệt. Chỉ có Tả Bách Hợp ngồi im lặng nghe anh hát, Phong Ninh cảm thấy như mình đã tìm thấy tri âm, xác định cô chính là cô gái của anh.

Tồn mấy ngày tìm thông tin về Tả Bách Hợp, Phong Ninh liền bắt đầu theo đuổi cô. Trừ việc làm hành động lãng mạn trong trường mà anh học được từ tivi, hôm nay anh còn mang cả guitar tới dưới tầng để biểu diễn, không ngờ Bách Hợp lại hất cả xô nước xuống. Công cuộc theo đuổi không thuận lợi như tưởng tượng của mình, nhưng tuổi này của Phong Ninh là thời điểm rất hiểu thắng, thích đấu tranh, vậy nên anh càng kiên định muốn có được Bách Hợp. Cứ nghĩ rằng nếu cô đã hất nước vào mình thì có lẽ phải càng tốn nhiều công sức hơn mới theo đuổi được cô, không ngờ mới hỏi một cái, còn chưa kịp đọc hết thơ tình trong bách khoa toàn thư mà Bách Hợp đã nhận lời rồi.

“Em nhận lời?” Phong Ninh ngẩn người, không có tình cảm dạt dào như trong tưởng tượng của anh, cũng không có chuyện Bách Hợp thẹn thùng nhào vào lòng anh khi nghe anh đọc thơ tình. Thậm chí nhìn cô còn rất bình tĩnh. Phong Ninh vội vã lấy một tờ giấy từ trong túi áo ra: “Anh còn chưa đọc mà sao em đã nhận lời rồi?”

Bách Hợp cau mày, thấy anh cũng nhíu mày. Gương mặt anh có vẻ mất mát, cô liền vươn tay lấy tờ giấy của anh. Trong này viết kế hoạch tỉ mỉ, viết những việc mà hôm nay Phong Ninh phải làm. Đầu tiên là hát tình ca để làm rung động trái tim cô, phía dưới lại ghi những trường hợp biểu lộ tâm tình của Bách Hợp như thẹn thùng trốn tránh, thích thú nhận lời, hoặc là từ chối, nhưng sau lựa chọn từ chối lại mở ngoặc mấy chữ: không thể! Lại còn thêm mấy dấu chấm than, chứng tỏ thẳng thắn này tự tin vô cùng.

Mà sau mỗi trường hợp lại ghi tiếp những việc cần làm tiếp theo, ví dụ như nếu cô nhận lời anh thì sau đây anh sẽ đưa cô đi ngoại ô ngắm sao, nếu cô từ chối anh thì sẽ dùng biện pháp đọc thơ tình. Nhưng vì Bách Hợp hất nước xuống nên mấy hạng mục anh dùng bút hồng đánh dấu đã bị nhòe hết cả!

Theo kế hoạch trong này thì Phong Ninh sẽ chuẩn bị lần nữa, đầu tiên là đi vào ký túc xá nữ sinh để đọc thơ tình, tiếp đến là Bách Hợp sẽ cảm động nhào vào lòng anh, sau đó là đi ngắm sao.

“Em nhìn đi, anh đã chuẩn bị hết cả, rất chân thành đấy!” Phong Ninh ngồi xổm trước mặt Bách Hợp, tức giận bất bình chỉ lên tờ giấy. Đây là những gì anh và các anh em đã tổng kết lại từ các phương pháp tán gái, chuẩn bị cả nửa ngày nhưng trừ hát tình ca thì chẳng làm được gì nữa, lúc hát còn bị hắt nước: “Bà quản lý ký túc còn đòi đuổi anh đi.”

Trên gương mặt trẻ tuổi của anh không có vẻ trầm ổn tĩnh táo nhiều năm sau trong ký ức Tả Bách Hợp, trái lại là vẻ ngây ngô của thiếu niên. Anh không có dáng vẻ tuấn tú bơ sữa thường thấy, cũng không có khí chất thoát tục xuất trần, giờ anh đang ngồi xổm trước mặt Bách Hợp, bắp thịt trên cánh tay làm áo sơ mi căng quá mức.

Bách Hợp nhét lại tờ giấy vào tay Phong Ninh, tiện thể đẩy mặt anh một cái, ra hiệu anh ngồi xa mình một chút: “Vậy anh làm lại đi, bắt đầu đi vào đây đọc thơ, em sẽ nghe.”

“...” Phong Ninh nắm tay, biểu cảm chờ đợi nhìn chòng chọc vào cô. Bách Hợp ngồi mãi vẫn không thấy gì thì nhìn anh với vẻ kì lạ: “Có đọc nữa không?”

“Không đọc nữa, dù sao em cũng là cô gái của anh rồi. Em đã nhận lời anh thì buổi tối chúng ta đi ngắm sao đi.” Không nhào vào lòng như tưởng tượng, thậm chí lúc Bách Hợp nhận lời làm bạn gái anh cũng không có vẻ thẹn thùng, trong lòng Phong Ninh cảm thấy mát mẻ nhưng rất nhanh đã phẫn chấn lên. Bách Hợp không phải Tả Bách Hợp luôn thuận theo Phong Ninh như trong nội dung câu chuyện. Hai người đều đang học trung học, Phong Ninh ham chơi hiếu động, tính cách ngang ngược thẳng thắn, Tả Bách Hợp luôn theo ý anh, trốn học đi hẹn hò với anh. Những ngày yêu đương ấy khiến thành tích của Tả Bách Hợp sa sút. Nhà họ Tả làm sao có tiền để cô lại học thêm một năm nữa, nhưng Phong Ninh có gia thế xuất chúng, có nhiều lựa chọn hơn, cuối cùng anh vào trường quân đội. Một năm hoang đường này chẳng ảnh hưởng gì tới cuộc sống của anh, thậm chí còn không kích nổi một cơn sóng nhỏ, có điều nó lại ảnh hưởng rất lớn tới Tả Bách Hợp.

Bây giờ Bách Hợp không muốn gốc giống như nguyên chủ. Tuy cần phải hoàn thành nguyện vọng mối tình có mở đầu có kết thúc của nguyên chủ, nhưng không nhất thiết phải tuân theo Phong Ninh, chí ít cần phải đảm bảo rằng sau khi chia tay thì Phong Ninh cũng không ảnh hưởng gì tới cô. Vậy nên buổi chiều Phong Ninh chờ cô dưới ký túc xá, Bách Hợp cố ý thu dọn đồ đạc rất lâu rồi mới xuống tầng.

Theo nội dung câu chuyện, ấn tượng của Tả Bách Hợp về ngày này rất sâu sắc. Đây cũng là ngày Phong Ninh hát tình ca cho cô ấy, tuy ban đầu thiếu nữ thận trọng không nhận lời, nhưng trong lòng thì đã xúc động. Tối chạng vạng tối, sau khi ăn cơm, Phong Ninh hẹn cô ấy gặp ở sân vận động, vội vã hỏi xem cô ấy đã nghĩ rõ ràng chưa, kết quả là Tả Bách Hợp đến chỗ hẹn, mới nửa đường thì trời đổ mưa to, hai người ướt như gà nhúng nước. Phong Ninh dùng tay che mưa cho cô ấy khiến trái tim cô ấy rung động, liền nhận lời Phong Ninh làm bạn gái anh.

Biết hôm nay trời sẽ mưa, đương nhiên khi ra cửa thì phải mang ô, Bách Hợp đi một đôi sandal, dưới ký túc Phong Ninh đang chờ bạn gái lần đầu tiên nên gương mặt trẻ trung lộ ra mấy phần lo lắng. Thấy Bách Hợp mãi mới tới, anh liền vươn tay kéo cô, Bách Hợp tiện thể đưa cái bọc cho anh. Anh giấu người ra, rất lâu sau mới nhả nhó ôm nó trong tay, nhìn ngó xung quanh như một tên ăn trộm, rõ ràng là hơi ngượng ngùng:

“Sao muộn thế này em mới xuống?” Đây là mối tình đầu của anh, không phải tay già đời trong tình cảm nên còn chưa biết phải kiên nhẫn với bạn gái. Nhiều năm sau này, khi anh đã chín chắn điềm đạm, phần kiên nhẫn của anh đều cho Trần Nhạc Nhạc cả. Tuy Bách Hợp muốn hoàn thành tâm nguyện của nguyên chủ nhưng không muốn bản thân phải ầm ức. Nghe Phong Ninh nói, cô ngẩng đầu lên nhìn anh:

“Thu dọn đồ đạc.”

Thiếu niên mới 17 tuổi nhưng thân thể đã cao lớn, hơn Tả Bách Hợp gần 30 cm. Lúc này cô ngẩng đầu lên, ánh mắt híp lại, mái tóc dài màu đen buộc thành đuôi ngựa, mặt trời chiếu lên gương mặt sạch sẽ nhẹ nhàng, có chút ngây ngô của cô, ánh mắt trong sáng như nhìn thấy đáy. Ánh mắt ấy làm tai Phong Ninh đỏ lên, tim đập càng lúc càng nhanh, thậm chí không dám nhìn thẳng vào mắt Bách Hợp.

Ngay từ đầu, Phong Ninh thích Bách Hợp là vì cô yên tĩnh không giống mọi người. Lúc theo đuổi cô, anh mặt dày mày dạn, luôn ngang ngược tùy tiện nhưng lại chưa bao giờ có cảm giác hoảng loạn không dám

nhìn cô như bây giờ. Trong khu nhà, Phong Ninh là kẻ không sợ trời không sợ đất, chính là tiểu bá vương điển hình. Từ nhỏ anh đánh nhau không thua ai, một năm nay vì thích âm nhạc nên không thích đánh nhau nữa nhưng nếu độ quát tháo tranh đấu thì anh cũng chẳng sợ. Không ngờ dưới ánh mắt chăm chú của Bách Hợp, anh lại thấy hoảng loạn, gò má thiếu nữ bóng loáng như trứng gà bóc. Trước đây anh chỉ cảm thấy Tả Bách Hợp ưa nhìn, nhưng vừa rồi dường như có cái gì đó hung hăng tấn công vào lòng anh, khiến ấn tượng về hình ảnh Tả Bách Hợp yên tĩnh biến thành dáng vẻ cô ngẩng đầu nhìn anh.

Ngón tay Phong Ninh khẽ động, muốn chạm lên má Bách Hợp. Cảm xúc không bình tĩnh vì phải chờ lâu đã không cánh mà bay, dường như anh muốn che giấu nội tâm hoảng loạn, vươn tay kéo cô: “Đi thôi, con gái thật phiền phức!”

Anh người cao chân dài, bước đi rất nhanh, lực kéo lại lớn, cái bọc của Bách Hợp đeo trên lưng anh dường như không có trọng lượng. Bách Hợp bị anh kéo một cái lảo đảo, vô ý nhéo tay anh một cái:

“Đi chậm một chút, em không chạy nhanh được.” Cổ Phong Ninh bắt đầu đỏ lên, nói thảm mấy câu, cặp lông mày rậm cau lại nhưng bước chân thì đã chậm hơn.

Xe máy đỗ ngoài trường, trên xe treo đầy thiết bị âm nhạc của anh. Sáng nay Bách Hợp đã hủy mất một bộ dụng cụ, buổi chiều anh lại mua một bộ mới tinh. Mấy thứ đồ đó không hề rẻ nhưng khi anh mua đồ mới thì cũng chẳng đau lòng chút nào, chỉ thế đã chứng tỏ gia thế của Phong Ninh không đơn giản.

Thấy Bách Hợp nhìn xe máy, Phong Ninh thừa cơ lên lút xoay người, lấy tờ giấy từ trong túi áo ra xem, Bách Hợp đột nhiên mở miệng: “Anh lại làm kế hoạch à?”

3. Chương 3

Bị giật mình, tay Phong Ninh run lên, một quyển sổ nhỏ cỡ bàn tay rơi ‘phạch’ một cái xuống đất. Anh nhặt lên, dường như thẹn quá hóa giận, khuôn mặt đỏ bừng: “Làm người thì phải có kế hoạch chứ!” Anh phải bỏ lớp bụi trên quyển sổ, đồ mặt nghiên cứu rất lâu, sau đó mới lên xe, đưa mũ bảo hiểm cho Bách Hợp: “Trước tiên đi mua chút đồ ăn đã, khi nào lên núi chúng ta sẽ ăn.” Lúc anh đánh rơi quyển sổ, Bách Hợp nhìn thấy mấy chữ ‘Bữa tối lãng mạn’, đằng sau còn ghi chú thêm hoa tươi, âm nhạc, rượu ngon, sao sáng... loạn xà ngầu.

Anh đưa Bách Hợp đi tới một tiệm bán lẻ mua ít đồ ăn sẵn, Phong Ninh định mua rượu thì Bách Hợp nhắc: “Uống rượu xong không thể lái xe được.” Anh cứng đờ, một lúc lâu sau mới cầm bút ra với vẻ không cam tâm, gạch bỏ hai chữ ‘rượu ngon’.

Tiết trời lúc chạng vạng hơi oi bức, tốc độ xe của Phong Ninh rất nhanh, dường như muốn bay lên. Bách Hợp duỗi tay ôm chặt eo anh để cố định cơ thể mình. Tóc anh bị gió thổi bay phát qua gò má cô, do xe chạy nhanh nên gió tạt qua làm giảm bớt cảm giác nóng nực, mãi tới khi xe ra khỏi nội thành, Phong Ninh lập tức phi lên núi một cách thành thạo.

Không khí trên núi mát mẻ hơn bên dưới nhiều, từ trên núi nhìn xuống có thể ngắm được hết khung cảnh trong thành phố. Đèn đóm lốm đốm phía xa, Phong Ninh dừng xe, lập tức tháo nhạc cụ của mình xuống, thấy Bách Hợp nhàn nhã đứng một bên, còn mình lại đầm đìa mồ hôi để di chuyển đồ đạc này, trong lòng Phong Ninh hơi hối hận, cảm thấy mình không nên mang mấy thứ nhạc cụ nặng nề này lên núi. Có điều thấy Bách Hợp chăm chú nhìn phong cảnh thì anh lại hơi đắc ý, tỏ vẻ hiên ngang:

“Thế nào, ánh mắt anh Ninh của em không tệ chứ?”

“...” Bách Hợp nghe anh tự xưng như thế, quay đầu nhìn anh một cái. Mái tóc buộc đuôi ngựa của cô đã bị gió dọc đường thổi tuột, không biết dây buộc tóc bị rơi ở đâu. Lúc này Bách Hợp tự búi tóc mình lên, hình ảnh cô dùng ngón tay làm lược chải tóc, mái tóc bị gió trên đỉnh núi thổi bay khiến Phong Ninh ngẩn người. Cảm giác rối loạn, trong lòng như bị mèo cào lại xuất hiện.

“Đúng là không tệ.” Nếu không nói tới phong cảnh dưới núi, đỉnh núi lúc này rõ ràng là sắp có mưa. Mây đen trên đầu đường như sắp rơi xuống, thậm chí còn loáng thoáng tiếng sấm rền. Bách Hợp đã có chuẩn bị từ trước. Cô lấy áo khoác từ cái bọc của mình ra. Bây giờ Phong Ninh cũng thấy tình hình không ổn, còn đang ngẩn người thì trời đã mưa rất nhanh, tiếng sấm ngày càng to. Bách Hợp không hề lo lắng dựng cái ô lớn lên, tiếng mưa đánh xuống xe máy và nhạc cụ, Phong Ninh tròn mắt: “Sao lại đổ mưa chứ?”

“Dự báo thời tiết nói đêm nay có mưa. Anh còn lập hết cả kế hoạch mà không xem dự báo thời tiết sao?” Bách Hợp co người lại. Phong Ninh bị dính nước mưa, nhanh chóng chui xuống dưới cái ô. Càng lúc mưa càng to, không bao lâu đã như chuỗi ngọc bị đứt, gió mạnh thổi qua, Phong Ninh chỉ mặc có một cái áo mỏng, vô ý liền nhích gần vào Bách Hợp. Hai người co rụt dưới ô, còn cách nhau một đoạn ở giữa, đương nhiên nửa người Phong Ninh liền bị ướt. Anh càng sát vào Bách Hợp hơn. Chiều cao của Bách Hợp chỉ có hạn nên ô giờ lên khiến Phong Ninh khó chịu. Anh lập tức cầm lấy cái ô, lại sợ Bách Hợp bị mưa ướt, cuối cùng kéo cô vào lòng mình.

Xung quanh mưa rơi gió giật, dưới ô, hai người dựa sát vào nhau dần trở nên ấm áp. Phong Ninh nhìn mưa to, đồ ăn hai người mua treo trên xe giờ đã bị ướt, chắc chắn không ăn được. Anh nghĩ tới đây là lần hẹn hò đầu tiên của mình, sắc mặt đen như mực.

“Em biết có mưa mà sao không cầm anh lên núi?”

“Không phải anh muốn đi sao?” Bách Hợp hỏi lại khiến Phong Ninh á khẩu không trả lời được. Cô lấy túi nhựa bọc sách tiếng Anh ra, ra hiệu cho Phong Ninh cầm điện thoại mở đèn chiếu sáng lên sách. Ban đầu Phong Ninh còn bận thờ dài vì lần đầu tiên hẹn hò chẳng ra sao. Sau đó anh cảm thấy thiếu nữ trong ngực mình dần trở nên yên tĩnh, hai người ngồi xồm trên đất như hai con ếch. Cô im lặng ở trong lòng anh, dường như mưa to bên ngoài chẳng ảnh hưởng gì tới cô. Nửa gương mặt trắng trẻo mộc mạc khiến Phong Ninh ngẩn người.

Anh không oán giận nữa, chỉ là tim đập rất nhanh, ngay cả tay cũng hơi run, dường như không thể giữ nổi cán ô. Lúc đánh nhau anh chưa từng chột dạ, vác những thứ nặng gấp trăm lần cái ô này cũng không thấy mệt. Nhưng cảm giác thiếu nữ đang dán sát bên người làm anh hoảng loạn muốn trốn tránh, nhưng lại không nhận được muốn ở gần hơn. Không có bữa tối với hoa tươi, không có tình ca, không có sao sáng, nhưng hai người cùng trú dưới ô, nhìn nước mưa trượt từ trên ô xuống, biến bên dưới ô thành một thế giới nhỏ, cảm giác này còn khắc sâu vào lòng anh hơn cả bữa tối ban đầu.

Sau khi mưa gió nửa giờ thì dần ngớt. Lúc này trời đã tối đen, vì trời vừa mưa xong nên nhiệt độ trên núi càng thấp hơn. Bách Hợp thấy thời gian đã không còn sớm nữa, nên trở về. Cô lấy khăn ra lau túi bọc sách, nhét lại sách vở vào trong túi, vừa định đứng lên thì không biết Phong Ninh đã ôm eo cô từ lúc nào. Cô cử động một cái, Phong Ninh liền vô ý ôm cô chặt hơn.

“Về thôi.” Bách Hợp vươn tay đẩy anh. Không biết Phong Ninh nghĩ gì mà vẫn cười ngây ngô, giữ nguyên động tác chiếu sáng lúc trước, Bách Hợp đẩy vài lần anh mới tỉnh táo lại. Gương mặt đỏ lên một cách đáng ngờ, khó chịu nói: “Về sớm thế làm gì?”

“Chậm nữa là ký túc xá đóng cửa đấy.” Bách Hợp cử động chân, muốn đứng lên, có điều ngồi xồm lâu quá nên chân còn hơi run, đành phải ra hiệu cho Phong Ninh kéo mình dậy. Anh ngồi xồm lâu như thế nhưng lại như chẳng có việc gì, kéo cô đứng lên, thấy cô khó khăn giẫm chân, anh do dự một chút rồi ngồi xồm xuống xoa bóp chân giúp cô, nắn bóp một chút lại cười ngớ ngẩn.

Lần này về ký túc xá đúng là muộn thật. Cửa lớn ký túc đã khóa lại, các giáo viên cũng đang tuần tra trên các tầng. Nếu Bách Hợp bị phát hiện là không ở trong phòng, sợ là sẽ phiền phức. Bách Hợp thấy cổng ký túc cũng không cao lắm, định giẫm cửa leo lên, Phong Ninh bất ngờ ôm eo cô, nhẹ nhàng nhắc cô lên cao nhất có thể, sau đó dựa người vào, ra hiệu cô giẫm lên vai mình để trèo vào trong. Sau khi Bách Hợp an toàn nhảy xuống đất, Phong Ninh liền ném nốt bọc sách của cô vào, vừa định nói hẹn gặp lại thì cô đã nhặt bọc sách lên rồi chạy mất.

“...” Lời hẹn ăn sáng mai của Phong Ninh đành nuốt xuống bụng. Nghĩ tới đám anh em từng nói con gái trở mặt rất nhanh, đành khó chịu xoay người đi.

Sau lần hẹn mưa to, Phong Ninh bắt đầu kéo tay hoặc đụng chạm Bách Hợp. Thiển niên ở thời kỳ trưởng

thành đều hay xúc động kiểu đấy. Bách Hợp coi anh như đứa trẻ, nếu đụng chạm không thái quá thì cũng coi như đồ đứa trẻ con. Thời gian trôi đi rất nhanh, chỉ chớp mắt mà năm học thứ hai đã kết thúc. Phong Ninh chuẩn bị tham gia thi đại học. Theo nội dung câu chuyện thì không lâu nữa người Phong gia sẽ tìm đến, yêu cầu Tả Bách Hợp chia tay với Phong Ninh.

Cách mấy ngày nữa là thi cuối kỳ, Phong Ninh chạy tới phòng học năm hai ngồi cạnh cô, khiến bạn học nữ ngồi đấy phải ra chỗ khác. Giáo viên đang giảng bài trên bục về phần quan trọng dễ ra đề. Bách Hợp cầm bút ghi chép cẩn thận, điện thoại di động chốc chốc lại vang lên. Vì Phong Ninh muốn lúc nào cũng có thể tìm được cô nên đã mua điện thoại cho cô sau khi hai người là một cặp. Cô không để ý tới, Phong Ninh ngồi cạnh lại không chịu được đụng vào tay cô một cái. Bách Hợp giả vờ không biết, mãi tới khi tan học, Phong Ninh mới kéo cô: “Anh gửi tin nhắn cho em, sao em không xem?”

“Anh ngồi ngay cạnh em, có gì thì nói thẳng, gửi tin làm gì?” Bách Hợp nhướn mày hỏi lại, tuy cô tiến vào cơ thể Tả Bách Hợp ở thời thiếu niên, nhưng tâm tình đơn giản của đám thanh niên này thì cô lại không hiểu rõ. Phong Ninh bị cô hỏi đến á khẩu, quả thật anh ngồi ngay cạnh Bách Hợp, có gì thì nói thẳng với cô, nhưng không hiểu sao anh lại muốn dùng điện thoại để biểu lộ, như thế anh có thể nói ra những lời mà bình thường không dám nói.

Trước đây, trước mặt Tả Bách Hợp, lúc nào anh cũng to gan lớn mật. Anh dám hát tình ca, đọc thơ tình, cũng dám to tiếng thổ lộ trước mặt toàn ký túc xá và giáo viên. Nhưng bây giờ ở trước mặt Bách Hợp, có lúc anh không nói nổi một câu thích cô, hình như gan càng ngày càng nhỏ đi. Lúc nói chuyện với cô, tim anh cũng đập rất nhanh, vậy nên chỉ có thể dùng điện thoại di động để tán gẫu với cô. Bây giờ bị Bách Hợp hỏi lại, Phong Ninh nhăn nhó một lúc mới ngại ngùng nói:

“Sắp tới được nghỉ học, em chuẩn bị đi chơi ở đâu?”

“Về nhà đọc sách làm bài tập, giúp mẹ làm việc nhà, tiện thể tìm việc làm thêm,” Bách Hợp nói tới đây thì ngừng một chút: “Anh biết đấy, cha em nợ nhiều tiền lắm, nếu không đi làm thêm vào mùa hè thì sẽ không có tiền, không chừng ông ấy sẽ bán em đi.”

Cô nói vô cùng nghiêm túc nhưng Phong Ninh lại tưởng cô đang nói đùa, không nhịn được nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng tinh. Một lúc lâu sau, gương mặt anh hơi nóng lên, nhỏ giọng hỏi:

“Nếu anh mua em thì em sẽ thích anh sao?”

Gương mặt chàng trai lộ ra vẻ chân thành và cố chấp, thời gian này Phong Ninh thay đổi rất nhiều, anh không ăn mặc trang điểm kiểu lãng tử như trước nữa. Sau khi ‘kết đôi’ với Bách Hợp, vì có lúc anh sắp xếp hẹn hò thì Bách Hợp không thích, vậy nên mười lần hẹn thì tới chín lần bị từ chối. Để phòng ngừa Bách Hợp từ chối mình, đã rất lâu Phong Ninh không đưa cô đi chơi nhạc rock, ngược lại còn ngồi cùng cô trong phòng học, thỉnh thoảng lại ngẩn ngơ nửa ngày trong thư viện với cô, kì lạ là ngay cả chỉ ngẩn người một chỗ anh cũng thấy rất vui.

Không chơi nhạc rock nữa, mái tóc dài của anh cứ để thì có vẻ rất dần. Anh không đeo kính đen, mái tóc dài lãng tử cũng bị cắt ngắn nhiều. Quần áo mặc trên người khá bình thường, không mặc áo da quần da nóng bức như trước. Lúc này, ánh mắt anh sáng ngời nhìn Bách Hợp chăm chú, Bách Hợp thấy vẻ trẻ trung đầy tinh thần mạnh mẽ của anh thì bật cười: “Ừ, em sẽ thích anh. Có điều là anh giao tiền xong rồi thì sẽ không thích nữa.”

Lúc Bách Hợp nói thích anh, mắt Phong Ninh gần như phát sáng lên, khóe miệng không kìm được tươi cười, nhưng khi nghe tới câu sau thì anh bị đả kích mạnh. Mặt lộ vẻ bị phẫn, nụ cười còn chưa biến mất, cả người choáng váng, rõ ràng là không ngờ con gái thay đổi nhanh như vậy, chỉ có thể trừng mắt với cô, không nói nên lời.

Thấy cô không có ý định xin lỗi, Phong Ninh khó chịu quay người đi, nhưng không được mấy bước đã quay người lại: “Anh không quan tâm, nếu anh đã mua em thì em là của anh, em không thể không thích anh.”

Anh có vẻ khẩn trương, vươn tay nắm Bách Hợp, dường như muốn cô bảo đảm. Bách Hợp nghĩ cùng lắm thì chỉ đám ba hôm nữa là người Phong gia sẽ tìm tới, không nhịn được mỉm cười.

Khoảng thời gian ở cạnh Phong Ninh rất thoải mái. Trên người anh có cảm giác của một thiếu niên đầy

ánh mặt trời, ở cạnh anh khiến người ta có thể cảm nhận được ánh sáng của thời niên thiếu. Bách Hợp cảm thấy kể từ khi mình hiểu biết tới giờ thì vẫn luôn chín chắn. Phong Ninh hoạt bát sáng sủa hoàn toàn khác cô. Hai người bổ sung cho nhau khiến Bách Hợp cũng thấy vui vẻ khi thay nguyên chủ tiếp tục đoạn tình cảm này, có điều cũng không có ý gì khác, tâm nguyện của nguyên chủ đã gần hoàn thành, khi nào người Phong gia tìm tới cửa thì Bách Hợp sẽ chia tay với Phong Ninh. Vậy nên khi anh gấp gáp đòi cô chấp nhận mình, Bách Hợp chỉ cười, vô đầu anh coi như an ủi.

Quả nhiên, giữa trưa thứ bảy, một cuộc điện thoại gọi đến ký túc xá của Bách Hợp. Người gọi tới có lẽ là một phụ nữ lớn tuổi, nói là muốn gặp cô một lần, địa điểm gặp mặt là quán cà phê gần trường học. Bách Hợp đã chờ ngày này từ lâu, nghe xong liền nhận lời.

Tất nhiên là cô không ngốc như nguyên chủ, gặp chuyện thì chỉ biết đặt tình yêu lên đầu, tự mình gánh vác tất cả. Cô không gánh nổi đâu, thời gian tiến vào nhiệm vụ quá ngắn, vì hoàn thành tâm nguyện của nguyên chủ nên hầu như cô phải phí công sức với Phong Ninh hoặc học bài, không có lúc nào luyện võ công được. Nếu cha Tả lấy tiền rồi ép cô phải gả chồng thì Bách Hợp sẽ để Phong Ninh đi giải quyết. Nguyên chủ vì cái gọi là tình yêu nên không muốn giữa mình và Phong Ninh bị pha trộn chút lợi ích nào, cũng không để Phong Ninh thấy tình cảnh khốn khổ của mình, nhưng kiên cường như thế cuối cùng chỉ đổi lấy kết quả tự mình chịu đau khổ mà thôi.

Sau này Trần Nhạc Nhạc dựa vào Phong Ninh để làm rất nhiều việc, mà Phong Ninh vẫn yêu cô ta, cho nên cái gọi là tình cảm, không phải cứ thuần khiết thì nhất định sẽ tốt đẹp. Bách Hợp không cứng đầu như nguyên chủ, rất nhanh chóng gọi điện cho Phong Ninh, hẹn gặp anh ở quán cà phê.

Vì lần trước Bách Hợp nói ‘nhận tiền rồi sẽ không thích mình’ nên Phong Ninh vẫn còn khó chịu, lúc thấy Bách Hợp cũng không ngang ngược như mọi khi, trái lại có vẻ buồn bực không vui. Hai người một trước một sau đi vào quán cà phê, thấy người phụ nữ ngồi trong góc khuất, Bách Hợp liền đi thẳng tới chỗ bà ta.

Ánh mắt Phong Ninh vốn chỉ ở trên người cô, mãi tới khi đi gần tới bàn thì mới thấy người phụ nữ trung niên, anh lắp bắp kinh ngạc, vô ý gọi một câu: “Dì Vương?”

Theo nội dung câu chuyện thì Tả Bách Hợp tưởng rằng đây là mẹ Phong Ninh đến tìm yêu cầu mình rời xa Phong Ninh, hóa ra là không phải. Bách Hợp đỏ khóc đỏ cười, cô cởi túi xách ra, ngồi xuống ghế đối diện người phụ nữ. Phong Ninh có vẻ nghi ngờ nhìn Bách Hợp và bà ta, cuối cùng ngồi cạnh Bách Hợp: “Dì Vương, sao dì lại tới đây?”

Người phụ nữ được gọi là dì Vương khi thấy Phong Ninh thì hơi kinh ngạc, ngay sau đó nhả mào tỏ vẻ khó chịu nhìn Bách Hợp, dường như đang trách móc cô đã dẫn Phong Ninh tới. Bách Hợp không nhận được, cười lạnh một tiếng. Phong gia yêu cầu cô phải rời xa con trai họ, ột người phụ nữ chẳng có địa vị rõ ràng gì tới đây coi như thôi, còn muốn không để Phong Ninh biết, trong lòng bọn họ chẳng coi trọng gì cô nhưng lại hy vọng cô tự gánh vác tất cả, Bách Hợp đâu có dằn dặt như nguyên chủ chứ, sao có thể để người Phong gia như ý được.

“Cậu chủ, sao cậu lại ở đây?” Dì Vương hơi kích động, ngay sau đó bẻ tách cà phê lên nhấp một ngụm để bình tĩnh lại rồi mới hỏi Phong Ninh. Trong đầu lập tức suy nghĩ biện pháp.

Phong Ninh không phải kẻ ngốc, tuy tính tình anh ngang ngược thẳng thắn nhưng bây giờ cũng cảm nhận được có gì đó không ổn, vô ý nhìn sang Bách Hợp, hai hàng lông mày nhíu chặt nhau, không mở miệng. Bách Hợp uể oải dựa vào ghế sofa, ánh mặt trời sau 12 giờ chiều qua cửa sổ kính lên gương mặt cô, mí mắt hơi rũ xuống, da thịt trắng ngần có thể thấy lỗ mờ lông tơ rất nhỏ, làn da như đánh phấn, tinh xảo đến mức khiến người ta muốn sờ lên.

Cô im lặng dựa lên ghế, thần thái thoải mái tự tại, mấy sợi tóc rơi trên gò má cô. Phong Ninh có chút ghen tị với sợi tóc, tuy Bách Hợp tỏ vẻ ôn hòa nhưng lại toát ra thái độ cự người ngàn dặm, dường như bài xích tất cả mọi người trên thế giới này. Đồng tử trong mắt lạnh lẽo khiến Phong Ninh vô ý cầm lấy tay cô, mãi tới khi cô quay sang nhìn mình, Phong Ninh mới bình tĩnh, suy nghĩ một lúc rồi di chuyển gần về phía cô hơn.

“Dì Vương, sao dì lại ở đây? Dì biết vợ cháu sao? Đây là vợ cháu, Bách Hợp. Đây là dì Vương, dì Vương ở trong nhà anh hơn 20 năm rồi, chăm sóc anh từ nhỏ tới lớn đây.” Phong Ninh vươn tay gạt sợi tóc dính trên

má Bách Hợp, anh đã muốn làm thế từ lâu rồi nhưng không dám. Gò má mịn màng hồng hào của thiếu nữ còn hơn cả trong tưởng tượng của anh, trắng trắng non mịn. Vết chai do luyện võ trong lòng bàn tay dường như có thể cắt lên da thịt cô. Phong Ninh cẩn thận vén tóc cô ra sau tai, tiếng tim đập to đến nỗi chính anh cũng nghe thấy, tay anh hơi run lên. Sau khi vén xong tóc cô mới rút tay về đặt trước bụng mình, nắm chặt thành quả đấm đặt lên đùi.

Lúc này anh cảm thấy dì Vương ngồi đây thật chướng mắt. Trừ lần hẹn hò hôm mưa, đây là lần đầu tiên anh thân mật chạm lên mặt cô. Cô không từ chối, trong lòng Phong Ninh dường như có một con bướm nhỏ đã đập cánh, khiến anh không nhịn được, muốn làm gì đó, muốn ôm cô vào lòng, muốn vuốt ve gương mặt cô, thậm chí nhìn thấy đôi môi hồng xinh đẹp bên dưới cái mũi thanh tú của cô cũng khiến anh vô ý nuốt nước bọt. Miệng chợt có cảm giác khát khô.

Trong một lúc, Phong Ninh đã quên mất dì Vương, anh chỉ nhìn chăm chú vào Bách Hợp. Dì Vương nghe anh gọi Bách Hợp là vợ mà giật nảy mình.

Đối với Phong gia mà nói, vợ không phải là chữ có thể nói tùy tiện được. Ngay từ đầu mẹ Phong đã chẳng coi Bách Hợp ra gì, dù sao thì con trai bà ta hiện giờ cũng chưa trưởng thành, chỉ coi như anh thích nhạc rock thôi. Mẹ Phong cho rằng Phong Ninh cũng chỉ nhất thời hứng thú với Bách Hợp, vậy nên trong tưởng tượng của bà ta, Bách Hợp không hề quan trọng, thậm chí không có ý định tự đi gặp Bách Hợp mà chỉ phải người giúp việc tới. Có điều dì Vương đã nhận ra không ổn, nhìn Phong Ninh thì không có vẻ chỉ đang chơi đùa, anh rất nghiêm túc. Tuy anh còn ít tuổi nhưng ánh mắt đã lộ ra mấy phần kiên định, rõ ràng không phải chỉ hứng thú nhất thời. Anh nắm chặt tay Bách Hợp, nói cô là vợ mình khiến dì Vương không biết phải mở miệng thế nào.

“Cậu chủ, tôi tới là vì...” Ban đầu dì Vương chưa từng nghĩ rằng Phong Ninh sẽ xuất hiện. Những gì bà ta chuẩn bị để nói với Bách Hợp đương nhiên là không thích hợp để Phong Ninh nghe. Phong Ninh là con trưởng, nhà anh rất chiều chuộng, chiều đến mức tính tình anh như tiểu bá vương, một câu không thuận theo sẽ trở mặt ngay lập tức. Chính vì Phong phụ nhân sợ anh chống đối nên mới cho dì Vương đi tìm Bách Hợp trước, nếu như để anh biết là bà bảo Bách Hợp rời xa mình thì e là Phong Ninh sẽ tức giận, lập tức trở mặt. Mà bây giờ thì dì Vương không thể khai ra Phong phụ nhân được, không thì sau này mẹ con họ xung đột, chắc chắn Phong phụ nhân sẽ trút lên đầu bà ta.

“Cô Tả, tôi có chuyện muốn nói riêng với cô có được không?”

4. Chương 4

Bách Hợp còn chưa kịp trả lời thì Phong Ninh đã cảm thấy không ổn. Lông mày anh cau lại, càng nắm tay Bách Hợp chặt hơn. Cậu thiếu niên này không dần, có lẽ anh đã hiểu ra điều gì nên lòng bàn tay toát một lớp mồ hôi mỏng. Bách Hợp muốn rút tay ra nhưng anh lại không chịu: “Có gì mà cháu không thể nghe sao?”

“Dì à, không cần phải để Phong Ninh tránh đi đâu. Cháu nghĩ cháu có thể đoán được mục đích của dì, chắc là dì tới đây để khuyên cháu chia tay với Phong Ninh đúng không? Việc cha cháu nợ rất nhiều tiền đánh bạc chắc các người cũng biết phải không? Nếu cháu không đồng ý chia tay, dì sẽ cầm tiền đưa cho ông ấy, bảo anh ấy quản lý con gái mình cho cẩn thận, đừng để cháu liên lụy đến Phong Ninh đúng không?” Bách Hợp sẽ không tự mình gánh vác tất cả. Lúc trước cô đã có danh kết thân với Phong Ninh, vậy thì khi có phiền toái đương nhiên Phong Ninh không thể đứng ngoài. Cho dù hiện giờ anh chưa có khả năng gánh vác trách nhiệm gì nhưng vài năm sau này anh có thể vì Trần Nhạc Nhạc mà làm rất nhiều việc, vậy thì bây giờ mặc kệ anh có khả năng hay không, Bách Hợp cũng sẽ muốn có đai ngọc ngang với Trần Nhạc Nhạc.

Dì Vương nghe Bách Hợp nói thế thì lúng túng liếm môi, vô ý nhìn về phía Phong Ninh. Bà ta không ngờ Bách Hợp sẽ bình tĩnh nói ra. Bách Hợp đang dựa vào thành ghế sofa, ôm một cái túi, vẻ mặt nhợt nhạt. Dì Vương tin chắc khi cô nhận được điện thoại của mình thì đã chuẩn bị tâm lý. Bà đã nói rõ rằng mình đến từ Phong gia, muốn nói chuyện với cô về quan hệ giữa cô và Phong Ninh, nhưng không ngờ một thiếu

nữ chừng này tuổi lại có thể khôn ngoan tới mức này. Sự tỉnh táo của Bách Hợp khiến dì Vương không biết phải làm sao. Cô vừa dứt lời thì dì Vương đã im lặng rất lâu, sắc mặt Phong Ninh càng lúc càng khó coi. Bà ta bắt đầu suy nghĩ xem nên nói gì, vừa không để lộ ra Phong phụ nhân, vừa khiến hai người chia tay mà Phong Ninh lại không tức giận.

“Bây giờ hai đứa đang học cấp ba, cấp ba thì không nên yêu đương vội. Không lâu nữa cậu chủ nhà chúng tôi sẽ thi đại học, kết quả kiểm tra gần đây nhất không tốt cho lắm...”

Nhìn vẻ cẩn thận của dì Vương, Bách Hợp rất muốn bật cười. Thành tích của Phong Ninh không tốt là vì ba năm cấp ba anh chỉ toàn đánh nhau tranh địa bàn, thu đàn em, cái gì cũng thử cả, nhất là thời kỳ thiếu niên thường hay sùng bái đám đại ca trong phim. Trong trường học, Phong Ninh chính là lão đại trong mắt nhiều người, mà hơn một năm trước anh lại mê rock. Lúc anh biết Tả Bách Hợp thì đã là nửa học kỳ cuối rồi, thành tích tốt hay không sao có thể do cô ấy được. Nhưng cho dù là từ nội dung câu chuyện hay lúc này, người Phong gia luôn cho rằng cô chính là nguyên nhân khiến thành tích của Phong Ninh tồi tệ. Bách Hợp cảm xúc nước lên nhấp một ngụm:

“Được rồi, vậy dì muốn chúng cháu như thế nào? Phong Ninh, chúng ta chia tay đi, em không hy vọng Phong gia đến tìm cha em rồi làm mấy chuyện chẳng ra sao đâu. Nếu các người cảm thấy mình có nhiều tiền quá thì đừng đưa cho cha cháu, cứ đưa cho cháu là được, cháu cũng đang thiếu tiền!” Bách Hợp nghiêm túc gật đầu với dì Vương, sau đó lập tức đứng lên. Lúc cô nói chia tay, trong đầu Phong Ninh có cái gì đó bị phá vỡ trong nháy mắt. Anh cảm giác như máu trong người mình lạnh xuống, một luồng khí lạnh truyền thẳng từ lòng bàn chân lên đầu, khiến tứ chi đều run rẩy. Trái tim nhảy lên kịch liệt, như thể muốn tung ra khỏi lồng ngực.

Đôi môi mà lúc nãy anh say đắm vừa thản nhiên nói ra lời chia tay, Phong Ninh nắm chặt tay Bách Hợp, dường như sợ cô chạy mất, dường như chỉ cần cô bước đi thì sau này anh không còn bắt được cô nữa. Anh chặn đường cô, đẩy cô về vị trí cũ: “Không chia tay!”

Trong mắt thiếu niên phản chiếu gương mặt hờ hững của Bách Hợp, mà trong mắt cô lại là vẻ căng thẳng của Phong Ninh. Mặt anh nháy mắt đã trắng bệch, lông mi hơi run rẩy khiến hình ảnh Bách Hợp trong mắt anh cũng lay động theo. Một tầng hơi nước mỏng manh xuất hiện, anh là con của gia đình quân nhân, cho dù đánh nhau bị đòn đau đến đâu cũng chưa bao giờ khóc. Khi anh ở cạnh Bách Hợp, câu hay nói nhất chính là “có anh Ninh ở đây, em không cần sợ gì hết”. Trên người anh có cảm giác tự tin đặc hữu của thiếu niên, anh chưa bao giờ biết thế nào là sợ hãi, nhưng lần này, bàn tay vốn ấm áp của anh lại lạnh buốt. Anh vươn tay giữ gương mặt Bách Hợp, trừng mắt rất lớn với cô:

“Không chia tay, anh sẽ mua em là được!”

Hai chân anh bắt đầu run rẩy, thậm chí còn đá vào cái bàn. Bách Hợp nghe anh nói thế thì chột nhứt đầu. Lần chia tay này cô đã chuẩn bị tốt, tâm nguyện của Tả Bách Hợp chỉ là có một cuộc tình có khởi đầu có kết thúc. Cô sắm vai Tả Bách Hợp thì đã nghĩ tới kết thúc tốt nhất rồi, mời Phong Ninh tới đây là để anh thu xếp với người Phong gia, không để bọn họ vươn tay tới cô. Cô chỉ muốn được hưởng đãi ngộ ngang với Trần Nhạc Nhạc mà thôi, lúc cần Phong Ninh có trách nhiệm thì anh phải gánh vác.

Kể cả hai người chia tay nhau thì chưa chắc nỗi đau do Tả Bách Hợp mang lại đã thúc đẩy sự trưởng thành của Phong Ninh. Có điều Bách Hợp không ngờ rằng Phong Ninh sẽ không đồng ý. Thời gian vừa rồi cô không nhiệt tình với Phong Ninh. Mỗi lần hẹn hò thì toàn là cô đọc sách, Phong Ninh nhìn cô. Giai đoạn đầu Phong Ninh còn tìm mọi cách để thực hiện kế hoạch hẹn hò, về sau thì không còn chuẩn bị gì, cũng không chơi nhạc rock nữa, anh không có cơ hội thường xuyên đưa cô đi xem ca nhạc, ngắm sao hoặc uống bia, thậm chí làm vài chuyện giữa hai người yêu nhau khiến ‘lau súng cướp cò’ như với nguyên chủ. Bách Hợp cho rằng anh hẳn là cảm thấy nhạt nhẽo. Với tính cách của anh thì chỉ thích hợp với một thiếu nữ tràn đầy sức sống giống anh, cùng nhau điên, cùng nhau chơi đùa, tới khi anh trưởng thành, trở nên chín chắn trầm ổn, sau đó gặp Trần Nhạc Nhạc, từ đó một lòng một dạ đối tốt với cô ta.

Bách Hợp không nghĩ rằng Phong Ninh sẽ chịu đựng được cô, nhưng hiện giờ cô nói chia tay, bất ngờ là Phong Ninh lại không đồng ý.

“Vì sao không thể chia tay?” Bách Hợp hỏi lại, suy nghĩ một lúc rồi mở ba lô, lấy chiếc điện thoại vẫn được giữ gìn hoàn chỉnh ra, định đặt vào tay Phong Ninh. Sắc mặt Phong Ninh đen đi, Bách Hợp trả điện thoại

cho anh, còn nói muốn nhận tiền từ nhà anh cũng không khiến anh lòng tự tôn của anh bị ảnh hưởng. Trước đây cô từng nói đùa rằng lúc anh đưa tiền thì thích anh, trả tiền xong rồi thì không thích nữa đã khiến anh hiểu biết một chút về tính cách của cô. Nếu như anh tức giận với cô thì chắc chắn Bách Hợp sẽ không đi dỗ dành anh như lời mấy anh em nói. Anh thở dài một hơi, làm một việc mà bao lâu này vẫn luôn muốn làm nhưng không có gan. Anh nâng mặt Bách Hợp lên, áp môi mình xuống.

Đôi môi hai người còn chưa chạm vào nhau, Bách Hợp cảm thấy trong nháy mắt, linh hồn mình bị bắn ra khỏi thân thể. Sau khi gương mặt hồng tới mức có thể nhỏ ra máu của Phong Ninh di chuyển đi chỗ khác thì cô mới không chế lại được cơ thể. Môi hơi đau xót, tuy Phong Ninh đã nhìn thấy người khác làm như thế nào, cũng biết cách làm, nhưng hành động lỗ mãng của thiếu niên và nỗi lo lắng khiến anh cắn rách môi cô. Lúc này, anh chợt dạ không dám nhìn vào mắt Bách Hợp nhưng tay lại nắm chặt tay cô không buông. Dì Vương ở đối diện cũng kinh ngạc đến ngây người, Phong Ninh cúi thấp đầu, mặt có vẻ thẹn thùng, cười ngây ngô rồi lại cố ép bản thân phải tỏ vẻ bình tĩnh: “Cháu không chia tay đâu, dì Vương, cháu sẽ về nói chuyện với cha mẹ, dì đừng tìm cha của vợ cháu làm gì!”

Nói xong, Phong Ninh lấy lấy ba lô trong tay Bách Hợp. Không phải tự nhiên anh đã học được cách quan tâm người khác, chẳng qua lúc này Bách Hợp ôm túi định chạy khiến anh theo bản năng cảm thấy không an toàn, muốn giữ cái gì đó để cô không thể chạy được. Túi trong tay anh rồi, Bách Hợp sẽ không thể cứ thế bỏ đi. Có điều hành động đó của Phong Ninh vào mắt dì Vương lại khiến bà ta giật mình không nói ra lời.

Phong Ninh đã nói người Phong gia đừng có tìm tới cha Tả Bách Hợp nên dì Vương cũng từ bỏ ý nghĩ xuống tay từ cha Tả. Sau khi hai người đi khỏi, bà ta nhớ tới tình cảnh lúc này, sau một lúc lâu mới tỉnh táo lại, vội vàng lấy điện thoại di động ra.

Ra khỏi quán cà phê, Phong Ninh bao chặt lấy tay Bách Hợp, kéo cô đi trên đường. Anh cúi thấp đầu, không có vẻ tự tin kiêu ngạo như trước, giống như một con gà trống vừa bại trận. Mũi chân anh đá lên mặt đất, im lặng một lúc, dường như muốn mở miệng nói chuyện, nhưng vừa thấy Bách Hợp thì không biết nghĩ tới cái gì, tai lại đỏ lên, xoay mặt đi, môi run rẩy. Một lúc lâu sau mới lắp bắp:

“Dù sao em cũng là của anh, việc của cha em là việc của cha anh, không phải, cha em chính là việc của anh, sau này không được nói chia tay, em là vợ anh, anh nghe em nói thế sẽ rất khó chịu...” Dường như anh còn bối rối, không biết nên biểu đạt thế nào, một câu nói thôi mà cũng loạn thất bát tao. Bách Hợp sờ lên phần môi bị rách, nhìn anh một cái: “Rất khó chịu à, có khó chịu như em bị rách môi không?”

Lòng dạ Phong Ninh lộn xộn, lần đầu tiên yêu đương, ngọt ngào của tình yêu còn chưa hưởng thụ hết mà đã gặp phải phiền toái khó chịu. Hiện giờ anh có rất nhiều lời muốn nói, còn chưa kịp thổ lộ với Bách Hợp thì cô đã nhắc tới việc rách môi. Thân thể anh cứng đờ, trong nháy mắt, khuôn mặt đỏ bừng, dường như sắp nhỏ được ra máu. Anh nhìn Bách Hợp, có chút thẹn quá hóa giận, có cả suy nghĩ bỏ chạy. Nhưng cảm giác lâm trận bỏ trốn thì anh lại không thích, vậy nên đôi chân vừa nhúc nhích đã bị ép đứng lại. Anh liếm môi, cứng đầu lớn tiếng nói:

“Về sau kỹ thuật của anh sẽ tốt hơn, em chịu khó nhịn một lần không được sao!”

5. Chương 5

Người xung quanh nghe thấy thế thì đều vô tình nhìn anh, ban đầu Phong Ninh còn chưa nhận ra mình đã nói gì, tới khi hiểu rồi thì cho dù da mặt dày đến đâu cũng không nhịn được, kéo tay Bách Hợp chạy vào đi.

Thời gian này hình như anh rất sợ Bách Hợp chạy mất, cả ngày đều ở cạnh Bách Hợp. Cái người trước đây mới ngồi nửa tiếng ở thư viện đã bắt đầu ngăn người thì bây giờ cầm một quyển sách chắn trước mặt rồi nhìn Bách Hợp chăm chú. Thái tử trước kia chưa từng ăn ở căng tin thì nay lại chủ động đi xếp hàng mua cơm thay Bách Hợp. Dính sát cả ngày, tới tới thậm chí anh còn theo Bách Hợp đi phòng tự học, mãi tới khi

chuông vang lên mới đưa cô về ký túc xá. Con đường này anh đi rất chậm, cố tình kéo dài tới khi ký túc đóng cửa mới để cô về.

“Anh sẽ giải quyết, em phải chờ anh, vợ à...” Cửa ký túc đã đóng rồi nhưng Phong Ninh vẫn không muốn buông tay Bách Hợp ra. Bàn tay hai người mười ngón khấu chặt vào nhau. Lúc thì lỏng tay lúc lại giữ chặt, chứng tỏ trong lòng anh đang giằng co. Bách Hợp cảm nhận được nhưng chỉ bình tĩnh dựa vào cửa không nói. Một lúc lâu sau, Phong Ninh thở dài, đỡ Bách Hợp lên vai mình, ra hiệu cho cô giẫm lên vai anh để trèo vào trong. Thật ra anh muốn có được Bách Hợp, sự xúc động theo bản năng thời niên thiếu khiến anh muốn có được gì đó, muốn giữ lấy cảm giác an toàn, nếu là trước đây thì anh muốn gì sẽ làm ngay, thời thanh xuân, ai mà không có lúc xúc động chứ?

Nhưng anh giẫy dụa nửa ngày vẫn nhịn xuống, lúc trước Bách Hợp đồng ý hẹn hò với anh, lần đầu hai người hẹn hò anh đã để cô giẫm lên vai mình vào ký túc xá. Lần này anh đưa cô về cũng giống vậy.

Bách Hợp nhảy xuống đất, định nhặt sách lên rồi chạy đi nhưng bất ngờ lại quay đầu nhìn anh một cái. Đôi tay anh đang nắm song sắt, vẻ mặt rõ là biết vậy chẳng làm, đang nghiêng răng nghiêng lợi, dường như muốn bắt cô trở về, có điều đành bó tay với Bách Hợp, chỉ có thể đập đầu vào cửa sắt. Lúc Bách Hợp quay lại, mắt anh sáng rực lên, ép mặt mình chen vào giữa song sắt, khuôn mặt chen đến nỗi sắp biến hình nhưng không chen qua nổi. Gò má bị song sắt mài thành vết trắng đứng. Anh vươn tay về phía Bách Hợp:

“Vợ ơi, tới đây nào.”

“Vốn dĩ đã xấu rồi, thế này trông càng xấu.” Bách Hợp nhìn dáng vẻ này của anh thì cười lên. Phong Ninh thấy cô cười thì vô ý cười theo, mãi tới khi Bách Hợp nghe tiếng thầy giáo sắp đến gần tầng mình ở để kiểm tra thì không để ý tới Phong Ninh nữa, vội vàng xoay người chạy đi. Tới khi không thấy cô, Phong Ninh mới lưu luyến rời mắt khỏi cửa sắt: “Xấu chỗ nào chứ? Cha mẹ anh đều nói về ngoài cửa anh rất được đấy...” Tuy nói vậy nhưng cứ nghĩ tới nụ cười của Bách Hợp thì Phong Ninh lại tự sờ mặt mình, đứng tại chỗ cười ngây ngô một lúc, sờ lên môi mình, suy nghĩ rất lâu, hình như nghĩ đến chuyện gì đó, thở dài rồi biến mất trong bóng đêm.

Từ khi người Phong gia tới tìm thì sau này không còn xuất hiện nữa. Đạo này Phong Ninh cũng như biến mất trong sân trường. Trước kia anh làm gì cũng nghênh ngang, kể cả anh là học sinh năm ba nhưng nếu anh thích đi theo Bách Hợp ở lớp năm hai thì anh cũng có thể vào lớp học bình thường. Có lẽ trường học đã biết lai lịch của anh nên chỉ nhắm một mắt mở một mắt cho qua. Vài ngày anh biến mất ở trường, bạn học không thấy anh vác guitar tỏ vẻ lạnh lùng nữa thì rất nhiều người đều hỏi Bách Hợp. Điện thoại di động chưa hề vang lên, mà nửa học kỳ năm hai của Bách Hợp cũng kết thúc, cô chuẩn bị nhận phiếu điểm rồi về nhà.

Hai ngày nay, mọi người trong phòng đã lục tục về khá nhiều. Bách Hợp nhận phiếu điểm, mua vé xe, chuẩn bị hai ngày sau mới về nhà. Bách Hợp không có cảm tình gì với Tả gia. Cha Tả ham đánh bạc từ khi còn trẻ, thắng thì tốt, cầm tiền ăn nhậu chơi bời với đám hồ bầy cầu hữu, một khi thua thì về nhà đánh vợ đánh con. Mẹ Tả yếu đuối quá mức, mỗi lần bị đánh chỉ biết khóc lóc nói số mình không tốt. Lúc Tả Bách Hợp tốt nghiệp cấp hai, vì thành tích vô cùng tốt, thi đỗ trường cấp ba trọng điểm của thành phố nên trường cấp hai đã thưởng cho cô hai vạn tệ. Cha Tả vì khoản tiền đó nên mới đồng ý cho con gái đi học cấp ba.

Dù sao Tả Bách Hợp đi học cấp ba thì chi phí cũng do mẹ Tả thu xếp, tiền sinh hoạt cũng thế. Tình cảm giữa cha mẹ rất nhạt nhẽo nên khi nhận được phiếu điểm, Bách Hợp không trở về ngay mà chờ hai ngày sau, nghỉ ngơi một chút mới chuẩn bị về nhà họ Tả.

Các học sinh trong ký túc xá đã đi gần hết nên không khí trở nên vô cùng yên tĩnh. Vì học sinh đi nhiều nên hai ngày nay ký túc không bật đèn. Tối đến, Bách Hợp không có việc gì làm liền mò mẫm tắm rửa rồi lên giường nằm. Trời tối không bao lâu, bên ngoài ban công có tiếng động, dường như có cái gì đó đang đập lên cánh cửa. Tuy Bách Hợp chỉ có một mình nhưng không hề sợ hãi, bắt đầu lần mò xung quanh, lấy điện thoại mà Phong Ninh ỉnh ra.

Mở màn hình sáng lên, Bách Hợp cầm một cái ghế, chậm rãi đi tới bên cửa sổ. Cánh cửa rất nhanh bị người ta mở ra, một bóng người linh hoạt xông vào. Bách Hợp gờ ghế lên định đập, không ngờ người kia còn nhanh hơn cô, xoay người tránh được. Bách Hợp còn muốn đánh lại lần nữa thì đôi tay hắn đã giữ lấy tay cô, vác cô lên nhẹ như lông hồng. Theo bản năng, hắn định ném cô xuống đất, chiếc ghế trong tay Bách

Hợp rơi xuống. Lúc này hắn mới tỉnh táo, biết mình đang nâng ai, khó khăn lắm mới đặt Bách Hợp xuống, ôm vào trong ngực: “Vợ ơi, là anh.”

Bách Hợp vừa bị Phong Ninh nhắc lên, lực phủ ngũ tạng dường như sắp dời vị trí. Phản ứng của cô rất linh hoạt nhưng thân thể của Tả Bách Hợp lại chưa từng luyện võ, thêm nữa động tác của Phong Ninh rất nhanh. Cô đánh lên mà vẫn thất thủ. Lúc bị Phong Ninh ôm vào trong lòng, tay Bách Hợp nắm một chiếc chìa khóa, định đâm vào huyệt vị của anh, nghe thấy tiếng anh thì dừng tay lại.

“Em không nhớ anh, cũng không nhận ra anh.” Trong bóng tối, giọng Phong Ninh có mấy phần u oán. Anh biến mất mấy ngày, người không xuất hiện, ngay cả tin nhắn cũng không gửi, đối với Bách Hợp thì đây có nghĩa là anh đã chấp nhận chuyện hai người chia tay, không ngờ lúc này Phong Ninh lại tìm tới cửa. Bách Hợp giẫy dụa hai cái, Phong Ninh lại ôm chặt thêm một chút. Cánh tay anh hơi run rẩy, tiếng hít thở có phần nặng nề, hai chân kẹp chặt đùi Bách Hợp, khiến cô không thể giẫy được nữa. Đôi môi bắt đầu di chuyển từ vành tai tới gò má. Dần dần, tay và đùi càng co chặt hơn, tim đập cũng nhanh hơn.

“Buông tay!” Bách Hợp giẫm lên chân anh nhưng không tác dụng. Ngay sau đó, Phong Ninh ôm cô ngồi xuống chiếc ghế mà cô vừa dùng để đánh anh.

Khi thiếu niên xúc động thì rất khó khống chế được bản thân. Ban đầu, thật ra anh không định làm gì, có điều từ khi yêu nhau, hai người chưa từng tách ra lâu như vậy nên vừa gặp mặt Phong Ninh đã không kiềm chế được. Linh hồn Bách Hợp lại nhẹ nhàng bay lên, cứ tưởng là Phong Ninh sẽ theo ý mình, dù sao thì anh luôn nóng nảy bộp chộp, hơn nữa với xuất thân của anh thì chưa bao giờ biết chịu ảm ức là thế nào. Các bạn trong ký túc xá đã đi hết, giường cũng dọn sạch sẽ, chỉ còn mỗi giường của Tả Bách Hợp là còn đồ đạc. Phong Ninh ôm cơ thể Tả Bách Hợp lên giường, hôn rồi vuốt ve, nhưng cuối cùng, điều khiến Bách Hợp ngạc nhiên nhất là anh lại bọc kín cơ thể Tả Bách Hợp trong chăn, không làm đến bước cuối cùng.

Anh phát tiết cách lớp chăn, mãi tới lúc rạng sáng mới sờ lên má Tả Bách Hợp, ôm chặt cô ngủ tiếp. Đến giữa trưa, Bách Hợp mới trở lại trong thân thể. Bây giờ là đầu tháng 7, thời tiết nóng bức vô cùng, sau khi học sinh trong trường về nghỉ hè thì ký túc xá đã không mở điều hòa nữa. Đêm hôm qua, thân thể Tả Bách Hợp bị Phong Ninh lấy chăn bọc kín, bây giờ toát đầy mồ hôi. Không khí mờ ám trong phòng còn chưa tan hết. Gương mặt ngủ ngoan ngoan của Phong Ninh cách cô không xa, hai người chen chúc nhau trên chiếc giường nhỏ. Không biết anh mơ thấy mộng đẹp gì mà môi còn nhếch lên cười. Bách Hợp mở to mắt, nghe thấy anh nỉ non một tiếng: “Vợ ơi.”

Bách Hợp dùng hết sức mình, nhân lúc Phong Ninh không đề phòng, đập lên eo anh. Mắt anh còn chưa mở, theo bản năng vươn tay định tóm cô, nhưng vừa đụng vào cô thì lại đẩy cô vào giường, còn mình thì ngã nhào xuống đất. Oạch một tiếng, anh không dám mở mắt ra nhưng tai lại đỏ bừng: “Sao lại đập anh?”

“Nóng chết đi được!” Toàn thân Phong Ninh trần trụi, Bách Hợp kéo chăn che người mình, chậm rãi ngồi dậy, ra hiệu cho anh đi nhặt quần áo lại đây. Phong Ninh thẹn thùng nghe theo, hôm qua xúc động là vì không kiềm chế được, khi mọi việc xong rồi thì anh lại hơi ngại ngùng, thậm chí không dám nhìn vào mắt Bách Hợp. Anh quay lưng đi như nàng dâu nhỏ vậy, thỉnh thoảng quay đầu liếc Bách Hợp, bắt gặp ánh mắt cô thì lại cuống quýt quay đầu đi, còn nhếch miệng cười ngây ngô.

Share this:

6. Chương 6

Kể tay còn có cảm giác dính dính, hôm qua Phong Ninh không thực sự chiếm lấy thân thể Tả Bách Hợp, nhưng đã liếm ngón tay cô rồi. Bách Hợp trợn mắt nhìn anh, sai anh đi lấy nước nóng vào phòng tắm. Phong Ninh vui vẻ đáp ứng. Bách Hợp dùng chăn bọc kín người, tới khi vào phòng tắm mới ném cái chăn ra, bảo anh giặt sạch. Lúc cô tắm gội sạch sẽ ra ngoài thì thấy Phong Ninh đã ăn mặc nghiêm chỉnh, đang nhìn cái chăn ngâm trong chậu, cười ngây ngô, mặt mơ tưởng gì đó, không biết là đang nhớ đến chuyện gì.

“Em muốn ăn gì để anh đi mua?” Trên tay anh toàn là bột xà phòng, áo cũng bị dính một ít, vừa thấy Bách Hợp, mắt đã sáng rực lên, nhanh chóng rửa tay rồi tới chỗ cô. Mới thời gian ngắn không gặp mà Phong Ninh đã có thay đổi. Hình như anh đen đi, tóc cắt rất ngắn, trên mặt không còn vẻ bừa bãi trẻ con mà thêm mấy phần chín chắn, có điều lúc cười lên vẫn thấy bóng dáng trước kia.

Bách Hợp nhú mồm, cầm khăn định lau tóc thì Phong Ninh còn nhanh tay hơn cô, lập tức cầm lấy khăn phủ lên tóc cô: “Vợ ơi, em thật là xinh.”

Cô vừa tắm xong, mái tóc dài đen nhánh rối tung trước ngực, khuôn mặt tựa như phù dung, không một chút son phấn. Lông mày và lông mi còn hơi ướt, gương mặt đỏ ửng. Áo lót màu trắng như ẩn như hiện. Bộ ngực nhấp nhô theo hơi thở. Anh đã từng chạm vào đó, nghĩ tới cảm xúc khi ấy, lỗ mũi Phong Ninh suýt nữa thì phun máu. Anh không dám nhìn nữa, cuống quýt xoay đầu đi, từ mặt tới tai đều hồng, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Ai là vợ anh chứ?” Bỗng nhiên Bách Hợp cảm thấy hơi phiền. Tâm nguyện của Tả Bách Hợp chỉ là muốn mối tình đầu không bệnh mà chết của mình có một khởi đầu và kết thúc rõ ràng, khi hai người chia tay, Tả Bách Hợp chỉ hy vọng nhiều năm sau gặp lại Phong Ninh sẽ không đến mức tự ti không nói nên lời. Dựa theo nội dung câu chuyện thì hiện giờ Phong Ninh đã bị bắt vào trường quân đội, từ nay hai người phải tách nhau ra mới đúng. Vài năm sau, cô học đại học của cô, anh gặp Trần Nhạc Nhạc của anh, có điều Phong Ninh lại không tuân theo câu chuyện, làm loạn kế hoạch ban đầu của Bách Hợp. Trong kế hoạch của cô còn có tâm nguyện thi lên đại học, tìm một công việc tốt của Tả Bách Hợp, chỉ riêng việc tiếp tục với Phong Ninh là không có.

“Em là vợ của anh.” Phong Ninh nhìn Bách Hợp ngẩn người, không biết nghĩ tới chuyện gì, mặt lại hồng lên, cả tai cũng hồng. Anh hơi nhăn nhó, thân hình anh cao lớn hơn Bách Hợp nhiều, nhìn từ trên cao xuống thì không thấy được mặt cô. Anh ngồi xổm xuống, Bách Hợp cúi đầu nên anh cũng không rõ biểu cảm trên mặt cô, cuối cùng anh dứt khoát ngồi thẳng xuống đất. Hai chân khoanh lại: “Cha mẹ anh sẽ không làm phiền em nữa đâu. Anh đã nói với bọn họ rồi, anh không thi đại học, anh chuẩn bị vào quân đội, em phải chờ anh đấy.”

Lúc đầu anh còn có chút thẹn thùng, càng về sau thì càng khẩn trương: “Em nhất định phải chờ anh.”

“Phong Ninh, người nhà anh nói đúng đấy, bây giờ anh còn trẻ, sau này sẽ gặp được người thích hợp với anh hơn...” Bách Hợp nói người thích hợp hơn đương nhiên là chỉ Trần Nhạc Nhạc, nhưng đầu Phong Ninh lại lắc như trống bỏi, khuôn mặt lộ vẻ kiên quyết: “Em chính là người thích hợp với anh, em đừng để ý tới cha mẹ anh, có thích hợp hay không là do anh quyết định. Có việc gì mà anh Ninh của em không làm được chứ? Bọn họ sẽ không gây phiền phức cho em nữa đâu, việc của cha em anh đã giải quyết ổn thỏa rồi.”

Vốn dĩ Phong Ninh không thích quân đội, Phong gia xuất thân từ quân nhân, Phong Ninh là con trai trưởng, từ khi anh sinh ra, Phong gia đã lót đường vào quân sẵn cho anh. Tiếc rằng cái gì anh cũng có hứng thú, chỉ riêng việc người nhà sắp xếp vào quân đội thì lại không. Theo nội dung câu chuyện, vào năm 17 tuổi, vì bị tổn thương nên Phong Ninh mới bị cha Phong ép buộc vào quân đội rèn luyện, năm 17 tuổi ấy đã trở thành bước ngoặt trong cuộc đời Phong Ninh.

Anh vào quân đội rồi thì tính tình trở nên kiên nghị, chín chắn, thay đổi thành người một mình có thể chắn một phương. Tới khi gặp được Trần Nhạc Nhạc thì anh trở thành thần bảo hộ của cô ta. Lông mày Bách Hợp cau lại, nhìn chăm chú vào Phong Ninh. Con người trong mắt anh dao động từ trái sang phải, cười ngây ngô, rõ ràng là không để những lời cô vừa nói vào lòng. Quá trình hai người bên nhau, theo Bách Hợp thấy thì chẳng khác gì bạn bè nam nữ, cùng ăn cơm, cùng đi dạo, có lúc cùng tới lớp tự học. Nếu không có việc đêm qua thì hai người thậm chí vẫn trong sáng, trừ lần Phong Ninh lỡ mồm hôn cô thì không còn tiếp xúc nào khác.

Bách Hợp là người lãnh đạm chín chắn. Cô không có sự lãng mạn và đáng yêu của thiếu nữ thời thanh xuân, cô chỉ là một người khô khan không thú vị. Tính cách của cô và Phong Ninh hoàn toàn khác nhau, Bách Hợp không biết vì sao Phong Ninh vẫn chưa chịu buông tay. Cô nghe Phong Ninh nói anh chuẩn bị vào quân đội, lại thấy anh không muốn nghe cô nói chuyện chia tay thì Bách Hợp cũng không nhắc tới nữa. Dù sao sau khi anh vào trường quân đội rồi thì không thể thích ra lúc nào là được lúc ấy nữa. Hai người ở hai nơi, làm sao còn biết người kia ở đâu chứ? Cô đã nói lời chia tay với Phong Ninh rồi, đã thay nguyện

chủ hoàn thành tâm nguyện của cô ấy.

Phong Ninh ở trong ký túc xá nữ một ngày, ân cần giúp Bách Hợp giặt chăn mềm, ga trải giường, thậm chí giặt cả quần áo của cô. Ban đầu anh còn hơi vụng về, nhưng anh vừa chịu khó lại vừa vui vẻ làm việc, thế nên tuy giặt không sạch hết nhưng anh đã rất vui vẻ. Giữa trưa, hai người đi ăn cơm. Nhà ăn của trường đã nghỉ, hai người nắm tay nhau đi trên phố, ý cười trên mặt Phong Ninh chưa từng tan mất.

Xung quanh trường mở rất nhiều cửa hàng hợp với sở thích của học sinh. Trừ vài cửa hàng bán đồ ăn vặt thì đông khách nhất là mấy hàng bán đồ trang sức và vật lưu niệm. Lúc Phong Ninh và Bách Hợp đi qua một cửa hàng trang sức bạc, trên cánh cửa thủy tinh dán một tấm poster có hình đôi tình nhân vừa đeo nhẫn vừa nhìn nhau, cười ngây ngô rất tình cảm. Anh liền dừng lại, kéo Bách Hợp vào trong cửa hàng.

Trời nóng khủng khiếp, vào trong cửa hàng hưởng chút điều hòa cũng thoải mái nên Bách Hợp đồng ý. Chủ cửa hàng thấy có khách là một cặp tình nhân thì tinh thần phấn chấn. Cửa hàng này bán rất nhiều loại trang sức bạc, từ dây chuyền tình nhân đến vòng tay, hoa tai, nhẫn đôi... Mấy thứ trang sức này có hình thức rất tinh xảo mà giá tiền lại không đắt nên học sinh cũng có thể mua được. Hơn nữa, vì muốn thu hút khách nên cửa hàng còn miễn phí khắc tên tiếng Anh nếu mua một đôi cho tình nhân. Phong Ninh lập tức động lòng.

Không phải anh không có tiền mua đá quý trân châu, nhưng những thứ đó đều không thể so được với tấm lòng của anh. Anh nghiêm túc chọn một đôi nhẫn tạo hình đơn giản phóng khoáng, khắc tên của mỗi người lên nhẫn đối phương. Lúc chủ cửa hàng cầm nhẫn vào trong để gia công, anh còn lo lắng muốn nhìn vào trong. Bách Hợp bình tĩnh ngồi trên ghế ngẩn người, thỉnh thoảng anh quay đầu nhìn cô, cười ngây ngô hai tiếng rồi lại ngó vào bên trong.

Chờ tới khi nhẫn được gia công xong, anh cẩn thận ngồi xổm trước mặt Bách Hợp, nắm tay cô. Anh hơi khấn trương nên ngón tay toát ra mồ hôi, lúc nắm cái nhẫn nhỏ, tay còn run rẩy. Anh cười gượng hai tiếng rồi xoa tay lên eo mình, sau đó cẩn thận đeo nhẫn vào ngón tay Bách Hợp. Một khắc này, biểu cảm của anh có chút thành kính, gương mặt trẻ trung đầy nghiêm túc, cảm xúc ấy truyền đến Bách Hợp, khiến cô không tự chủ được, cũng ngồi ngay ngắn. Anh cẩn thận đẩy nhẫn qua ngón tay cô, động tác của anh rất chậm, mãi tới khi cái nhẫn đi qua mới dám thở phào nhẹ nhõm. Mặt lộ vẻ tươi cười:

“Đây chỉ là tạm thời thôi, sau này sẽ mua cái tốt hơn. Vợ à, em là của anh, hiện giờ anh đã đánh dấu em rồi, một ngày nào đó anh sẽ đeo chiếc nhẫn khác vào ngón tay em.” Anh liếm môi mình, tay lại xoa lên áo, sau đó mới cầm mu bàn tay cô lên, hôn ‘chụt’ lên ngón áp út của cô. Anh không có ý định che giấu, thẳng thắn đến mức chủ cửa hàng không nhịn được cười.

“Tới lượt em.” Phong Ninh đưa chiếc nhẫn của mình vào lòng bàn tay Bách Hợp, do dự không muốn buông tay cô ra, ánh mắt liếc về phía cô, thấy cô không có ý định rút nhẫn ra thì không nhịn được lên cười.

Bất kể sau này hai người ra sao, nhưng hiện giờ, sự chân thành của Phong Ninh khiến Bách Hợp xúc động. Cô tin tưởng lúc này Phong Ninh thật sự nghiêm túc, tuy rằng cô không tin Phong Ninh sẽ như thế mãi mãi nhưng vẫn mỉm cười cầm chiếc nhẫn đeo vào ngón tay anh. Phong Ninh toét miệng cười, kích động nâng mặt cô lên, muốn hôn vào môi cô, có điều thấy chủ cửa hàng đang đứng nhìn vẻ trêu ghẹo thì lại hơi ngại ngùng. Anh cũng không muốn để người ta thấy cảnh mình thân mật, giống như là sợ sự ngọt ngào nhỏ bé của mình bị người ta trộm mất. Phong Ninh ho hai tiếng, lấy thẻ ra tính tiền, sau đó mới ra khỏi cửa hàng trang sức.

7. Chương 7

Món quà này không đắt tiền, nhưng là thứ đầu tiên mà Phong Ninh tặng cô sau khi hai người thành đôi, tỏ rõ tất cả tâm ý của anh. Theo nội dung câu chuyện, Tả Bách Hợp không biết xuất thân của Phong Ninh nhưng vẫn kiên trì không nhận bất cứ thứ gì, vậy nên khi hai người kết thúc, giữa họ chẳng có thứ gì để làm kỷ niệm trừ hồi ức của Tả Bách Hợp về những lần anh đưa cô ấy đi nghe nhạc.

Ánh nắng buổi chiều rất gắt, Phong Ninh muốn lái xe máy đưa Bách Hợp đi ngoại thành hóng gió, nhưng thấy cô phơi nắng đến đỏ mồ hôi thì anh lại thấy khó chịu vì mình còn chưa đủ 18 tuổi nên không thể dùng ô tô có điều hòa để chở cô đi.

Anh không định dùng vật chất để đả động Bách Hợp, nếu không thì đâu chỉ tặng cô một chiếc nhẫn bạc chứ. Chỉ là trong lòng có ai thì luôn suy nghĩ vì người ấy. Lúc này, thấy cô chảy mồ hôi anh cũng thấy đau lòng không nổi. Ngày mai Bách Hợp sẽ lên xe về nhà, anh sẽ bị cha tổng vào trường quân đội, đây là điều kiện anh đã đáp ứng trước, có điều gặp Bách Hợp rồi thì lòng anh lại hơi hối hận. Anh muốn giữ Bách Hợp lại nên vài lần ngập ngừng muốn nói lại thôi. Cuối cùng, nghĩ đến trách nhiệm bản thân khi hứa hẹn với cha mẹ, lại nhìn chiếc nhẫn đeo trên tay, sự xúc động của Phong Ninh giống như thủy triều dần dần rút xuống, thay bằng ánh mắt kiên định. Sau đó, anh chỉ nắm tay Bách Hợp đi vài vòng ở trường.

Ba năm học tại trường, vì tính cách ngang ngược nên chẳng có chỗ nào là anh chưa đi qua, góc nào có cảnh đẹp anh đều biết cả. Tiếc là anh đã lãng phí rất nhiều thời gian mới phát hiện ra Bách Hợp, thế nên bên nhau chưa được bao lâu thì đã phải tốt nghiệp rồi.

Tuy rằng lưu luyến không rời nhưng Phong Ninh vẫn đưa Bách Hợp về ký túc xá. Phong gia đã sắp xếp xe vào tối nay, trường quân đội không ở trong thành phố nên anh thậm chí không thể hoãn tối ngày mai để đưa Bách Hợp về Tả gia. Hiện giờ cửa ký túc không khóa nữa, Bách Hợp đi tới dưới tầng vẫn cảm nhận được ánh mắt của Phong Ninh dõi theo mình. Cô chuẩn bị bước lên cầu thang thì tiếng bước chân dồn dập vang lên. Bách Hợp chưa kịp quay đầu lại, từ phía sau, Phong Ninh ôm cô vào lòng, giọng nói có phần nghẹn ngào:

“Em đúng là không có lương tâm, đi thoải mái như thế!” Anh không hề ngại ngần, dường như còn muốn cắn Bách Hợp một miếng, có điều không nỡ làm thật. Da thịt con gái chỗ nào cũng mềm nhũn, nhéo vào đâu anh cũng thấy đau lòng, cuối cùng chỉ đành hôn chụt một cái thật to lên đầu cô. Phong Ninh nghiêm túc nói: “Vợ à, em phải nhớ kỹ anh. Em phải chờ anh Ninh của em về, không được chạy theo người khác đâu đấy. Nếu em chạy theo ai thì anh sẽ đánh gãy chân người đó!” Ban đầu, giọng nói của anh hơi ngang ngược, càng về sau càng hung tợn, tiếng tim đập dồn dập và thân thể căng cứng chứng tỏ lúc này Phong Ninh không hề bình tĩnh, anh nhắc lại vài lần:

“Anh đã đóng dấu rồi, cả người em đều là của anh, sau này anh về sẽ tặng em một chiếc nhẫn thật đẹp để đeo trên ngón áp út.”

Phong Ninh không muốn rời đi nhưng điện thoại lại vang lên. Anh tha thiết nhìn theo Bách Hợp lên tầng, ngẩng đầu đứng rất lâu rồi mới đi.

Bách Hợp nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy anh cúi đầu. Cái người luôn luôn hăng hái, đi bộ cũng giống như mãnh hổ sinh uy bây giờ lại ủ rũ như trái cà tím, hai vai sụp xuống. Vừa đi còn vừa quay đầu lại, cách rất xa, anh chợt thấy Bách Hợp đứng bên cửa sổ, mắt liền sáng rực lên, phát tay điên cuồng với cô. Dáng vẻ ngớ ngẩn của anh khiến Bách Hợp phì cười. Anh giống như con cún được chủ nhân cổ vũ, hưng phấn muốn chạy về, Bách Hợp thấy hành động của anh thì lập tức đóng cửa sổ lại, anh còn gọi to ở ngoài: “Vợ ơi.”

Tiếng chuông báo tin nhắn di động vang lên, Bách Hợp mở ra xem, “Anh hối hận rồi.” Tin nhắn của Phong Ninh gửi tới, không đầu không đuôi, không biết là hối hận cái gì. Bách Hợp xem xong liền để di động xuống.

Xe chạy lúc sáng sớm, Tả gia cách trung tâm thành phố cũng không xa lắm, tối đa chỉ mất 4 tiếng ngồi xe. Tả Bách Hợp từng là nữ trạng nguyên nổi tiếng trong thôn, cô thi đỗ trường cấp 3 trọng điểm, còn được phần thưởng hai vạn tệ của trường học nên ai cũng biết. Có điều người trong thôn ít ai học đến cấp 3, phần lớn học tiểu học hoặc cấp hai xong thì về đi làm thuê, nhất là con gái, học xong cấp 2 thì về nhà làm việc khoảng hai năm rồi tính chuyện lấy chồng. Khi Bách Hợp trở về Tả gia thì có không ít người chỉ trỏ, chủ yếu là hiếu kỳ. Cha Tả không có ở nhà, chỉ có em trai em gái đang giúp mẹ Tả phơi quần áo và nấu cơm. Thấy Bách Hợp xách nhiều thứ về thì em gái mới 10 tuổi lập tức nhảy lên:

“Chị về nhà rồi!”

Dựa theo tính cách của Tả Bách Hợp nên trước khi về Bách Hợp đã mua vài thứ đồ ăn vặt và sách vở, bình thường nguyên chủ vô cùng tiết kiệm nhưng mỗi khi về nhà lại rất hào phóng. Lấy quà tặng ra, em trai em

gái như hai con cún xoay quanh cô. Cô mua ẹ Tả một chiếc áo lót mới không đáng mấy tiền nhưng mẹ Tả lại không nỡ mặc, chỉ sờ lên đó, vui sướng không nói ra lời.

Ở trong nhà đã nửa ngày mà không thấy cha Tả về, mãi tới lúc ăn cơm trưa, Bách Hợp mới hỏi, mẹ Tả không vui nói: “Mấy ngày trước, cha con nói là muốn ra ngoài làm việc.”

Theo nội dung câu chuyện thì không có việc này. Cha Tả là kẻ chơi bời lêu lổng, ngay cả cái chổi quét nhà cũng chưa từng cầm thì sao có thể ra ngoài làm thuê được? Từ khi ông ta và mẹ Tả kết hôn thì vẫn luôn đàn đúm, bình thường không sao thì sẽ đi đánh bài uống rượu, nếu không thoải mái thì sẽ về nhà nổi giận. Cả đời vô dụng mà bây giờ lại đi làm việc sao? Không hiểu sao Bách Hợp lại nghĩ tới Phong Ninh từng nói sẽ giải quyết chuyện của cha Tả, lòng cô đã lơ mơ đoán ra.

“Đừng nói tới ông ta nữa.” Mẹ Tả không dám nhìn mắt con gái. Hai tháng trước, cha Tả đánh bài thua rất nhiều tiền, chủ nợ đến nhà tìm thì không có tiền trả. Người ta nửa đùa nửa thật nói với ông ta rằng nếu không có tiền trả thì sẽ bắt người, nói ông ta có đứa con gái lớn như hoa như ngọc. Cha Tả nghe thế thì động lòng, lập tức tìm đối tượng khắp nơi để thu tiền sinh lễ gả Bách Hợp đi. Mẹ Tả khuyên nhủ thế nào cũng không được, còn bị ông ta đánh mấy lần. Bà vẫn cố nhịn không gọi điện kể cho Bách Hợp. Trong lòng không có cách nào, ai ngờ mấy ngày trước đột nhiên cha Tả thay đổi, sau khi tăng tịu với mộ phụ nữ ở trấn trên thì không nhắc đến chuyện bán con gái nữa, về nhà thu dọn đồ đạc, nói là muốn ra ngoài làm thuê.

Ông ta đi rồi, mẹ Tả liền thở phào nhẹ nhõm. Chuyện trước đây bà không định nhắc lại với Bách Hợp nữa. Tuy cha Tả từng muốn gả Bách Hợp đi nhưng dù sao cũng không thành, chẳng ai bỏ được cha mẹ, mẹ Tả không muốn làm Bách Hợp sinh lòng oán hận cha mình. Cha Tả có hư hỏng thế nào thì vẫn là cha Bách Hợp.

Thời gian nghỉ hè, ngoài những lúc phụ việc nhà giúp mẹ Tả, còn lại Bách Hợp dạy các em học bài. Bách Hợp vốn định luyện võ nhưng ở nhà thậm chí còn không nhiều thời gian rảnh bằng ở trường. Hàng ngày mẹ Tả phải đi làm, để có tiền cho con gái, bà phải làm thuê rất nhiều việc. Bách Hợp về nhà thì sẽ nhận việc nấu cơm dạy em học, trong nhà nhiều việc linh tinh nên đầu tắt mặt tối. Đến đêm thì hai chị em cùng ngủ một phòng, Bách Hợp chỉ có thể đi ngủ, thỉnh thoảng tập được vài động tác luyện thể thuật đơn giản để thân thể khỏe mạnh.

(luyện thể thuật: đây đủ là tinh thần luyện thể thuật, là một môn luyện tập mà Bách Hợp học được trong một nhiệm vụ, có tác dụng hỗ trợ rất lớn với Bách Hợp trong các nhiệm vụ sau)

Hai tháng trôi qua rất nhanh, trước khai giảng, Bách Hợp liền thu dọn đồ đạc. Lúc nhìn thấy chiếc điện thoại thì cô mới nhớ ra là từ sau khi về nhà đã không sạc pin. Một thời gian dài không nạp điện nên pin đã cạn hết, không thể sạc tiếp được, đành phải chờ tới khi về trường rồi mang ra cửa hàng sửa. Lúc gần đi, mẹ Tả cầm hai ngàn tệ đưa cho cô, đây là tiền bà vừa đi vay. Tiền học phí trước đây chuẩn bị cho con gái đã bị cha Tả cầm đi với người phụ nữ kia. Bách Hợp suy nghĩ một chút, chỉ lấy năm trăm tệ. Tả Bách Hợp chi tiêu tiết kiệm nên vẫn còn để ra được mấy trăm đồng, tiền học thì được trường miễn giảm khá nhiều vì điểm thi cao và gia đình khó khăn. Cô nói với mẹ Tả năm tới có lẽ sẽ không về nhà mà tìm việc làm thêm ở gần trường học để kiếm thêm tiền cho học kỳ sau. Mẹ Tả đồng ý, sau đó gói ghém đồ đạc cho con gái rồi đưa cô đi lên trấn.

Bây giờ Bách Hợp đã học năm cuối, bài vở rất nhiều, có điều thành tích của Tả Bách Hợp vốn rất tốt. Trong những lần làm nhiệm vụ, Bách Hợp đã học tới mấy lần nên khả năng không hề kém nguyên chủ, thậm chí còn tốt hơn. Để sau này có thể tìm được công việc tốt, Bách Hợp chuẩn bị thi vào trường đại học số 1 Hoa Hạ. Điện thoại Phong Ninh mua tặng cô rất ít khi vang lên. Thỉnh thoảng Bách Hợp mới nhớ ra phải đi sạc điện. Phần lớn thời gian cô dành để học bài, tuy không luyện được võ công nhưng mấy động tác luyện thể thuật thì cô sửa lại như động tác yoga, có thể dùng để rèn luyện thân thể. Ngày tháng cuối cấp rất nhanh trôi qua, một năm nay cha Tả không có tin tức gì. Bách Hợp đăng ký vào đại học số 1, lúc có điểm thi, giáo viên gọi điện thoại đến ký túc xá, nói điểm của cô đã vượt qua mức điểm chuẩn.

P/S: Phụ nữ như mẹ Tả nói tốt thì ko hẳn, mà nói ko tốt thì cũng không đúng. Mẹ Tả hiền lành và yêu thương con cái, nhưng lại quá nhu nhược yếu đuối. Nhu nhược ko phải là tội, nhưng nhu nhược nên làm hại người khác thì là tội rất lớn. Trước đây, Tả Bách Hợp rơi vào cảnh cùng đường chắc chắn có 1 phần do mẹ Tả ko dám chống đối lại cha Tả. Bà ấy sợ bị đánh, ngoài việc khuyên mớm ra thì ko

có bất kì một hành động thực tế nào (ví dụ như nếu mẹ Tả muốn thả Tả Bách Hợp trốn nhà đi thì chắc chắn có cách, cha Tả ko hề đề phòng bà ấy, nhưng bà ấy ko dám). Sau khi Bách Hợp trở thành Tả Bách Hợp, khi cha Tả muốn bán con gái, bà ấy sợ và ko đồng tình nhưng cũng ko dám gọi điện nói cho Bách Hợp. Tổ thật sự chẳng hiểu bà mẹ này nghĩ gì luôn. Nếu bà ấy nói ra thì con gái bà ấy sẽ đề phòng, có thể là tìm việc làm thêm ở trong thành phố chứ ko về nhà, như thế ít nhất sẽ tránh được bị cha cô ấy bán đi. Có lẽ mẹ Tả chịu khổ quen rồi nên nếu con gái phải khổ sở bà ấy cũng cho đó là số mệnh.

8. Chương 8

Dù trường cấp 3 này là trường trọng điểm của thành phố nhưng có một học sinh thi đỗ trường đại học số một Hoa Hạ thì vẫn rất vinh dự. Vậy nên ngoài phần thưởng quy định sẵn thì trường còn cho thêm học phí năm đầu tiên ở đại học.

Đã gần một năm Bách Hợp không về Tả gia. Cô nhân dịp đầu năm mới, sau khi thi đỗ thì về nhà một chuyến. Cả trấn nhỏ vì tin tức Bách Hợp đỗ đại học mà vô cùng náo nhiệt. Bách Hợp là niềm kiêu hãnh của thị trấn, trong trấn còn treo biểu ngữ, sắp xếp ẹ Tả một công việc nhẹ nhàng, không có phiền toái là cha Tả thì tháng ngày ở Tả gia rất dễ chịu. Mười ngày trước khi đại học khai giảng, Bách Hợp mới đến trường.

Sau khi báo tên ở trường, Bách Hợp nhận phòng ký túc xá. Điều kiện ở ký túc xá đại học tốt hơn cấp ba rất nhiều. Mỗi phòng đều có điều hòa, bốn người ở một phòng. Lúc Bách Hợp đến ký túc thì đã có hai cô gái vào phòng trước, đang ngại ngùng nói chuyện với nhau. Mấy người nhà thì đang sắp xếp giường ngủ cho các cô. Thấy Bách Hợp đi vào, cả hai cô bạn đều tự giới thiệu, một người là Dương Ly, một người là Vu Tiểu Thiên. Vì trước đây hai người này đã trò chuyện với nhau nên quan hệ có vẻ thân mật, không chỉ chọn chỗ nằm gần nhau mà còn hẹn nhau đi ăn cơm.

“Bách Hợp, một lúc nữa chúng mình cùng đi ăn cơm nhé.” Dương Ly là một cô gái có gương mặt búp bê, thân thể hơi đầy đặn, trông rất đáng yêu. Cặp mắt to tròn của cô ấy nhìn chăm chú vào Bách Hợp. Ba người trong phòng ký túc thì chỉ có Bách Hợp là tới một mình, Dương Ly mở miệng mời Bách Hợp ăn cơm nhưng người phụ nữ trung niên đang thu xếp giường cho cô ấy lại không nói gì, chỉ quay đầu đánh giá Bách Hợp. Bách Hợp vừa nhét đồ vào trong ngăn tủ của mình, ngoài cửa lại có một cô gái kéo vali vào phòng.

Cô gái này mặc một chiếc váy liền màu xanh biển bằng vải chiffon, tay đeo chuỗi vòng bằng thủy tinh, mái tóc đen thẳng buộc thành đuôi ngựa. Mấy người nghe tiếng bánh xe lăn trên nền đất thì đều vô tình quay đầu lại nhìn. Cô gái quan sát cả căn phòng ký túc vài lần, thấy mọi người trong phòng thì gỡ kính đen xuống, mỉm cười:

“Hình như mình tới trễ nhất thì phải, mình là Trần Nhạc Nhạc.” Cô ta vừa giới thiệu tên thì Bách Hợp lập tức chăm chú nhìn, bàn tay đang kéo vỏ gối cũng dừng lại một chút.

Năm nay Trần Nhạc Nhạc 17 tuổi, còn nhỏ hơn nguyên chủ một tuổi, đáng lẽ lúc này phải đang học năm cuối cấp, vậy mà lại lên thẳng đại học. Bách Hợp đã đoán được nguyên nhân, tuy nói là cô đã tiếp thu nội dung câu chuyện nhưng ký ức của Tả Bách Hợp chỉ có một lần nhìn thấy Trần Nhạc Nhạc nhiều năm về sau. Hơn nữa lúc ấy cũng chỉ nhìn từ xa mà thôi, bây giờ mới là lần đầu Bách Hợp thật sự có cơ hội đánh giá Trần Nhạc Nhạc. Cô không ngờ mình lại gặp được chân mệnh thiên nữ của Phong Ninh, lại còn chung một phòng ký túc.

Tuy Trần Nhạc Nhạc không khoe khoang rằng đồ mình mặc là nhãn hiệu nào nhưng có thể nhận ra cô ta xuất thân giàu có, trên người toát ra khí chất của tiểu thư danh giá. Cô ta cũng giống như Bách Hợp, chỉ tới một mình chứ không có cha mẹ đi cùng. Có điều gia thế như nhà họ Trần thì có thể thuê phòng riêng để sống ở ngoài, vậy mà Trần Nhạc Nhạc lại muốn ở trong ký túc xá. Cô ta vừa vào phòng thì đã lấy rất nhiều đồ ăn vặt là hàng nhập khẩu ra chia cho hai cô bạn kia, nhanh chóng chiếm được trái tim họ, hơn nữa thái độ của mấy người lớn kia cũng có vẻ thân thiện hơn với Trần Nhạc Nhạc.

“Sau này mọi người còn sống chung bốn năm, đây cũng coi như duyên phận. Một lúc nữa chúng ta cùng đi ăn cơm đi, hôm nay mình mời khách!” Trần Nhạc Nhạc sắp xếp đồ đạc của mình xong, vừa mới ăn đồ ăn vặt nên hai cô bạn kia đang giúp Trần Nhạc Nhạc xếp đồ, nói cùng đi ăn cơm thì cả hai đều rất hưng phấn nhận lời. Tuy Bách Hợp không định liên quan gì với Trần Nhạc Nhạc nhưng cô cũng không muốn tỏ ra quá dị biệt trong ký túc. Dù sao cô cũng sống ở đây bốn năm, vậy nên Trần Nhạc Nhạc mời khách thì cô vẫn nhận lời.

Họ chọn một tiệm cơm ở gần trường học. Bây giờ còn chưa chính thức vào học, đại học cũng không quản lý chặt như cấp ba, hơn nữa đây lại là đại học số một Hoa Hạ nên xung quanh rất nhiều cửa hàng quán xá. Trong bữa cơm, khi mấy cô gái giới thiệu bản thân, Tả Bách Hợp cũng nói mấy câu đơn giản về mình. Trần Nhạc Nhạc bất ngờ quay đầu cười với Bách Hợp:

“Bách Hợp, cậu xinh thật đấy, cậu đã có bạn trai chưa? Nếu như chưa có thì mình giới thiệu đối tượng cho cậu nhé.” Không hiểu sao trong mấy cô bạn này thì Trần Nhạc Nhạc lại cảm thấy đặc biệt chú ý tới Bách Hợp. Trên người cô có cảm giác chín chắn tinh táo mà thiếu nữ chưa thể có được. Trần Nhạc Nhạc đã từng chết đi một lần, lại còn chết rất thê thảm nên lần sống lại này, giác quan thứ sáu của cô ta vô cùng mạnh mẽ. Cô ta cảm thấy mình không thích Bách Hợp, mặc dù Bách Hợp chẳng làm gì nhưng theo bản năng, cô ta vẫn không thích cô, giống như kiếp trước, lần đầu cô ta thấy đứa con rơi mà người cha cận kề của mình đưa về thì đã cảm giác được mình sẽ phải chịu tổn thất. Không có căn cứ gì cả, chỉ là cô ta cảm nhận được mà thôi.

Nhưng Bách Hợp không phải là loại con gái như người kia. Với gia thế của cô thì nếu không phải Trần Nhạc Nhạc thì sớm một năm thì chắc hai người không thể quen nhau được. Tuy Trần Nhạc Nhạc không hiểu được cảm giác của mình nhưng cô ta lại rất tin vào giác quan thứ sáu, vậy nên quyết định theo ý bản thân.

Tuy mặt cô ta có ý cười, biểu cảm cũng giả vờ rất tốt nhưng Bách Hợp vẫn nhận ra được sự lạnh lùng trong vẻ ngọt ngào ấy. Lúc Trần Nhạc Nhạc hỏi câu này thì đúng là đã chọc vào sự hiếu kỳ của thiếu nữ, Dương Ly và Vu Tiểu Thiên đều hiếu kỳ nhìn Bách Hợp, vẻ mặt hưng phấn. Người lớn đi cùng thì lại im lặng, chỉ uông nước chứ không lên tiếng.

Đã hơn một năm không liên hệ, có điều Bách Hợp nhớ tới lúc chia tay, Phong Ninh gọi cô là vợ. Trong lòng cô thì hai người thật sự đã kết thúc, có điều nghe Trần Nhạc Nhạc nói muốn giới thiệu đối tượng thì cô mới nghĩ tới vẻ ngoài của mình. Gương mặt Tả Bách Hợp không tệ, hơn nữa một năm qua, cô rèn luyện thân thể bằng ‘luyện thể thuật’ nên dáng người rất đẹp, khí chất trên người cô lại hoàn toàn khác với các thiếu nữ ngây thơ, vậy nên lúc làm thủ tục nhập học, vài nam sinh đều tỏ ý muốn giúp đỡ cô. Vì muốn kết thúc mấy thứ phiền toái này, Bách Hợp suy nghĩ một chút rồi gật đầu:

“Mình có bạn trai rồi.”

Lời vừa ra miệng, không chỉ Trần Nhạc Nhạc mà hai cô gái còn lại đều lắp bắp kinh ngạc, vẻ mặt kích động hưng phấn, đang định mở miệng hỏi thăm thì người nhà Dương Ly kéo tay cô ấy một cái. Trần Nhạc Nhạc cũng không ngờ sẽ nghe được đáp án đấy, cô ta cắn môi, cố gắng kiềm chế cảm xúc quý dị cổ quái trong lòng, dường như có cái gì đó thuộc về cô ta đã bị người khác đoạt mất vậy. Trần Nhạc Nhạc lại nói:

“Thế sao hôm nay cậu nhập học mà bạn trai không tới? Như thế không ổn đâu! Anh ấy làm gì, sao hai người lại quen nhau?”

Vu Tiểu Thiên và Dương Ly nghe thế thì cùng gật đầu, hai người không định ăn cơm mà chỉ nhìn Bách Hợp chăm chú.

“Anh ấy tham gia quân ngũ rồi, có lẽ là quy củ nghiêm khắc nên không ra được. Trước kia bọn mình học chung trường cấp ba.” Bách Hợp chỉ nói đơn giản hai câu, trong lòng Trần Nhạc Nhạc liền cho là bạn trai Bách Hợp và cô quen nhau ở trường, nhưng có khả năng vì yêu đương nên thành tích không tốt, đành bỏ học tham gia quân ngũ. Bách Hợp vừa nói về gia cảnh của mình, nhà thuộc diện khó khăn, sau khi tốt nghiệp, bạn trai cô lại không học nữa mà đi theo nghiệp nhà binh, chứng tỏ gia thế cũng chẳng tốt đến đâu. Tuy Trần Nhạc Nhạc không định coi thường người khác nhưng cha Trần tốt xấu gì cũng là thương nhân châu báu có tiếng, vậy thì bạn trai Bách Hợp và mình chẳng thể có liên quan gì được, có lẽ cảm xúc vừa rồi chỉ là ảo giác mà thôi.

Nghĩ thế, Trần Nhạc Nhạc thở một hơi nhẹ nhõm, cười tươi: “Thì ra là vậy.”

Mọi người nói đến đề tài khác. Người nhà Dương Ly và Vu Tiểu Thiên nhìn Bách Hợp với vẻ không thiện cảm. Trong mắt bọn họ, Bách Hợp chỉ là một cô gái gia cảnh nghèo khó lại còn yêu sớm, thật không muốn con gái mình qua lại với cô, sợ bị cô làm hư hỏng. Trên bàn ăn, có lúc Dương Ly và Vu Tiểu Thiên còn định hỏi chuyện bạn trai Bách Hợp nhưng người lớn lập tức chuyển đề tài, rõ ràng là bắt đầu lạnh nhạt với Bách Hợp. Ăn cơm xong, khi Trần Nhạc Nhạc đi tính tiền thì lại đề nghị đi hát karaoke, lúc hỏi ý Bách Hợp thì hai cô gái vẫn bình thường nhưng người nhà họ vô cùng khó chịu, ánh mắt tràn đầy ghét bỏ. Nhưng dù sao người mời đi cũng không phải bọn họ nên không thể lên tiếng.

“Mình không đi đâu, các cậu đi đi. Mình còn chút đồ đạc chưa sắp xếp xong nên sẽ về ký túc trước.” Dương nhiên Bách Hợp nhận ra được vẻ ghét bỏ của người nhà bọn họ. Cô chỉ cười, từ chối lời mời của Trần Nhạc Nhạc. Ăn của người ta một bữa cơm, một ngày nào đó sẽ phải mời lại. Hiện giờ cô không có nhiều tiền, tuy sau khi thi lên đại học, trường đã thưởng một khoản tiền nhưng tiền sinh hoạt của cô thì không còn bao nhiêu. Hơn nữa cô còn phải chuẩn bị học phí cho năm sau, vậy nên cô chỉ muốn tìm việc làm thêm mà thôi, có thể không cần nợ ân tình của người ta thì càng tốt.

P/S: Thấy cha mẹ của hai bạn Dương Ly và Vu Tiểu Thiên hay ghê, đừng nói là họ ko thích Bách Hợp vì bạn ấy yêu sớm nhé, vì họ đã tỏ thái độ ngay từ khi Bách Hợp mới vào phòng rồi. Họ ko thích bạn ấy vì nhìn bạn ấy có vẻ là con nhà nghèo. Cha mẹ như thế nên con cái thành kiểu người phù phiếm, ham hư vinh cũng không có gì lạ.

9. Chương 9

Lúc Bách Hợp nói không đi cùng, phụ huynh hai người đều thở phào nhẹ nhõm. Trần Nhạc Nhạc cũng không ép cô. Bách Hợp về ký túc xá xem sách vở một lúc, sau đó luyện mấy động tác ‘luyện thể thuật’, tắm rửa rồi lên giường ngủ sớm. Đêm Trần Nhạc Nhạc về khá muộn, Dương Ly còn vừa đi vừa hát, chứng tỏ hôm nay chơi rất vui vẻ. Dương Ly và Vu Tiểu Thiên vây quanh Trần Nhạc Nhạc, chuyện trò ríu rít, hành động hào phóng của Trần Nhạc Nhạc tối nay đã thu phục hoàn toàn hai người họ. Từ sau hôm đấy, Bách Hợp cảm nhận được rằng mình bị ba người bài xích ở ngoài.

Trong ba người đó, Trần Nhạc Nhạc là trọng sinh nên tâm cơ rất sâu. Tuy không rõ vì sao cô ta lại không thích Bách Hợp nhưng cô ta vẫn cố kiềm chế, bình thường sẽ không tỏ thái độ. Còn Dương Ly và Vu Tiểu Thiên còn ít tuổi nên có chuyện gì đều lộ ra trên mặt. Có lẽ cha mẹ bọn họ đã dặn rằng không thể chơi cùng đứa con gái gia cảnh bần hàn lại còn yêu sớm như Bách Hợp nên bình thường họ không thích nói chuyện với cô, ăn cơm cũng là ba người nắm tay nhau cùng đi. Nếu là Tả Bách Hợp thật sự thì chắc sẽ rất hoang mang lo lắng, nhưng Bách Hợp đâu phải một cô gái 18 tuổi, thế nên hành động của mấy người họ chẳng ảnh hưởng gì đến cô được.

Sau khi trường khai giảng, đầu tiên là phải tham gia tập quân sự. Cha mẹ hai cô bạn kia chắc là không nỡ để con gái phải xa mình nên định ở lại thành phố này đến khi đợt tập quân sự kết thúc mới về nhà. Tập quân sự rất vất vả, mặt trời chói chang, ngày nào cũng phơi nắng đến choáng váng đầu óc, tới khi về ký túc xá ai cũng kêu gào khổ sở. Dương Ly và Vu Tiểu Thiên không chịu nổi, còn khóc mấy lần. Sau khi đợt tập quân sự kết thúc, hai cô bạn này đều bị đen đi nhiều, lúc tắm rửa, Vu Tiểu Thiên thấy từ cổ trở lên bị phơi nắng đến mức tạo thành dấu cổ áo thì không nhận được, bắt đầu khóc lóc gọi điện cho cha mẹ.

“Nhạc Nhạc, Tả Bách Hợp, sao hai người lại trắng như thế?” Dương Ly ngồi ở trước bàn, cầm gương soi mặt mình, thấy làn da bị phơi nắng thành màu nâu thì chán nản nằm bò trên bàn. Tuy không khóc thành tiếng như Vu Tiểu Thiên nhưng lúc nói chuyện cũng có chút nghẹn ngào. Trong ký túc xá, Bách Hợp và Trần Nhạc Nhạc lại không bị đen đi mấy. Sáng sớm nào Trần Nhạc Nhạc cũng bôi một lượng lớn kem chống nắng nên không bị cháy nắng nghiêm trọng. Lúc này, cô ta còn đang đắp mặt nạ dưỡng da. Bách Hợp không biết do làn da Tả Bách Hợp trắng bẩm sinh hay do cô đã làm ảnh hưởng tới thân thể này nên phơi nắng như thế, không bảo vệ da để mà vẫn trắng trẻo như cũ.

“Lý Ly, mình có mặt nạ dưỡng da này, mọi người muốn dùng không?” Trần Nhạc Nhạc nghe Dương Ly nói thì đứng dậy, lấy mấy tấm mặt nạ từ trong tủ của mình ra: “Đây là mình mua lúc đi nước ngoài, hiệu quả rất tốt đấy.”

Nghe đến mấy chữ ra nước ngoài, Dương Ly và Vu Tiểu Thiên đều lộ vẻ mơ ước. Hai người họ chỉ xuất thân từ gia đình bình thường, lên đại học ở thành phố cũng coi như đi xa nhà, vậy nên một thời gian dài sau khai giảng, cha mẹ vẫn không yên lòng, còn chưa chịu quay về quê. Nghe Trần Nhạc Nhạc nói mặt nạ dưỡng da rất đẹp, hai người lập tức động lòng, mấy cô gái trẻ thì có ai không thích xinh đẹp chứ.

“Nhạc Nhạc, cha mẹ mình nói cảm ơn cậu đã chăm sóc mình trong thời gian qua, muốn mời cậu và Lý Ly ăn cơm. Chúng mình cùng đi nhé.” Vu Tiểu Thiên xé gói mặt nạ ra, cẩn thận dán lên mặt, sau đó mới nói.

Trần Nhạc Nhạc vô ý nhìn Bách Hợp, một đời này, cô ta chủ yếu muốn báo thù. Bách Hợp không gây trở ngại gì tới kế hoạch của cô ta, cũng chẳng có khả năng trợ giúp gì nên không cần phải lấy lòng. Nhưng mọi người đã sống cùng phòng ký túc, về sau còn ở chung 4 năm, nếu chỉ cần tiện tay làm thì cô ta cũng không muốn đắc tội người khác. Huống hồ vấn đề có thể dùng tiền giải quyết thì đâu có coi là vấn đề được, cô ta suy nghĩ một chút: “Bách Hợp, cậu cũng đi cùng đi, lần này là mình mời khách!”

Gần đây, trong ký túc xá, đám Dương Ly gạt bỏ Bách Hợp một cách triệt để. Bây giờ nghe Trần Nhạc Nhạc nói muốn mời Bách Hợp đi cùng, sắc mặt Vu Tiểu Thiên không được tốt cho lắm, do dự một chút mới có vẻ không hài lòng nói: “Tả Bách Hợp cũng đi cùng đi, cha mẹ mình nói muốn cảm ơn Nhạc Nhạc, Lý Ly, mọi người đã chăm sóc ỉn.”

Dường như gọi Bách Hợp đi ăn cùng thì cô ta sẽ bị thiệt hại nên trong lòng Vu Tiểu Thiên không thoải mái cho lắm. Nhưng người mời là Trần Nhạc Nhạc, mấy ngày nay cô ta có không ít lợi từ Trần Nhạc Nhạc, gia cảnh Trần Nhạc Nhạc lại giàu có, kể cả mấy thứ đồ nhãn hiệu nước ngoài cũng cho bọn họ dùng chung, quan hệ vô cùng tốt. Tiêu tiền để mời Trần Nhạc Nhạc ăn cơm, Vu Tiểu Thiên cam tâm tình nguyện, về phần Bách Hợp, xuất thân chênh lệch với cô ta, hơn nữa gần đây cô còn bận tìm việc làm thêm, tiền còn lại trong tay không nhiều lắm, đương nhiên cũng chẳng lấy đâu ra được mấy thứ mỹ phẩm nước ngoài để lấy lòng mấy nữ sinh này, nếu phải mời cô ăn cơm, tất nhiên là Vu Tiểu Thiên không thoải mái.

Bách Hợp chưa kịp mở miệng thì điện thoại trong phòng ký túc đã vang lên, Dương Ly nhắc máy rồi nhìn Bách Hợp: “Tả Bách Hợp, tìm cậu đấy.”

Điện thoại là do hàng trà sữa gần đây gọi tới, Bách Hợp nộp hồ sơ vào hàng này trên mạng, họ hẹn cô một tiếng nữa sẽ phỏng vấn. Bách Hợp cúp điện thoại, liếc nhìn Vu Tiểu Thiên đang bĩu môi: “Mọi người đi ăn đi, mình không đi đâu, mình phải đi phỏng vấn.”

Về mặt Vu Tiểu Thiên trở nên hòa nhã hơn, Trần Nhạc Nhạc không nói gì, dù sao cô ta đã tỏ thiện ý với Bách Hợp, Bách Hợp có nhận hay không cũng chẳng sao, dù gì với xuất thân của Bách Hợp cũng không đáng để cô ta phải tốn công nhiều.

Mấy cô gái ở trong phòng trang điểm rất lâu, Trần Nhạc Nhạc trang điểm nhẹ nhàng cho hai cô bạn. Bách Hợp tắm rửa thay quần áo xong đi cùng ba người kia ra ngoài. Đám Vu Tiểu Thiên vây lấy Trần Nhạc Nhạc, riu riu nói chuyện. Bách Hợp im lặng đi một mình. Lúc tới gần cổng trường, một chiếc xe việt dã nhãn hiệu Land Rover phóng vụt qua như một cơn gió. Xe chạy rất nhanh khiến mọi người ở cổng phải cuống quýt né tránh, còn khiến chiếc váy của Dương Ly bị gió thổi bay lên.

“Thật kiêu căng!” Dương Ly nói nhỏ một câu, cha mẹ cô ấy và Vu Tiểu Thiên đang chờ ngoài cổng trường, thấy mấy người đi từ ký túc xá ra thì vội lên đón. Mẹ Dương Ly nghe con gái nói thế thì thân mật vuốt tóc con mình, nhìn thoáng qua chiếc xe kia, không lên tiếng. Trần Nhạc Nhạc cũng nhìn theo: “Đây là loại xe thường dùng trong quân đội.” Xuất thân của cô ta coi như cao hơn mọi người, biết số chiếc xe khiến Trần Nhạc Nhạc đoán rằng người lái xe chắc chắn không tầm thường. Bách Hợp cũng đứng sang một bên tránh chiếc xe, bảo vệ trường còn chưa kịp ép chiếc xe dừng lại thì bỗng nhiên xe đã ngừng luôn. Người lái xe nhìn về phía Bách Hợp, lập tức đổi chiều, ngừng xe ở ven đường. Cửa xe mở ra, một thanh niên mặc quần áo rằn ri, chân đi ủng quân nhân sải bước chạy tới:

“Vợ ơi!”

Thân thể Bách Hợp cứng đờ, giả vờ không nghe thấy, cứ đi về phía trước. Đã một năm rồi Phong Ninh không liên lạc gì, bây giờ không nên gặp gỡ ở trường. Nhưng người đằng sau vừa thấy cô chạy thì đã đuổi theo. Chân anh dài nên chạy rất nhanh, không bao lâu đã đuổi kịp cô. Nghe thấy tiếng hô và tiếng bước chân, đám người Trần Nhạc Nhạc quay đầu đi nhìn, chưa kịp phản ứng gì đã thấy Bách Hợp bị chàng trai bước xuống từ xe việt dã ôm vào trong ngực. Chàng trai ôm cô xoay một vòng, miệng không ngừng gọi ‘vợ’.

“Thả em xuống.” Từ cuối kỳ năm thứ hai cho tới bây giờ đã hơn một năm. Bách Hợp không liên lạc với Phong Ninh. Trong lòng cô, hai người đã chia tay nhau rồi, tuy cô nói với đám Trần Nhạc Nhạc rằng mình đã có bạn trai nhưng chỉ là để ngăn bị người khác theo đuổi mà thôi, không ngờ Phong Ninh lại xuất hiện. Bách Hợp bị anh ôm chặt, mặt áp vào áo anh, trên người anh có mùi mồ hôi hòa lẫn với mùi của ánh mặt trời. Phong Ninh càng ôm càng chặt, cách quần áo có thể cảm nhận được bắp thịt rắn chắc của anh.

Phong Ninh không muốn buông cô ra, nhưng thấy cô ngạt thở đến mức đỏ mặt thì lưu luyến đặt cô xuống, áp chặt tay cô lên ngực mình. Hơn một năm, anh đã cao hơn, cũng có vẻ rắn rỏi và đen đi nhiều. Bách Hợp chỉ đứng tới vai anh. Gương mặt đã bớt vẻ ngây ngô nhưng khí thế ngang ngược thì vẫn như cũ. Anh đang nhìn cô Bách Hợp chăm chú, vừa nhìn lại vừa cười ngốc nghếch.

Mười ngón tay Bách Hợp bị anh đan chặt, giũ vài lần vẫn không ra. Đã hẹn đến hàng trà sữa phỏng vấn, thời gian Bách Hợp tính toán chỉ đến đây sớm 15 phút mà thôi, nhưng bây giờ lại gặp Phong Ninh, trong lòng cô dự cảm rằng Phong Ninh sẽ không để cô đi.

10. Chương 10

“Vợ à, có nhớ anh không? Anh nhớ em sắp chết đây.” Xung quanh có bao nhiêu người nhưng Phong Ninh chẳng sợ trời cũng chẳng sợ đất, nói ra mồm mấy câu đầy cứng không thấy ngại, thậm chí còn thấy những người xung quanh thật chướng mắt mình. Anh kéo Bách Hợp vào trong xe, Bách Hợp giãy dụa không muốn đi. Công việc cô vừa mới xin hôm nay chắc là hỏng bét rồi, nhưng Phong Ninh không nghe cô giải thích, thấy cô không muốn đi thì bắt đầu khấn trương. Sau khi gặp mặt, anh nhiệt tình nhưng Bách Hợp lại lạnh nhạt, tách ra hơn một năm nay, không tin tức, không liên lạc, trong lòng Phong Ninh sao có thể không lo lắng được. Anh lập tức ôm eo rồi bế cô lên, cài dây an toàn trên xe cho cô, không bao lâu sau, chiếc xe lại phóng vụt ra, chỉ còn lại nhóm người Trần Nhạc Nhạc nhìn nhau, lòng ai cũng trào sóng.

“Bách Hợp...” Trần Nhạc Nhạc chạy theo hai bước, khi thấy Phong Ninh bước từ trên xe xuống, thấy anh phóng xe đi, không hiểu sao trong lòng Trần Nhạc Nhạc lại như trống rỗng một mảng lớn. Cô ta muốn đuổi theo hỏi cho rõ ràng, có điều chiếc xe đi rất nhanh. Nhóm Dương Ly còn ít tuổi nên không biết biển số xe nói lên cái gì, chỉ là cảm thấy không dễ chịu, nhưng cha mẹ họ thì nhận ra ngay sự khác biệt, mấy người thoáng nhìn nhau, vẻ mặt âm tình bất định.

Bị Phong Ninh đưa đi, công việc ở quán trà sữa đương nhiên là mất hẳn. Bách Hợp thở dài, Phong Ninh lại còn tỏ vẻ buồn khổ hơn cả cô. Xe ngừng trong bãi đỗ, anh kéo Bách Hợp vào một phòng riêng trong nhà hàng:

“Em không nhận điện thoại của anh, thấy anh thì không vui vẻ chút nào, còn không nói nhớ anh. Em còn không đeo cả nhẫn nữa!” Lúc kéo tay Bách Hợp, Phong Ninh đã nhận ra ngón tay cô trơn tuột, chiếc nhẫn tình nhân mà hai người mua năm ngoái đã không thấy đâu nữa. Tuy nói nam nhi không dễ dàng rơi lệ, nhưng đây chẳng qua là chưa chạm vào chỗ thương tâm mà thôi. Lúc này, trong lòng Phong Ninh như nhỏ máu, nhìn sang thấy Bách Hợp đang nhón nhờ ngồi uống trà trên ghế thì anh liền ngồi xổm ngay trước mặt cô, nhìn cô chăm chú.

“Anh cũng không đeo.” Bách Hợp bị anh nhìn đến sồn tóc gáy. Lúc không nói chuyện, dường như ánh mắt anh cũng tạo thành áp lực. Hơn nữa bây giờ nhìn anh có vẻ bị tổn thương khiến Bách Hợp không thể lạnh lùng được. Nghe cô nói vậy, anh liền cởi cúc áo. Bách Hợp thấy thế thì cảnh giác dựa người vào ghế, nghĩ tới cái tính không sợ trời không sợ đất của Phong Ninh, cô lo lắng nói: “Anh định làm gì?”

Vốn dĩ Phong Ninh còn đang tức giận nhưng thấy vẻ mặt này của Bách Hợp thì phì cười: “Cũng biết sợ sao?”

Quen biết Bách Hợp một thời gian dài, cho tới bây giờ cô vẫn luôn lạnh nhạt, bất kể là khi nhận lời làm bạn gái anh hay sau khi đã thành đôi, cô bình tĩnh tới mức không bình thường, điều đó càng làm anh có vẻ ầu trĩ. Đôi lúc Phong Ninh cũng muốn tỏ vẻ chín chắn trầm ổn trước mặt cô để cô có thể lộ vẻ trẻ con với anh. Nhưng mỗi khi thấy cô thì anh đều không kiềm chế được. Ai ngờ bây giờ Bách Hợp lại có vẻ căng thẳng, tuy cô chỉ cau mày trợn mắt nhìn mình nhưng vì ít khi thấy dáng vẻ này của cô nên Phong Ninh cảm thấy rất hứng thú, cố ý tới gần để dọa cô.

“Em nói xem anh muốn làm gì?”

Mặt anh càng lúc càng gần, có thể ngửi được mùi xà phòng và dầu gội đầu trên thân thể Bách Hợp. Bàn đầu Phong Ninh chỉ định trên cô thôi, cuối cùng tai anh lại hơi nóng lên, mặt dán sát cô. Gò má thiếu nữ hồng hào không tì vết, lỗ chân lông nhỏ tới mức gần như không thấy, trên mặt có một lớp lông tơ nhàn nhạt, da thịt hồng hào sáng bóng, không cần chạm vào cũng đoán được sẽ rất mềm mại. Ánh mắt anh lạc tới đôi môi Bách Hợp, nhớ tới một năm trước mình từng chạm vào đó, miệng chợt khát khô, vô ý càng tới gần cô hơn. Bách Hợp thấy mắt anh nhìn chòng chọc môi mình, yết hầu trượt lên trượt xuống, tay cô liền giơ lên, vỗ “đốp” một cái lên mặt anh, để anh tỉnh táo hơn.

Chút sức lực đẩy với Phong Ninh thì chỉ là muối, không thể tác động gì đến anh được. Tay thiếu nữ không nhiều vết chai như tay anh, ngược lại rất mềm mại, dường như còn non mịn hơn cả da mặt anh, làn da lạnh lạnh dán sát trên mặt thật dễ chịu. Cô đẩy Phong Ninh ra nhưng chẳng khác gì đang xoa bóp cho anh, Phong Ninh không nỡ xa tay cô, mặt anh còn cọ mấy cái lên bàn tay cô, râu ria mới mọc đâm vào lòng tay làm cô bị ngứa. Bách Hợp muốn rút tay về, Phong Ninh lại giữ chặt, áp chặt tay cô lên mặt mình, không cho lấy ra. Bàn tay còn lại thì cởi cúc áo.

“Thấy không?” Cúc áo cởi ra, bên trong là lớp áo ba lỗ màu trắng, một chiếc nhẫn bạc treo trên dây chuyền bạch kim, đang đung đưa ở vị trí trái tim. Phong Ninh kéo tay Bách Hợp sờ lên đó: “Không đeo ở tay được nên anh đeo bên trong.”

Chiếc nhẫn khéo léo được truyền nhiệt độ cơ thể anh, nóng rực lên. Nhiệt độ cơ thể Bách Hợp vốn thấp nên vừa chạm vào đã thấy khác biệt. Anh giữ tay cô dán lên lồng ngực mình, một năm vào quân đội, Phong Ninh không chỉ cao hơn mà thân thể còn cường tráng hơn, có thể thấy được cơ bắp rắn chắc của anh. Lòng bàn tay Bách Hợp chạm vào nơi gần tim anh nhất, cô có thể cảm nhận được nhịp tim của anh.

Đầu tiên, Phong Ninh chỉ muốn để cô sờ chiếc nhẫn mình đeo, nhưng Bách Hợp mới khẽ chạm vào anh mà anh đã thấy không chịu nổi. Theo bản năng, anh giữ chặt tay cô, không muốn tách ra, nhưng lại cảm thấy chỉ đụng chạm như thế thì không đủ. Anh không tỉnh táo nhìn Bách Hợp: “Vợ ơi...”

“Được rồi, lúc về em sẽ đeo nhẫn.” Bách Hợp giãy dụa tìm cách rút tay về. Phong Ninh thuận tay ôm cô vào lòng: “Em nói đấy, anh sẽ kiểm tra!”

Vốn dĩ anh định nói sẽ mua cái đẹp hơn, nhưng không phải Phong Ninh không mua được mà là chiếc nhẫn rẻ tiền ấy có ý nghĩa đặc biệt trong lòng anh, nó biểu thị cho lần đầu tiên anh thật sự muốn có được Bách Hợp, đặt cô trong lòng, là anh dùng trái tim để lựa chọn. Khi thấy ngón tay cô không đeo nhẫn, thật ra lòng anh đã hoảng hốt, nhưng giờ nghe cô nói không vứt đi mà chỉ cất thôi, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Ôm ấp khó tránh khỏi động tay chân, nhân lúc phục vụ còn chưa đưa thức ăn lên, môi Phong Ninh chạm lên đầu Bách Hợp. Ngay sau đó linh hồn Bách Hợp bị bắn ra khỏi thân thể Tả Bách Hợp. Bàn tay Phong Ninh luồn vào trong vạt áo, thân thể Tả Bách Hợp bị anh ôm như ôm trẻ con, mãi tới khi người phục vụ ấn chuông cửa phòng thì Phong Ninh mới bất mãn thở dốc một hơi, giống như con chó nhỏ liếm vành tai Bách Hợp rồi thả cô ra.

Bách Hợp trở lại trong thân thể, tai còn thấy lạnh lạnh. Móc cài áo lót sau lưng bị cởi ra, cô trừng mắt với Phong Ninh một cái, quay người đi cài lại móc áo. Cô ngồi quỳ trên ghế sofa, động tác cài áo khiến áo ngoài bị xốc lên, lộ ra vòng eo mềm mại. Ngón tay Phong Ninh cử động, suýt nữa lại nhào tới. Tay anh lại vuốt ve eo cô, lúc này anh mới để ý tai cô không đeo trang sức gì. Tuy anh chẳng quan tâm đến mấy thứ trang sức của phụ nữ nhưng khi thấy Bách Hợp chỉ mặc áo phông quần bò thì cũng cảm thấy hơi đơn giản.

Trong đầu Phong Ninh bắt đầu tưởng tượng xem nếu Bách Hợp đeo hoa tai thì như thế nào, chắc chắn là xinh đẹp hơn mọi người, nhưng anh lại nghĩ tới khi hôn lên tai cô, cảm giác sạch sẽ trơn tuột không có trở ngại. Anh chỉ cần tưởng tượng vành tai xinh đẹp này bị đâm một cái lỗ thì cả người lạnh run. Ở trường quân đội, lúc diễn tập khó tránh khỏi bị thương, nhưng lúc ngã xuống anh cũng không thấy vấn đề gì, chảy máu cũng chẳng sao, có điều tưởng tượng vành tai Bách Hợp bị đâm xuyên qua, lòng anh chợt khó chịu, suy nghĩ một lúc thì bỏ luôn ý nghĩ tặng hoa tai cho cô.

Chờ đến khi Bách Hợp cài xong móc áo, xoay người lại, cài lại mấy cái cúc áo bị cởi thì thấy Phong Ninh cau mày, dáng vẻ nghiêm túc. Phục vụ lại ấn chuông cửa rồi mang thức ăn vào. Bách Hợp cầm đĩa lên gấp thức ăn. Thỉnh thoảng Phong Ninh liếc trộm cô một cái, miệng còn đang cắn đĩa. Lúc thì nhìn cô cười ngây ngô, lúc thì lại thờ dãi, như bị thần kinh.

“Vợ à, sau này chúng ta kết hôn thì đeo dây chuyền thôi, đừng đeo hoa tai, anh thấy hoa tai không đẹp.” Anh rối rắm rất lâu, đĩa gầy gầy trong bát, bất thành linh nghiêm túc nói với Bách Hợp. Giữa hai người còn chưa đâu vào đâu, Bách Hợp đang suy nghĩ về mối tình có mở đầu có kết thúc thì Phong Ninh đã nghĩ đến chuyện kết hôn sau này nên đeo trang sức gì. Đoán rằng lúc này anh thỉnh thoảng lại bật cười là vì nghĩ tới chuyện đó, Bách Hợp cũng không nhịn được cười, bẻ cốc nước lên uống rồi nhìn Phong Ninh chăm chú:

“Anh nghĩ cái gì thế? Em chỉ vừa học năm thứ nhất đại học, về sau tốt nghiệp chưa chắc đã ở lại thành phố làm việc. Anh tốt nghiệp xong chắc chắn sẽ vào quân đội, ai biết được sau này anh có gặp được người thích hợp hơn hay không?” Sau khi tốt nghiệp trường quân đội, người nhà Phong Ninh sẽ sắp xếp mọi thứ cho anh. Vì có tố chất xuất chúng nên anh sẽ được chọn vào lực lượng đặc biệt, mấy năm ngắn ngủi thì không thể kết hôn được. Lúc anh gặp Trần Nhạc Nhạc rồi cưới cô ta cũng phải gần 30 tuổi. Bây giờ Phong Ninh mới 19 mà đã nghĩ đến chuyện kết hôn, Bách Hợp than thở xong Phong Ninh liền cuống lên:

“Người thích hợp với anh là em! Vợ à, người thích hợp với em cũng chỉ có anh thôi, không có ai khác đâu. Công việc của em sau này sẽ ở thành phố, anh Ninh của em sẽ giải quyết hết.” Anh nhích về phía cô, nắm lấy tay cô xoa nhẹ, cuối cùng dán tay cô lên mặt mình, cọ vài cái: “Em phải học được cách tin tưởng anh, anh sẽ lo hết mọi thứ.”

Bách Hợp không lên tiếng, không phải cô không tin Phong Ninh, cô chỉ không tin chính mình mà thôi.

Ăn cơm xong, Phong Ninh không lái xe mà dắt tay cô đi bộ. Phong Ninh chọn chỗ vắng vẻ để đi dạo. Lần này được nghỉ không nhiều, trường quân đội quản lý rất chặt, bình thường không cho phép dùng điện thoại di động, thời gian để anh và Bách Hợp liên lạc cũng không có mấy. Không dễ dàng gì mới được gặp nhau, anh nhìn Bách Hợp không nỡ chớp mắt, mãi tới khi tới muộn, hai người mới đi về đại học.

“Anh công em về.” Phong Ninh không muốn lái xe vì như thế thời gian bên nhau sẽ ít đi. Anh hận cái trường này không cách xa thêm chút nữa, nhưng lại không nỡ để Bách Hợp phải mệt mỏi. Năm trước, lúc đưa cô đi dạo phố, trán cô toát đầy mồ hôi, Phong Ninh vẫn nhớ trong lòng. Đây là bảo bối mà anh muốn trân trọng cả đời, hận không thể đặt trên tay mà nuông chiều. Phong Ninh ngồi xổm trước Bách Hợp, cô không muốn để anh công nên lùi xa hai bước, anh liền bắt cô lại, ôm cô lên, không thêm để ý ánh mắt của người xung quanh.

Ôm một người đi cả quảng đường, Phong Ninh không đỏ mặt cũng không thở dốc. Ký túc xá đại học không quản chặt như cấp ba, lúc đến dưới tầng, có mấy đôi tình nhân cũng đang lưu luyến ở cổng. Phong Ninh nói liên miên dặn dò Bách Hợp:

“Khi nào về thì sạc điện thoại đi, anh sẽ tìm cơ hội gọi cho em, nhớ là phải đeo nhẫn vào. Để mọi người biết em đã có bạn trai, không ấy tên khác tới quấy nhiễu em, lần tới anh Ninh của em sẽ đi kiểm tra...” Anh nói rất lâu, Bách Hợp dựa vào tường ký túc, hai bên cô bị Phong Ninh chống tay vây lấy, dường như bị anh giữ trong thế giới của mình. Hơi thở toàn là mùi hương của anh. Giọng anh trầm xuống: “Anh rất nhớ em!” Tiếng nói rất nhỏ, dường như chỉ lúng búng trong miệng. Bách Hợp nghe không rõ lắm, ngẩng đầu nhìn anh một cái, anh lại cúi thấp đầu xuống. Gương mặt kiên nghị lộ ra chút ngại ngùng, thấy Bách Hợp nhìn mình thì thẹn quá hóa giận, húc đầu lên trán cô:

“Không cho nhìn!” Trán anh khê đụng vào Bách Hợp, chạm vào rồi thì không muốn di chuyển nữa, mi tâm hai người ở cùng một chỗ. Hơi thở của anh phả vào má Bách Hợp, nghe anh nói thì cô liền nhắm mắt lại,

không ngờ Phong Ninh bắt đầu hỏi hân: “Không được, em vẫn phải nhìn anh, chỉ có thể nhìn một mình anh.”

Thiếu niên thời kỳ thanh xuân khi yêu đương đều dẫn đo như vậy cả. Bách Hợp thì chưa biết làm thế nào, mắt chưa kịp mở ra đã cảm nhận được hơi thở của Phong Ninh rất gần, đôi môi anh run rẩy dán lên chóp mũi cô, cuối cùng rơi xuống môi cô.

Khuya hôm nay Phong Ninh thật sự không muốn chia tay với Bách Hợp, nhưng anh buộc phải quay về trường. Hơn một năm nay, để có thể tốt nghiệp sớm, anh vô cùng nỗ lực, những việc đó anh không nói cho Bách Hợp nghe, muốn cho cô bất ngờ. Kế hoạch ban đầu của Phong gia là muốn anh ở trong quân đội vài năm, sau đó sẽ trải đường để anh đi xa hơn. Tuy nhiên Phong Ninh đã tính toán, tối đa chỉ mất bốn năm. Sau bốn năm, anh đã có tương lai ổn định, Bách Hợp vừa tốt nghiệp đại học, lúc ấy anh và cô sẽ kết hôn. Đầu óc anh đã mơ tưởng trăm ngàn lần tình cảnh ấy.

Hôm nay, đám người Trần Nhạc Nhạc trở về ký túc xá khá sớm. Bách Hợp là người về muộn nhất. Đợt tập quân sự vừa kết thúc, mấy cô gái đã bàn bạc việc đi chơi giải tỏa rồi, lúc ra cửa còn đang nói xem nên đi hát suốt đêm không, nhưng còn chưa đến 11 giờ, tất cả đã quay về ký túc, hơn nữa cũng không tán gẫu riu rít như bình thường. Lúc Bách Hợp về phòng, mấy người đang nằm yên trên giường liền bật dậy, Trần Nhạc Nhạc vội vã hỏi thăm:

“Bách Hợp, cậu về rồi à? Người hôm nay đến đây là bạn trai cậu sao?”

“Bách Hợp, bạn trai cậu cao thật đấy, không phải cậu nói bạn trai cậu đi bộ đội sao? Sao anh ấy lại có xe, xe của người à?” Dương Ly không đợi Trần Nhạc Nhạc dứt lời đã lên tiếng. Vu Tiểu Thiên không nói chuyện nhưng cũng tò mò y như hai người kia. Bách Hợp ừ một tiếng, không trả lời, Dương Ly lại nói tiếp: “Nếu đây là bạn trai cậu thì mấy chị em trong ký túc bọn mình cũng coi như anh rể, hôm nào bảo anh ấy mời bọn mình ăn cơm đi!”

“Đúng vậy đúng vậy, để mọi người cùng biết nhau.” Vu Tiểu Thiên tìm được cơ hội liền xen vào.

“Anh ấy ở trong quân đội, tối nay phải nhanh chóng trở về rồi, không mời mọi người ăn cơm được đâu.” Bách Hợp cũng cảm thấy hơi phiền phức. Phong Ninh không chịu buông tay, thậm chí còn nhắc tới việc kết hôn khiến cô nghĩ kế hoạch hảo tự hảo tán của mình e là không thể thực hiện được. Nguyên chủ chỉ muốn một cuộc tình có khởi đầu có kết thúc, vô cùng đơn giản. Ngay từ đầu Bách Hợp đã tính toán yêu đương 2 tháng với Phong Ninh rồi chia tay, sau này anh gặp chân mệnh thiên nữ của anh, cô tiếp tục nhiệm vụ của cô. Nhưng bây giờ xem ra kế hoạch cũ khó mà thực hiện được, có lẽ sẽ phải thay đổi khá nhiều.

Cô nhớ tới lúc Phong Ninh gần đi bảo cô phải tìm được cái nhẫn, Bách Hợp mở ngăn tủ ra, bắt đầu tìm.

Trần Nhạc Nhạc ngồi yên trên giường, mái tóc dài không buộc lên mà xõa ra, tim đập loạn nhịp, không biết đang nghĩ gì. Dương Ly nghe Bách Hợp nói thế thì hỏi:

“Không phải cậu nói bạn trai cậu tham gia quân ngũ sao?” Hôm nay Phong Ninh tới đón Bách Hợp lại dùng chiếc xe đắt tiền như thế, mẹ Dương Ly lên nói với cô ta rằng chiếc xe đó rất đắt. Lúc trước Bách Hợp nói bạn trai mình đi bộ đội, mà xuất thân của Bách Hợp không cao nên ai cũng cho rằng gia thế bạn trai cô cũng chẳng tốt hơn, có thể là học cấp ba xong không có tiền học đại học hoặc là thành tích quá tệ nên mới bị người nhà tống vào trong quân đội, không ai ngờ rằng bạn trai cô là người vừa có tiền vừa đẹp trai.

Hôm nay thấy Phong Ninh mặc quần áo rằn ri, dáng người cao lớn rắn chắc, tuy tóc cắt rất ngắn nhưng giờ tay nhắc nhân cũng có khí độ mà đám con trai bình thường không thể có được. Lòng Dương Ly nhảy loạn lên. Xuất thân của Phong Ninh không đơn giản, gia đình bình thường không thể nuôi ra được một chàng trai như thế. Dương Ly cảm thấy không một nam sinh nào trong lớp so sánh được với anh, ngay cả hotboy năm nhất cũng vậy.

Cô ta nghĩ lúc Bách Hợp nói bạn trai tham gia quân ngũ là lừa bịp mọi người, vậy nên tỏ thái độ oán trách. Bách Hợp cũng không thềm quay đầu lại: “Đúng là anh ấy tham gia quân ngũ.”

“Nhưng chắc chắn không phải một người bình thường, nếu không sao mua được chiếc xe ấy chứ, càng đừng nói tới biển số xe.” Không có khả năng thì một cái biển số xe đẹp đừng mơ lấy được chứ không nói tới biển số xe kiểu ngạo như thế, ai nhìn cũng nhận ra được sự khác biệt. Trần Nhạc Nhạc cúi thấp đầu, trong lòng

rối loạn, luôn cảm thấy có thứ gì đó thuộc về mình sắp bị người ta cướp đi. Loại cảm xúc này bắt đầu có từ khi Phong Ninh xuất hiện rồi gọi Bách Hợp là ‘vợ’. Lúc ăn cơm, Trần Nhạc Nhạc không tập trung nổi, nhưng nhóm Dương Ly cũng bị kích thích nên không ai chú ý tới cô ta. Ăn cơm xong, không ai có tâm tư đi chơi nữa, tất cả trở lại ký túc xá chờ Bách Hợp trở về để dò la bạn trai cô, thấy ngày dài như năm vậy.

Trần Nhạc Nhạc nghĩ đi nghĩ lại, quả thật mình chưa từng gặp Phong Ninh. Cô ta nhớ lại kiếp trước, đám đàn ông trong xã hội thượng lưu lúc ấy xem cô ta như đồ chơi, thân thể đã qua tay bao nhiêu người, nhưng đúng là chưa từng gặp Phong Ninh.

Sau khi sống lại, trí nhớ của cô ta tốt hơn kiếp trước nhiều. Nếu như từng thấy Phong Ninh thật, cô ta nhất định sẽ không quên. Chàng trai có khí thế như Phong Ninh, chỉ gặp một lần sẽ không cách nào quên được. Mặc dù chắc chắn là mình không quen anh nhưng khi biết Phong Ninh là bạn trai người khác, trong lòng cô ta lại cảm thấy như đồ của mình đã người khác cướp mất.

Theo lý mà nói thì đây chỉ là ảo giác, cô ta không quen Phong Ninh, anh chỉ là bạn trai của bạn cùng phòng ký túc mà thôi. Nhưng từ cách anh lái xe và khí thế trên người thì chứng tỏ xuất thân của anh không đơn giản. Nhóm người Dương Ly hâm mộ Bách Hợp thì không tính, có điều Trần Nhạc Nhạc cũng là con gái gia đình giàu có, nhà kinh doanh châu báu lớn nhất thành phố này là cha cô ta, bản thân cô ta chẳng khác gì công chúa, tại sao cô ta cũng có cảm giác như bọn họ? Cho dù gia thế cô ta không bằng Phong Ninh nhưng cũng chẳng đến nỗi nào, cùng lắm thì cô ta chỉ nên hâm mộ Bách Hợp là một người bình thường mà lại có ngày chim sẽ thành phượng hoàng, vì sao lại có cả cảm giác không cam lòng chứ?

P/S1: Tổ muốn nói là đọc chương này tự nhiên nghĩ đến câu ‘mắt chó nhìn người thấp’, thấy rất chuẩn với cái đám Vu Tiểu Thiên.

P/S2: Tổ giải thích một chút về phần truyện này cho bạn nào chưa hiểu nhé.

Thứ nhất là trong bộ Bia đỡ đạn, tác giả đã kích rất nhiều thể loại truyện ngôn tình, đam mỹ, bách hợp, kiếm hiệp, tiên hiệp, np, incest,... nói chung là gần như có thể loại gì là tg châm biếm cho bằng hết. Phần Tình đầu đương nhiên là tg châm biếm thể loại trọng sinh, vì rất nhiều truyện trọng sinh, nhân vật chính xoay chuyển càn khôn theo kiểu biết trước nội dung, sau đấy gặp được một anh đẹp trai có thể lực, nhờ sự giúp đỡ của anh ta nên thành công trả thù. Ở đây Bách Hợp xuyên vào Tả Bách Hợp, làm câu chuyện ban đầu về Trần Nhạc Nhạc bị lệch hướng. Tình huống mà rất nhiều tg viết trọng sinh đã cố bỏ qua, đấy là nếu ko có một nam chính thể lực lớn đứng ra thì liệu nữ chính có đủ bản lĩnh để trả thù không, nhiều tg trọng sinh luôn mô tả nữ chính của mình sau khi sống lại biến thành ‘nữ cường’, thế nhưng tg lại luôn để cho nam chính đóng vai trò quá quan trọng trong công cuộc trả thù của nữ chính. Trí tuệ, bản lĩnh của nữ chính và cái sự ‘cường’ ở đây có ý nghĩa gì nếu như nam chính đã là tấm vé bảo đảm ọi kế hoạch của nữ chính?

Thứ hai là thời gian Bách Hợp xuyên vào Tả Bách Hợp. Các bạn có thể hiểu câu chuyện ban đầu là như thế này: Phong Ninh và Tả Bách Hợp yêu nhau —> chia tay —> Phong Ninh gặp Trần Nhạc Nhạc đã trọng sinh (còn lúc Trần Nhạc Nhạc chưa trọng sinh thì chúng ta ko cần quan tâm, vì Phong Ninh ko gặp Trần Nhạc Nhạc thì cũng gặp một người khác thôi, nói chung là TBH và PN ko thể quay lại với nhau được). Bách Hợp xuyên vào câu chuyện ở thời điểm PN và TBH yêu nhau và dẫn đến một số thay đổi nhưng lúc này ko hề liên quan gì đến TNN cả, vậy nên việc TNN trọng sinh vẫn xảy ra, nhưng phần sau thì phải phụ thuộc vào sự tác động của Bách Hợp.

11. Chương 11

Trần Nhạc Nhạc không hiểu nổi cảm xúc của mình. Cô ta che ngực, rõ ràng là sống lại một đời, cô ta cũng không phải thiếu nữ 16, 17 tuổi thật, nhưng lại không kiềm chế nổi sự khó chịu. Cảm giác bị người ta cướp đi thứ gì đó khiến cô ta lộ ra sự tức giận trong lời nói, cho dù cô ta cố nén xuống nhưng Bách Hợp vẫn phát hiện ra được.

Từ lúc ăn tối Trần Nhạc Nhạc đã không thích nói chuyện, Dương Ly và Vu Tiểu Thiên nghĩ tới Phong Ninh, lòng cũng như có nai con chạy loạn, không để ý tới sự khác thường của cô ta, càng không nói chuyện với nhau. Bạn trai Bách Hợp không giống như tưởng tượng của bọn họ là vừa nghèo vừa tầm thường làm bọn

họ đều kinh ngạc, trở về ký túc, ba người đều không mở miệng nói chuyện, mãi tới khi Trần Nhạ Nhạ nhắc tới chiếc xe Phong Ninh lái, Vu Tiểu Thiên không nhịn được liền hỏi:

“Nhạ Nhạ, xe đó rất đắt sao? Biển số xe có gì đặc biệt?”

“Xe không phải đắt lắm, hơn ba trăm vạn, nếu như có thêm cải tiến gì thì sẽ càng đắt hơn, nhưng quan trọng nhất là biển số xe, không phải cứ có tiền là lấy được đâu.” Trần Nhạ Nhạ trả lời. Xuất thân của cô ta không tồi, hiện giờ cha Trần còn chưa đưa đứa con riêng ở ngoài trở về, vậy nên vẫn rất hào phóng với đứa con gái duy nhất trên danh nghĩa của ông ta. Hơn nữa sau khi Trần Nhạ Nhạ trọng sinh đã bắt đầu thu gom tiền bạc, trong tay đã có khoảng vài trăm vạn, không phải không mua nổi chiếc xe việt dã kia. Ba trăm vạn với Trần Nhạ Nhạ chỉ là một con số nhỏ, nhưng với Dương Ly và Vu Tiểu Thiên thì đây chính là cái giá trên trời. Hai người trừng lớn mắt, giật mình đến thẩn thờ.

Hai người bắt đầu lú lú hỏi Trần Nhạ Nhạ về biển số xe. Lúc này Trần Nhạ Nhạ chẳng có tâm tư nào tán gẫu với bọn họ, nhưng Bách Hợp vẫn đang ở trước tủ tìm đồ mà không để ý tới ai khiến Trần Nhạ Nhạ cảm thấy khó chịu. Cơn tức trong lòng không phát ra được, thấy Bách Hợp như vậy, cô ta đành nén giận giải thích cho đám Dương Ly lai lịch của biển số xe trong thành phố. Biển số xe cũng phân ra nhiều loại. Người giàu có luôn muốn biển số xe may mắn, người bình thường thì tùy tiện rút thăm. Một số biển đẹp thì phải mất nhiều tiền để mua, mà những biển số cực đẹp thì sẽ bị giữ lại, gửi tặng những người có thể lực. Biển số xe của Phong Ninh thuộc về kiểu có tiền cũng không mua nổi. Loại biển chỉ kém của Phong Ninh một chút cũng đã có thể mang đi đầu giá, biển đẹp thì giá biển chẳng kém gì giá xe. Biển xe của Phong Ninh như vậy chứng tỏ xuất thân của anh không tồi.

Những gì nghe được khiến hai người Dương Ly đều run lên. Bọn họ tập trung lắng nghe, thỉnh thoảng lại mở miệng tán dương. Bách Hợp tìm khắp ngăn tủ một lúc lâu, cô làm việc luôn có quy luật, chiếc nhẫn mà Phong Ninh tặng năm trước còn chưa vứt đi là vì muốn giữ vật kỷ niệm chứng tỏ hai người từng là một đôi. Cô tin rằng nếu là nguyên chủ, cô ấy sẽ khát vọng giữ lại thứ gì đó làm kỷ niệm, vậy nên sau đó cô không đeo nhẫn mà cất đi. Khi lên đại học, mẹ Tả thu xếp hành lý cho cô liền cất vào một góc, tìm một lúc là thấy.

Nhẫn bạc đặt trong một cái túi nhựa nhỏ. Bách Hợp thấy cái nhẫn vẫn còn thì lấy điện thoại di động ra sạc, vừa mở máy, một đồng tin nhắn ào đến. Trừ vài tin rác của hệ thống thì phần lớn là tin nhắn của Phong Ninh. Anh đã nhắn tin từ tối qua, nói mình được nghỉ một ngày, hôm nay sẽ tới thăm cô. Vì Bách Hợp không nhắn tin trả lời nên Phong Ninh nóng ruột gửi tin hỏi cô sao lại tắt máy, tin nhắn gần nhất là thông báo tài khoản của cô vừa được nạp tiền. Bách Hợp còn chưa kịp xem hết thì điện thoại đã vang lên, là Phong Ninh gọi tới.

Mấy người trong phòng đều lập tức im lặng nhìn Bách Hợp. Bách Hợp nhận điện thoại, vừa nói thông thì tiếng ‘vợ ời’ của Phong Ninh đã truyền tới:

“Nhớ anh không?”

“Không.” Bách Hợp thành thật trả lời anh. Vừa mới chia tay không bao lâu, sao cô lại nhớ tới anh chứ? Phong Ninh nghe cô nói vậy thì ngẩn ra một chút, dù không thấy mặt Phong Ninh nhưng Bách Hợp có thể đoán được biểu cảm của anh chắc chắn là không dễ nhìn. Một lúc lâu sau anh mới bực bội nói: “Anh sẽ dùng cả phần em nhớ đến anh để nhớ tới em, nhưng vợ ời, lần sau em nhất định phải nhớ anh đấy.”

Anh đang ở trên xe, hơn nữa xe còn lái rất nhanh, tiếng động cơ ô tô truyền qua máy di động tới tai Bách Hợp. Xem tin nhắn gửi hôm qua, Bách Hợp biết Phong Ninh chỉ được nghỉ một ngày, anh vội vàng chạy tới thành phố rồi phải trường ngay, cả ngày chắc không ngủ được chút nào, cũng không ăn gì. Chiều nay khi cùng đi ăn cơm, phần lớn thời gian Phong Ninh chỉ chú ý tới cô.

Nghĩ thế, Bách Hợp nhẹ nhàng dặn dò anh lái xe cẩn thận. Phong Ninh nghe cô nói thì lập tức phanh gấp, hơi thở dồn dập:

“Vợ ời, lặp lại lần nữa đi!” Anh ngang ngược yêu cầu, cuối cùng lại giống như cầu xin, nhỏ tiếng dỗ cô: “Lặp lại lần nữa cho anh nghe, ngoan~”

“Lái xe cẩn thận một chút.” Khóe môi Bách Hợp lộ ra nụ cười, nhắc lại một lần. Trước đây ở cạnh Phong Ninh, hầu như cô đều lạnh nhạt, không nói lời ngon tiếng ngọt, nên bây giờ dù chỉ dặn dò Phong Ninh lái

xe cẩn thận thì anh đã kích động vô cùng.

“Vợ ơi, anh nhớ em, anh rất muốn quay lại trối em ở cạnh anh, không cho tách ra!” Giọng nói Phong Ninh có phần uể oải. Anh luôn hăng hái kiêu ngạo, nhưng giờ phút này lại mệt mỏi vô cùng, sau một lúc hình như anh nghĩ ra cái gì, suýt nữa nhảy lên: “Anh quên ghi âm rồi, em nói lại lần nữa đi!”

“...” Bách Hợp im lặng, đầu bên kia điện thoại, Phong Ninh đeo bám dai dẳng hi vọng cô nói thêm lần nữa. Bách Hợp không còn cách nào đành nghe theo. Ghi âm xong, Phong Ninh hôn chụt lên điện thoại, cô đang định tắt máy thì anh lại yêu cầu cô chụp một tấm đeo nhẫn rồi gửi đi. Bây giờ dù xe anh có bay được cũng chưa chắc về kịp trường, còn dừng xe nói chuyện điện thoại với Bách Hợp. Bách Hợp lấy nhẫn ra đeo, chụp hình rồi gửi đi. Phong Ninh nhận được ảnh, hôn liên tục mấy cái rồi mới lưu luyến để Bách Hợp tắt máy.

“Bách Hợp, là bạn trai cậu gọi tới à?”

Điện thoại vừa dứt, Trần Nhạc Nhạc liền nhìn chăm chú vào Bách Hợp. Mái tóc dài của cô ta xoa tung, vẻ mặt kì quái, ánh mắt nhìn chòng chọc chiếc nhẫn trên ngón tay Bách Hợp: “Nhìn bạn trai cậu không giống kiểu người không có tiền, sao lại tặng cậu thứ đồ rẻ tiền thế?”

Trần Nhạc Nhạc là con nhà kinh doanh đá quý, chất liệu nhẫn trên tay Bách Hợp là gì, cô ta nhìn một cái là đoán ra được. Đây chẳng phải là bạch kim, cũng không phải sản phẩm của nhà thiết kế nổi tiếng nào. Ánh mắt cô ta rất tốt, thứ Bách Hợp đeo chẳng qua chỉ là món đồ bán ở cửa hàng trang sức gần trường học mà thôi, không có gì tinh xảo. Trần Nhạc Nhạc nhìn chiếc nhẫn, cảm giác phức tạp lại xuất hiện.

Cô ta làm người hai đời, nhận được vô số lễ vật, từ cha mẹ, từ bạn trai thanh mai trúc mã, từ cả những người theo đuổi, bạn bè xưng chị gọi em. Trừ những thứ cha mẹ tặng, phần lớn người qua lại với Trần Nhạc Nhạc đều có thân phận không tồi, quà tặng vô cùng đắt tiền, nhiều thứ quý giá cô ta thậm chí còn chưa có dịp dùng. Bây giờ thấy chiếc nhẫn bạc trên tay Bách Hợp, Trần Nhạc Nhạc lơ mơ nhận ra được quà tặng của bạn trai Bách Hợp không đáng tiền, chắc là anh không coi trọng cô, không hiểu sao cô ta lại thấy thích thú. Nhưng giác quan thứ sáu của phụ nữ lại khiến cô ta cảm nhận được mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Những người kiếp trước nói thích cô ta, kể cả vị hôn phu, tặng cô ta không ít đá quý đắt tiền, trang sức do những đại sư trong ngành làm nhiều không kể xiết. Miệng luôn mồm nói yêu cô ta, nhưng quay đầu lại ở cạnh kẻ tiện nhân kia. Sau khi trọng sinh, Trần Nhạc Nhạc đã không thích gã đàn ông đó nữa. Những gì xảy ra ở kiếp trước khiến cô ta không ưa nổi đám đàn ông tầm thường. Cô ta nghĩ tới khí chất dịu dàng của vị hôn phu. Khi giao tiếp với người ngoài, hẳn ta luôn biểu hiện kiên nhẫn cẩn thận, rất dễ dàng khiến các cô gái xiêu lòng. Không hiểu sao Trần Nhạc Nhạc chợt nhớ tới lúc thấy Phong Ninh chiều nay. Một khi xác định mục tiêu thì không nhìn ngang ngó dọc, trực tiếp xông thẳng tới chỗ Bách Hợp. Hành động cử chỉ cũng chẳng cần theo khuôn phép gì, thậm chí anh còn ôm Bách Hợp gọi vợ, không tao nhã, không lịch sự, nhưng so ra thì Trần Nhạc Nhạc lại cảm thấy Phong Ninh thẳng thắn còn xuất chúng hơn những kẻ ngụy quân tử không biết bao nhiêu lần.

Nghĩ tới những đá quý mình nhận được, vốn dĩ xuất thân gia đình châu báu, cô ta muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, nhưng bạn trai cô luôn chỉ biết sai người đi chọn mấy thứ đồ tặng cô ta. Trần Nhạc Nhạc nhìn chiếc nhẫn bình thường kia, không tự chủ được hít mất lại, thở dài một hơi:

“Bách Hợp, chắc cậu không biết phải không? Nhà mình bán đá quý, nếu có dịp thì cậu để bạn trai tới nhà mình mua đi, hai người thích cái nào, mình sẽ giảm giá cho!”

12. Chương 12

Lúc này, Trần Nhạc Nhạc cảm thấy chiếc nhẫn Bách Hợp đeo rất chứng mắt, nhưng cô ta lại không rõ là vì sao, chỉ cố dè dặt suy nghĩ đó trong lòng. Bách Hợp nhìn cô ta một cái, Trần Nhạc Nhạc đâu phải thiếu nữ 16, 17 tuổi, cho dù trong lòng không bình tĩnh thì bề ngoài vẫn tỏ ra tươi cười thân thiết.

Bách Hợp mỉm cười, không lên tiếng, chỉ để điện thoại trên chiếc bàn gần giường, thu dọn đồ rồi vào phòng tắm.

Một đêm nay, ngoại trừ Bách Hợp ra thì ba người còn lại trong phòng đều không ngủ được. Trần Nhạc Nhạc nghĩ tới Phong Ninh, trong lòng đột nhiên khó chịu. Kiếp trước cô ta không biết phân biệt người tốt kẻ xấu, đầu tiên là thanh mai trúc mã của mình đi yêu tiện nhân kia, những gã đàn ông sau đó thì chỉ coi cô ta là đồ chơi, muốn chiếm được thân thể cô ta hoặc chỉ là để phát tiết. Cô ta rất hâm mộ Bách Hợp có một người bạn trai như Phong Ninh, hâm mộ đến mức ghen tị.

Dương Ly và Vu Tiểu Thiên thì đang nghĩ tới những chuyện ở xã hội thượng lưu mà Trần Nhạc Nhạc kể, tâm hồn thiếu nữ bắt đầu huyền tưởng.

Từ sau khi Phong Ninh về trường quân đội, nửa năm trôi qua vẫn không có tin tức gì. Bách Hợp vẫn thảnh thơi quên sạch điện thoại, lúc nào nhớ ra mới làm, Trần Nhạc Nhạc lại còn quan tâm việc sạch điện thoại của cô đến mức bất thường, thỉnh thoảng lại nhắc nhở cô. Đám nam sinh nhàm chán trong trường bắt đầu lập bảng hoa hậu giảng đường. Trần Nhạc Nhạc đương nhiên là có tên trên bảng. Ngạc nhiên là Bách Hợp ít khi tán gẫu với bạn học nhưng cũng có người bầu chọn, tất nhiên là không so được với Trần Nhạc Nhạc. Trần Nhạc Nhạc xuất thân giàu có, con người ưu tú, thế nên rất nhiều nam sinh thích cô ta nhưng không dám hành động, thậm chí còn có tin đồn rằng Trần Nhạc Nhạc đã có bạn trai, điều đó càng khiến phần lớn mọi người không dám động thủ. Còn Dương Ly và Vu Tiểu Thiên vì nhỏ nhắn xinh xắn nên rất nhiều người theo đuổi.

Tuy có một vài nam sinh không tệ chú ý tới Bách Hợp, nhưng vì tính tình cô lạnh lùng, hơn nữa lần Phong Ninh tới đón cô cũng có người nhìn thấy nên khi bày tỏ bị cô lạnh nhạt liền thôi luôn. Ngược lại là Vu Tiểu Thiên và Dương Ly. Nửa năm trôi qua, hai cô gái đã ăn mặc trang điểm xinh đẹp hơn trước nhiều. Dương Ly yêu đương với một học trưởng năm ba, hai người chuẩn bị chuyển ra ngoài trường sống chung.

Dựa theo luật bắt thành văn ở ký túc xá, trước khi chuyển đi, bạn trai Dương Ly phải mời ba cô gái còn lại một bữa. Bách Hợp cũng được mời đi cùng, chọn tối thứ sáu là lúc ít bài vở, sau khi ăn còn có thể đi hát. Vốn dĩ Bách Hợp không có hứng thú với mấy chuyện này, cô cũng chẳng phải thiếu nữ 17, 18, không thích náo nhiệt kiểu đấy nhưng Dương Ly lại nhiệt tình mời cô đi.

Từ khi biết Bách Hợp có người bạn trai như Phong Ninh, tình trạng bài xích trong ký túc xá đã không tái diễn nữa. Mấy cô gái đều tỏ ra thân cận khá nhiều. Không ai đi đánh khuôn mặt tươi cười, Dương Ly nói muốn mời cơm, lại tỏ vẻ lấy lòng, cười làm nũng với Bách Hợp khiến cô không thể không đi.

Vừa ra cửa, thấy Bách Hợp định mặc quần áo bình thường thì Dương Ly nhíu mày: “Tiểu Hợp, sao cậu lại mặc đơn giản thế? Mượn áo lông của Nhạc Nhạc đi, ngay cả váy mà cậu cũng không có. Cậu không trang điểm không làm tóc, xinh đẹp như vậy mà bỏ phí.”

Đại học không quản nghiêm như cấp ba, Dương Ly và Vu Tiểu Thiên đã làm tóc xoăn, nhuộm thành màu vàng hoặc nâu đỏ, nhìn hiện đại xinh đẹp hơn trước nhiều. Bách Hợp thì vẫn ăn mặc bình thường giản dị. Nửa năm qua, ngoài mấy bộ đồ cũ, mọi người chẳng thấy cô mua quần áo mới. Giờ trời đã mát hơn, các bạn nữ đều mặc quần tất và váy ngắn, khoác thêm áo dạ hoặc áo lông, tạo cảm giác năng động thời thượng. Bách Hợp lại chỉ mặc áo bông cũ và quần bò, cũng không đi giày giống mọi người, chỉ dùng một đôi giày da màu đen. Nếu không phải vì bản thân cô không tệ, khí chất rất được thì chỉ e là sẽ chẳng ai chú ý tới cô với dáng vẻ này.

“Trang điểm làm gì chứ? Vai chính hôm nay là cậu chứ đâu phải mình.” Bách Hợp mỉm cười, mái tóc dài của cô xõa tung, không phải cô chảnh chọe, chẳng qua là thân thể này không luyện võ công nên rất sợ lạnh, xõa tóc sẽ ấm hơn một chút. Lời của Bách Hợp làm Dương Ly nở gan ruột, bình thường Bách Hợp không chịu khen ai bao giờ, cũng không nói mấy câu lấy lòng người khác. Khó lắm mới nghe được một câu như vậy từ cô, Dương Ly đương nhiên vui vẻ, cũng không khuyên nhủ thêm nữa.

Mọi người chuẩn bị xong, Dương Ly lại mượn nước hoa của Trần Nhạc Nhạc, sau đó mới cùng nhau ra cửa. Bạn trai Dương Ly hẹn chờ ở cổng trường, chỗ ăn cơm là ‘tiệm cơm Đức Nguyên’, không phải chỗ sang trọng nhưng đối với nhóm sinh viên thì đã đủ rồi. Lúc mấy người ra ngoài thì bạn trai Dương Ly còn chưa tới. Dương Ly gọi điện thoại cho anh ta, không biết bên kia nói gì mà sắc mặt Dương Ly không tốt. Bách Hợp im lặng dựa vào cây cột, thảnh thơi giẫm chân một cái cho khỏi tê chân. Tay Trần Nhạc Nhạc đứt

túi, đôi lúc nhìn cô một cái, không lâu sau điện thoại di động trong túi áo cô ta vang lên, Trần Nhạc Nhạc móc điện thoại ra nhìn, sắc mặt chợt thay đổi. Cô ta tắt điện thoại, không đến hai phút sau lại có tiếng chuông, cô ta lại tắt. Một lúc sau vẫn chưa thấy bạn trai Dương Ly tới nhưng có tiếng gọi ôn tồn của một chàng trai:

“Nhạc Nhạc!”

Mọi người nhìn theo, thấy một chiếc BMW dừng ở ngã tư đường, một chàng trai khoảng 20 tuổi, mặc áo khoác to màu nâu nhạt, đứng đối diện vẫy tay cười với Trần Nhạc Nhạc.

Trần Nhạc Nhạc trở nên nghiêm túc, sau đó rất nhanh đã nở nụ cười gương gạo. Chàng trai muốn chờ đèn đỏ mới đi sang bên này, vừa lúc bạn trai Dương Ly cũng đi cùng vài người bạn tới.

“Ly Ly, xin lỗi em nhé. Mấy anh em trong ký túc biết anh muốn chuyển đi nên đòi đi chia tay...” Bạn trai Dương Ly khá bình thường, không có gì xuất chúng, nhưng là người ở thành phố, nhà cũng có mấy căn, xem như điều kiện không tệ. Anh ta nói đưa mấy anh em tới chia tay nhưng ai cũng hiểu là anh ta định làm mối cho bọn họ. Mấy anh chàng này vừa tới thì ánh mắt đã lạc trên người nhóm Bách Hợp. Vu Tiểu Thiên cười hì hì không khó chịu, sắc mặt Trần Nhạc Nhạc không tốt lắm nhưng cũng coi như bình thường.

Xuất thân của cô ta không tồi, sau này lập gia đình thì đối tượng cũng không thể là mấy chàng trai này được. Bạn trai Dương Ly nhân cơ hội này muốn giới thiệu cô cho đám anh em của mình, sao Trần Nhạc Nhạc có thể không biết được. Cô ta thở dài một hơi, nhả mồm lại: “Thật xin lỗi, bạn mình tới rồi, có lẽ mình không đi ăn cơm được đâu.”

Cô ta vừa nói xong, Dương Ly liền trừng mắt với bạn trai mình, lúng túng nhìn mấy người kia.

Bách Hợp thấy tình trạng này thì cũng không muốn đi nữa, đang tìm có thoái thác thì tiếng phanh gấp vang lên, âm thanh chói tai do bánh xe ma sát với mặt đường khiến Bách Hợp nhủ mồm. Chàng trai lúc này gọi Trần Nhạc Nhạc đang sang đường thì bị chiếc xe kia đột nhiên lao tới chắn, suýt nữa đâm vào người. Biết anh ta và Trần Nhạc Nhạc quen nhau nên mọi người đều đi tới xem, anh ta đã sợ đến xanh mặt, tức giận đập lên cửa kính xe của đối phương:

“Lái xe kiểu gì thế? Ở trường học mà lái xe kiểu đó à?”

“Có vấn đề à?” Nhìn từ ngoài vào thì không thấy rõ được người trong xe, nhưng nhìn từ trong ra lại không có trở ngại gì. Bạn Trần Nhạc Nhạc đập lên cửa xe xong, người ở trong liền mở cửa, đôi chân dài đi ủng quân nhân bước xuống. Phong Ninh lạnh lùng nhìn xung quanh, khi thấy Bách Hợp đứng sau Trần Nhạc Nhạc thì đôi mắt sáng rực lên:

“Vợ ời!”

“Sao anh lại trở về?” Bách Hợp giật mình, cô không ngờ là Phong Ninh lại đột nhiên tới thành phố. Không mấy ngày nữa là trường cho nghỉ. Năm nay cô đã tìm được việc làm thêm, nói với mẹ Tả là sẽ không trở về, ai biết được Phong Ninh lại đột ngột xuất hiện ở trường.

Phong Ninh sải bước về phía Bách Hợp, trong mắt anh không có đám người Trần Nhạc Nhạc, một khi thấy Bách Hợp thì trong mắt, trong lòng chỉ có cô. Ngay cả một phút một giây cũng không lãng phí, lập tức chọn con đường nhanh nhất đi tới chỗ cô, còn chẳng buồn đi vòng qua mấy người kia. Lúc Trần Nhạc Nhạc thấy Phong Ninh thì ngẩn ngơ, biết rõ anh không nhìn mình nhưng Trần Nhạc Nhạc vẫn đứng im không động đậy, mãi tới khi Phong Ninh va vào cô ta, khiến cô ta lảo đảo.

“Sao anh có thể như thế?”

Chàng trai trẻ suýt bị Phong Ninh đâm phải đã không giữ được vẻ nho nhã nữa, anh ta thấy Trần Nhạc Nhạc bị Phong Ninh va phải suýt ngã mà Phong Ninh hoàn toàn không có ý định xin lỗi, sắc mặt anh ta trở nên khó coi, lên tiếng chỉ trích Phong Ninh. Có điều Phong Ninh vốn không sợ trời không sợ đất, vào quân đội hơn một năm cũng chẳng khiến anh bớt kiêu ngạo hơn. Anh coi như không nghe thấy gì, lập tức ôm Bách Hợp vào lòng, thở ra một hơi nhẹ nhõm:

“Anh Ninh nhớ em tới chết mất, cuối cùng cũng ôm được vợ rồi!” Anh ôm chặt Bách Hợp không buông, có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều so với một năm trước. Hình như anh lại cao lên, Bách Hợp kiễng chân chỉ đứng

đến đầu vai anh. Anh vươn tay vòng quanh eo cô, giống như con cún sờ tới sờ lui trên người cô, mãi tới khi Bách Hợp vỗ lên mặt anh, anh mới cười hì hì: “Vỗ thêm một cái nữa đi, xem có phải anh đang nằm mơ không.”

Bách Hợp nghe thế thì không do dự, lập tức vỗ lên má còn lại của anh. Phong Ninh cười phá lên, ôm lấy Bách Hợp, hôn chụt một cái lên môi cô: “Anh nằm mơ cũng muốn em dán sát vào thế này, cho dù đánh anh anh cũng thấy vui!”

Mặt anh bây giờ không có vẻ lạnh lùng mà còn hơi ngu ngốc, Bách Hợp trợn mắt:

“Sao anh lại đột nhiên về thế? Trước khi về còn không gửi tin báo cho em.” Hai ngày trước cô vừa sạc điện thoại, vẫn luôn mở máy. Phong Ninh cẩn thận nắm tay cô, thấy cô vẫn đeo nhẫn. Chất lượng của chiếc nhẫn cũng chẳng tốt cho lắm, đã hơi đổi màu, nhưng ngón tay cô thon thả như hành lá, cho dù có đeo cái nhẫn đổi màu thì cũng rất dễ nhìn. Phong Ninh cười ngây ngô, sau một lúc lâu mới nói:

“Muốn tặng em kính hi, có thấy vui không?” Anh toét miệng cười, lộ ra hàm răng trắng tinh. Bách Hợp suy nghĩ một chút rồi lắc đầu. Kính thì có nhưng hi thì không nhiều. Cô đang định mở miệng thì Phong Ninh đã vươn tay chạm lên môi cô, sau đó kéo cô đi về phía chiếc xe.

Đám người Dương Ly thấy tình hình ấy thì cuống quýt muốn chặn đường: “Anh rẽ dừng đi vội, hiếm khi được gặp nhau, mọi người cùng ăn bữa cơm đi.”

Mấy cô gái đã luôn tò mò về Phong Ninh, không ngờ lại được gặp mặt ở đây. Dương Ly còn tinh ý phát hiện Phong Ninh đã đổi một chiếc xe khác, biển số cũng không tầm thường. Hôm nay cô ta chuyển ra ngoài sống chung với bạn trai, vốn định mời mọi người ăn cơm, kết quả Trần Nhạc Nhạc nói có bạn tới nên không đi được, nếu ngay cả Bách Hợp cũng đi mất thì chỉ còn lại Vu Tiểu Thiên đi ăn cơm. Cô ta muốn ngăn cản nhưng Phong Ninh chẳng hề để ý, cứ thế kéo Bách Hợp vào ghế phụ, đang định đóng cửa. Dương Ly muốn ngăn nhưng Phong Ninh đâu có vì cô ta là con gái mà lịch sự, nghĩ tới tình trạng bị va suýt ngã của Trần Nhạc Nhạc, Dương Ly đành phải tránh ra.

Ở trên xe Phong Ninh, Bách Hợp nhào người qua thân thể Phong Ninh, dựa vào vai anh gọi đám Dương Ly:

“Dương Ly, hôm nay bạn trai mình về, mình phải đi đây, mọi người cứ đi ăn đi nhé.”

Với tính cách của Phong Ninh thì chắc chắn sẽ không để cô đi ăn cơm với người khác. Để cái người kiêu ngạo như Phong Ninh đặc tội với mọi người thì không bằng cô tự nói ra.

Trước đây rất ít khi Bách Hợp chủ động tới gần Phong Ninh như vậy. Cô dựa trên vai anh, dáng người mềm mại như rắn, dường như chỉ cần một bàn tay cũng bẻ gãy được eo cô. Thân thể thiếu nữ nhỏ xinh đến mức anh chỉ cần mạnh tay một chút cũng làm cô bị thương.

Phong Ninh chỉ cảm nhận được một luồng khí nóng từ cổ lan đến tai, cảm giác tim đập rộn ràng lại xuất hiện. Thân thể anh cứng đờ, vẫn giữ nguyên động tác mở cửa, rất sợ mình quá nhiều đến Bách Hợp thì cô sẽ lập tức rút người về. Anh cười ngây ngô, mái tóc đen dài của Bách Hợp quệt qua cổ anh, sợi tóc làm anh ngứa ngáy, dường như ngứa từ ngoài cơ thể truyền thẳng vào trong lòng.

Anh xoay đầu là có thể thấy khuôn mặt cô, lúc Bách Hợp nói chuyện, tiếng hít thở phất qua tai anh khiến lòng anh bốc lên một ngọn lửa, muốn làm gì đó nhưng lại không dám. Cổ anh cứng đờ, anh biết chỉ cần quay đầu là sẽ chạm lên môi Bách Hợp, nhưng thân thể vốn linh hoạt giờ lại nuột nước bọt cũng khó khăn.

Nghe Bách Hợp nói mình là bạn trai, Phong Ninh không kiềm chế được bật cười. Anh đã gọi cô là ‘vợ’ hơn một năm, trước nay Bách Hợp lại chưa từng nói anh là bạn trai cô, giờ cô cho anh danh phận, Phong Ninh hận không thể ghi âm lại. Anh nhanh chóng quay đầu hôn trộm một cái lên môi cô, tốc độ nhanh tới mức Bách Hợp chưa kịp hoảng hốt. Anh ôm Bách Hợp vào lòng, một tay còn lại rút xấp tiền từ trong túi ra, không thèm đếm mà đưa luôn cho Dương Ly: “Tôi mời khách!”

Nói xong, Phong Ninh lập tức lên thẳng xe, Dương Ly nhận tiền, về mặt còn chờ đợi thì cửa xe đã đóng sầm lại.

“Vợ ơi, nhớ em chết đi được, anh Ninh nằm mơ cũng nhớ tới em, cố nhịn không gọi cho em để tặng em kính hỉ. Cô gái đáng ghét này, còn định đi ăn cơm với người khác nữa. Đám con trai không biết xấu hổ kia chú ý tới em nhiều như vậy mà sao em không cẩn thận hả!” Anh thận mật cụng trán với Bách Hợp, chà hai cái. Tuy Phong Ninh không quen tư thế cúi đầu này nhưng lại không nỡ ngẩng lên.

Anh kéo dây an toàn cho Bách Hợp, miệng liên tục cần năn. Lúc anh cài dây mặt còn đỏ lên một cách đáng ngờ. Nếu không phải Bách Hợp ngồi gần thì không dễ gì phát hiện được gương mặt rám nắng của anh đang thẹn thùng. Khó khăn lắm mới cài xong dây an toàn, anh lại không chịu tách ra, còn nhìn Bách Hợp chăm chú, ánh mắt vừa ngưỡng chừng vừa nguy hiểm. Hơn một năm nay, Phong Ninh thay đổi rất nhiều. Bách Hợp gần như không dám thở mạnh. Anh dựa vào rất gần, cánh tay đang để ngang ngực cô. Cô hít thở, bộ ngực nhấp nhô liền sẽ chạm vào anh. Về mặt Phong Ninh bây giờ nguy hiểm như một con sói, cô chỉ cần cử động một chút là anh sẽ nhào lên.

“Không phải nói nhớ em sao, vậy mà cũng nhịn không gọi điện được?” Bách Hợp hỏi một câu, Phong Ninh vừa rồi còn tỏ ra nguy hiểm nhìn chòng chọc lên môi cô lập tức đỏ mặt. Anh cười gượng hai tiếng, lấy điện thoại ra, kéo tay Bách Hợp rồi giơ điện thoại lên. Màn hình điện thoại là tấm ảnh đeo nhẫn mà Bách Hợp gửi cho Phong Ninh. Bách Hợp không ngờ Phong Ninh lại làm thế, nhìn anh một cái, Phong Ninh nhanh chóng tỏ ra đắc ý:

“Bọn họ đều hâm mộ anh, nhìn bàn tay thôi đã biết vợ anh xinh đẹp rồi! Anh thông minh không, không để người khác thấy ảnh của em.” Thật ra máu ghen của anh rất lớn, nếu ảnh chụp Bách Hợp bị người ta nhìn thấy, cho dù họ có khen vài câu thì lòng anh cũng không dễ chịu, vậy nên anh chỉ lấy ảnh chụp tay cô làm màn hình nền. Lúc nào nhớ cô thì lấy điện thoại ra nhìn cho đỡ thèm, kể cả có ai thấy cũng không sao. Mà như thế thì Phong Ninh vẫn khó chịu, có điều so với thấy cả gương mặt thì chỉ thấy một bàn tay tốt hơn nhiều.

Bách Hợp nghe anh nói chột ngắc đầu, nheo mắt nhìn anh: “Không phải anh có ảnh chụp em chứ?”

Cô nói thế khiến sắc mặt Phong Ninh không tốt cho lắm, có vẻ bối rối, sau đó lại không chịu thua: “Dù có cũng không để cho bọn họ xem. Một lúc nữa em đi chụp mấy tấm ảnh với anh, anh muốn có ảnh chụp chung!”

Lần trước trở về nhìn ảnh của Bách Hợp, anh cảm thấy thời gian hai người bên nhau không đủ dài. Lúc gặp cô, đầu óc Phong Ninh chẳng nghĩ được gì khác, không nhớ ra đi chụp tấm ảnh chung. Tới lúc nghĩ được thì hối hận đến bóp tim gần phồng nhưng lại ngại nói ra. Giờ bị Bách Hợp chạm trúng chỗ yếu, Phong Ninh thẹn quá hóa giận, túm tay Bách Hợp nhét vào miệng mình, muốn cắn lại không nỡ, cuối cùng đành liếm hai cái. Bách Hợp bị ngứa liền rút tay về, không cho anh chạm vào.

“Em nghe đi này.” Phong Ninh như hiển bảo vật, lấy điện thoại mở đoạn đối thoại nửa năm trước ra. Giọng nói của Bách Hợp vang lên: “Lái xe cẩn thận.”

Anh bật đi bật lại vài lần, trên mặt lộ ra nụ cười vui sướng như trẻ con. Chẳng hiểu câu đấy thì có gì mà anh coi như bảo bối, vừa nghe vừa cười ngây ngô. Bách Hợp không chịu được liền vỗ lên mặt anh, lúc này anh mới tỉnh táo lại, đột nhiên cọ lên má cô: “Lúc anh nhớ em liền bật lên nghe, anh Ninh nhớ em muốn chết!”

Bỗng nhiên tim Bách Hợp loạn nhịp. Phong Ninh cẩn thận nghe lại đoạn ghi âm, rất lo lắng tay xoa mắt. Anh tắt điện thoại, sau đó hôn nhẹ một cái lên màn hình, đột nhiên nhớ ra một chuyện, “Ha ha, quên mất người thật đang ở ngay bên cạnh.” Nói xong, anh lập tức hôn lên má cô.

Hành động này khiến lòng Bách Hợp rung động. Từ cử chỉ của Phong Ninh có thể nhận ra bình thường anh rất nhớ cô, không ngờ là chỉ một câu lái xe cẩn thận cũng trở thành thứ anh dùng để nghe những khi nhớ cô. Anh cười với Bách Hợp, Bách Hợp cũng cười đáp lại. Nụ cười rực rỡ khiến anh ngẩn người, mãi tới khi Bách Hợp quay mặt đi, Phong Ninh mới hi hi ha ha cài dây an toàn ỳnh, khởi động xe.

13. Chương 13

“Lần này anh trở về bao lâu?”

Trước đây, khi Phong Ninh muốn về sẽ báo tin cho cô nói được nghỉ, nhưng lần này lại im thin thít. Phong Ninh quay đầu cười với cô:

“Anh được nghỉ 10 ngày, đêm qua lái xe về, có thể ở cạnh em 10 ngày, vợ à, em trốn học đi!”

Anh chuẩn bị hoàn thành khóa học vài năm trong thời gian ngắn nhất có thể, cho dù thể lực của Phong gia lớn mạnh, giúp được anh không ít, nhưng bản thân anh cũng phải cố gắng gấp nhiều lần người khác. Vào cuối tuần, các bạn học nghỉ ngơi hoặc đi chơi giải trí, Phong Ninh vẫn tiếp tục rèn luyện. Người ta xin nghỉ phép ra ngoài thì anh lại học bài. Đời này Phong Ninh cảm thấy mình chưa bao giờ nỗ lực như thế, thậm chí vì tiết kiệm thời gian mà ngay cả nhà cũng không về. Tết vừa rồi, cha mẹ nhớ con trai, anh cũng cố kìm chế không về nhà. Mãi tới nửa năm trước, anh thật sự nhớ Bách Hợp, cha mẹ cũng muốn gặp anh nên Phong Ninh mới xin nghỉ một ngày. Thật ra lần này anh không định xin nghỉ phép, có điều anh nghe tin đồn bạn gái của một học viên trong ký túc đã chia tay anh ta để quen bạn trai mới, Phong Ninh chợt cảm nhận được nguy cơ.

Anh nhớ ra từ khi mình vào trường quân đội thì rất ít liên lạc với Bách Hợp, càng không nói tới gặp mặt. Kể từ sau khi tách ra, tới giờ hai người mới chỉ gặp nhau một lần. Phong Ninh cảm thấy nguy hiểm tăng lên, trong lòng anh, Bách Hợp ngàn tốt vạn tốt, đương nhiên anh sợ vì mình không thường xuyên ở cạnh cô nên cô sẽ chạy theo người khác. Thế là đành cắn răng xin nghỉ 10 ngày, cùng lắm thì sau khi quay về trường sẽ ngủ ít đi một chút để bù đắp thời gian nghỉ, người trẻ tuổi cũng chẳng cần ngủ nhiều làm gì.

Bách Hợp nghe anh nói được nghỉ 10 ngày, trong lòng liền biết kế hoạch làm thêm lần này của mình lại hỏng bét rồi. Còn mấy ngày nữa là trường cho nghỉ, học kỳ vừa rồi cô chưa trốn học bao giờ, lúc mọi người đi chơi thì cô học bài, hơn nữa đâu phải cô mới học đại học một, hai lần. Trí tuệ tăng cao, ôn lại bài vở cũng không có vấn đề gì, có tới trường hay không không sao cả. Kế hoạch làm thêm không thành công, nhưng nửa năm vừa rồi cuối tuần Bách Hợp đều đi làm gia sư. Trừ tiền sinh hoạt của mình, cô vẫn còn để ra được mấy nghìn tệ. Sau Tết, cô chỉ cần giữ được thành tích tốt thì có thể xin trường miễn giảm học phí. Suy nghĩ một chút, Bách Hợp liền gật đầu.

Phong Ninh đã chuẩn bị từ sớm, đưa Bách Hợp đi ăn xong thì không về ký túc xá mà tới một chỗ ở trong thành phố. Lúc biết không về ký túc, Bách Hợp cho rằng với tuổi của Phong Ninh thì khó mà nhẫn nại được, nhưng cuối cùng Phong Ninh vẫn cách một tấm chăn để ôm cô ngủ. Theo nội dung câu chuyện, lúc yêu nhau Phong Ninh còn quá trẻ, không hiểu được phải kiềm chế. Nhưng bây giờ anh đã trưởng thành hơn, có thêm mấy phần trách nhiệm. Khi Bách Hợp trở lại thân thể mình, tắm rửa xong thì bị Phong Ninh ôm trong ngực. Sáng hôm sau tỉnh dậy, Phong Ninh nằm bên cạnh, chống tay nhìn cô. Bách Hợp mở to mắt, thấy anh đang cầm bàn tay đeo nhẫn của cô, ánh mắt chăm chú.

Mặt anh lộ vẻ mơ ước, miệng cười ngây ngô, không biết nghĩ gì mà không kiềm chế được cười thành tiếng.

“Có gì buồn cười?”

Bách Hợp giãy dụa một chút, bàn tay bị anh nắm chặt đến toát mồ hôi khiến cô không thoải mái, muốn rút về nhưng anh không chịu buông ra, còn cố cầm chặt hơn, đặt lên lồng ngực mình. Nghe tiếng Bách Hợp nói chuyện, vốn dĩ anh đang cười ngớ ngẩn chợt giật mình, bị sắc nước bọt, ho khò khè.

“Vợ, em tỉnh rồi à.” Trên mặt Phong Ninh lộ chút ngượng ngùng. Đây không phải lần đầu hai người cùng chung giường, nhưng lại là lần thứ hai sau khi tách ra rất lâu, trừ bước cuối cùng thì không gì là không làm. Anh nhìn mặt Bách Hợp, tai và cổ bắt đầu nóng lên, đỉnh đầu như sắp bốc khói. Anh không dám nhìn thẳng vào cô nhưng lại không kiềm chế được mình, thỉnh thoảng lén nhìn thì thấy cô đang theo dõi mình, liền cuống quýt quay đầu đi. Dáng vẻ này của anh khiến Bách Hợp không nhịn được phì cười.

“Không cho cười!” Anh vừa thấy Bách Hợp cười thì thẹn quá hóa giận muốn che mắt cô lại, sau đó chợt không nỡ để mắt cô không có hình ảnh của mình. Anh ngại ngùng cầm tay cô đặt lên môi, hôn lên, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. Nụ hôn như mưa rơi trên ngón tay đeo nhẫn của cô: “Chờ lần sau anh quay về, chúng ta đi chọn nhẫn, cái này cất đi, nhẫn sẽ đeo trên ngón này.” Anh cẩn nhẹ lên ngón áp út của Bách Hợp.

Bách Hợp giật nảy mình, định rút tay về, anh lại vội vàng giữ lấy, áp bàn tay cô xuống cạnh đầu, chống người dậy, nhìn cô chăm chú:

“Đợi lúc em đến tuổi, chúng ta sẽ đi lĩnh giấy chứng nhận được không?” Giọng anh hơi thấp, dường như đang dỗ dành cô vậy. Ánh mắt anh có phần say mê, giống y như lúc Bách Hợp thấy khi mới tỉnh dậy, rõ ràng là lúc ấy anh cũng đang nghĩ về việc này.

Bách Hợp mới 18 tuổi, còn hai năm nữa mới kết hôn được. Phong Ninh lớn hơn cô một chút, nhưng dù sao vẫn còn rất trẻ mà đã muốn ổn định sớm. Bách Hợp không phải thiếu nữ đơn giản mười mấy tuổi, nhiệm vụ lần này đã vượt qua dự liệu của cô nhưng dù thế nào cô cũng không hoảng sợ. Có điều Phong Ninh thì khác, anh vẫn chưa phải người đàn ông trầm ổn kiên định như nội dung câu chuyện, chưa phải người đàn ông gần 30 tuổi biết mình muốn gì. Bây giờ nói chuyện kết hôn vẫn là quá sớm.

Cô im lặng không trả lời, một bàn tay bị Phong Ninh nắm, Bách Hợp dùng bàn tay còn lại che mắt mình. Cô không nói gì khiến Phong Ninh lo lắng, cánh tay đang chống người liền hạ xuống, nửa người trên đề lên Bách Hợp, hai chân thì áp chặt nửa người dưới của cô: “Vợ à, em nhìn anh đi, anh có thể nuôi em, có thể bảo vệ em, anh...” Anh kích động tới run rẩy, nói chuyện cũng không lưu loát. Bách Hợp nhìn anh căng thẳng, anh liếm môi, gương mặt chưa hết vẻ ngây ngô nhưng đã lờ mờ đường nét trưởng thành.

Phong Ninh thấy Bách Hợp nhìn mình chăm chú, cặp mắt trong suốt của cô có thể thấy dáng vẻ lo lắng của anh, theo bản năng, anh vươn tay che mắt cô nhưng lại không dám che quá chặt, chỉ nhẹ nhàng trùm lên mí mắt, lại sợ cô sẽ không thoải mái nên cong lòng tay lên, cảm nhận được làn da mềm mại của cô, lông mi như hai cây quạt nhỏ quét qua lòng tay, dường như có cái gì đó chui qua lòng tay anh vào trong máu thịt, không thể tách ra được.

Vào năm ấy, một khắc cô nhận lời làm bạn gái anh, Phong Ninh cũng có cảm giác như vậy. Khi nghĩ tới cô lòng anh sẽ ấm áp, khi chạm vào cô thì cảm thấy không bình tĩnh. Không thể nói rõ đó là cảm giác gì, nhưng sau khi tách ra anh lại nhớ cô tới tâm can, chạm vào cô thì ôm bao nhiêu cũng không đủ, càng lúc càng muốn nhiều hơn, anh biết mình xong đời rồi.

Từ nhỏ anh đã to gan, không sợ trời, không sợ đất, lúc một đứa trẻ lớn hơn anh muốn xưng bá xưng vương trong khu đại viện quân khu, anh cũng không sợ, còn có thể đánh kẻ lớn hơn mình ngã xuống đất. Trước giờ anh luôn nghĩ gì làm đấy, kiêu ngạo ngang ngược, gặp chướng ngại sẽ phá hủy, nhưng khi gặp phải một người không cách gì giữ được trong tay mình thì chẳng khác nào đã chạm phải khắc tinh. Phong Ninh thật sự luống cuống, nói chuyện với cô sẽ làm anh căng thẳng, bị cô nhìn chăm chú sẽ khiến anh cười ngây ngô, thân mật với cô là việc anh vừa sợ hãi lại vừa mong đợi, muốn bắt được cô thì không thể dùng phương pháp trước đây, ép buộc cô thì anh không nỡ, mà làm theo ý anh lại sợ cô khó chịu. Ép cô phải theo mình thì anh có cả trăm cách, nhưng tưởng tượng đến việc cô sẽ khóc thì anh chẳng dám làm gì nữa.

Bị Bách Hợp nhìn như thế, Phong Ninh thậm chí chẳng nói nổi một câu dễ nghe. Lãnh đạo trường quân đội còn từng khen anh là một mầm tốt đấy, Phong Ninh âm thầm phỉ nhổ chính mình, che mắt Bách Hợp lại rồi mới nói chuyện, giọng còn hơi run:

“Vợ à, anh rất thích em, anh Ninh của em không biết nói những câu dễ nghe, nhưng tấm lòng của anh là thật.” Anh không thể nói những câu tâm tình như diễn viên chính phim truyền hình được, cũng không phải người đàn ông trưởng thành có khả năng bảo đảm bằng hành động, nhưng tâm ý của anh không kém ai, thậm chí mấy câu lấp ba lấp bấp này còn khiến Bách Hợp cảm nhận được sự chân thành của anh.

“Nếu như em không bằng lòng...”

Anh muốn nói nếu Bách Hợp không bằng lòng, anh sẽ không nhẫn tâm ép buộc cô, nhưng giọng nói càng lúc càng nhỏ, mấy chữ cuối không nói nên lời. Tưởng tượng khả năng Bách Hợp thuộc về người khác, anh rất khó chịu. Phong Ninh chờ Bách Hợp đáp lại, trái tim như sắp nhảy ra ngoài. Bàn tay đang ấn cổ tay cô nhẹ nhàng run rẩy. Thân thể anh căng thẳng, cố gắng ổn định hơi thở của mình, chờ đợi cô trả lời.

14. Chương 14

Edit: Mộc

Bách Hợp kéo bàn tay che mắt của Phong Ninh ra. Anh cũng thuận theo cô, nhưng Phong Ninh nhận thấy lời cầu hôn của mình không cảm động chút nào, không nghe được lời đồng ý của Bách Hợp, môi anh trắng bệch, vẻ mặt thất vọng vô cùng. Anh cố chịu đựng, không tỏ ra bối rối như lần Bách Hợp đề nghị chia tay trước mặt dì Vương, có điều anh im lặng như vậy còn khiến người ta đau lòng hơn.

“Phong Ninh...” Bách Hợp đá chặn ra, anh không đợi cô nói tiếp đã bắt thành linh ôm cả chân và người vào trong lòng: “Anh mặc kệ, dù sao em cũng là vợ anh, nếu ai dám có ý đồ xấu với em anh sẽ đánh chết hắn! Em không chạy thoát được đâu, em không thể nói không đồng ý, nếu không anh sẽ xử lý em trước, không cần đợi đến kết hôn!”

Vừa rồi anh còn tỏ ra hào phóng muốn cho cô cơ hội từ chối, giờ đã bộc lộ bản tính ra rồi. Tuy Bách Hợp đã đoán trước là không dễ nói chuyện với Phong Ninh, nhưng một phút trước mặt anh còn vẻ thấp thỏm lo lắng bị từ chối, quay đầu một cái liền trở mặt thành người khác. Dáng vẻ kiêu ngạo ngang ngược, mắt còn hơi đỏ lên, biểu cảm nghiêm túc, rõ ràng là không nói đùa. Tại Bách Hợp nóng lên, không nhịn được trợn mắt với anh, có điều dù tâm trí cô tỉnh táo thì hai gò má vẫn ửng đỏ, đẹp hơn dùng bất kì thứ đồ trang điểm nào. Vốn dĩ Phong Ninh còn đang lo lắng, thấy Bách Hợp không nói gì mà chỉ trừng mắt với mình, trong lòng hoảng hốt, đầu liền cúi xuống.

“Có nói là không đồng ý đâu!” Cách một tấm chăn, hai chân anh áp lên đùi cô. Bách Hợp cố đá anh hai cái, anh lại không nhúc nhích tí nào. Thấy đôi môi anh sắp rơi xuống, Bách Hợp vội vàng vươn tay che môi anh, nghiêm túc nói. Môi Phong Ninh chạm lên lòng tay cô, còn cổ hôn hai cái. Khi nghe Bách Hợp nói không từ chối thì mắt Phong Ninh liền sáng lên, là lưới liếm lòng bàn tay cô, biểu cảm hưng phấn.

“Vợ ơi. Em đồng ý thật sao? Thật sự đồng ý sao? Em chờ chút!” Thân thể anh như báo săn nhảy xuống giường, nửa người trên để trần, bắp thịt rắn chắc đẹp để xuất hiện theo từng cử động của anh. Anh giẫm chân trần trên thảm, nhanh chóng chạy đi rồi quay lại giường, nhảy phốc lên. Cái giường bị động tác của anh làm lắc lư một lúc. Bách Hợp quần mình trong chăn, đang định ngồi dậy xem anh làm gì thì Phong Ninh đã ôm cô vào lòng, để cô nằm bò trước ngực anh. Anh mở điện thoại, cẩn thận nói với cô:

“Vừa rồi nói rất dễ nghe, nói thêm hai lần nữa đi để anh ghi lại.” Mặt anh đầy ý cười, khác hẳn với dáng vẻ nửa sống nửa chết lúc nãy: “Vợ, Bách Hợp, sau khi tốt nghiệp sẽ gả cho Phong Ninh.”

Lần này anh đã khôn ngoan hơn, không hỏi Bách Hợp có đồng ý hay không mà nói vào loa trước, sau đó đưa điện thoại tới trước mặt cô, nhướn mày ra hiệu cho cô nói tiếp. Vừa rồi Bách Hợp chỉ nói cô không bảo rằng không đồng ý, bây giờ lại bị ép phải nói đồng ý, da đầu hơi run lên. Phong Ninh nhanh chóng trở nên lo lắng, đang định tắt phần ghi âm đi thì Bách Hợp lại trả lời: “Được rồi.”

Phong Ninh nghe cô nói xong, lập tức lưu phần ghi âm lại, rất sợ có nhầm lẫn gì, còn mở ra nghe một lần nữa. Sau khi chắc chắn rằng Bách Hợp nói chữ ‘được’ thì anh mới nhẹ nhàng thở ra, coi điện thoại như bảo bối, cất sang một bên rồi ôm Bách Hợp vào lòng, cười một cách ngốc nghếch.

“Nhìn vẻ ngớ ngẩn của anh kìa, em chỉ nói là không nói không gả cho anh mà thôi.” Bách Hợp thấy dáng vẻ nghiêm túc của anh liền đẩy anh một cái. Phong Ninh nghe thế, nghiêm mặt trả lời: “Giờ em đã nói đồng ý gả rồi, đã có chứng cứ đây, không thể chống chế. Em chính là vợ anh, chạy không thoát đâu.”

“Cũng chưa chắc đâu.” Bách Hợp mỉm cười, lúc còn trẻ, Phong Ninh hành động theo cảm tính. Sau khi trưởng thành rồi chưa chắc anh đã nghĩ như vậy. Thời gian là thứ dễ dàng làm thay đổi con người. Phong Ninh muốn gì, có lẽ lúc này chính anh còn chưa rõ ràng. Hiện giờ Phong Ninh không làm cô thấy chán ghét, kết giao cũng không sao. Sau này nếu anh đột nhiên muốn thay đổi thì Bách Hợp cũng không miễn cưỡng anh. Cô ngồi dậy, Phong Ninh lấy quần áo đưa cho cô, thấy cô xoay người đi, trốn trong chăn thay đồ, chỉ lộ mỗi đầu. Anh chống tay trên giường, không né tránh mà nhìn cô chăm chú.

Sau khi Bách Hợp đồng ý gả cho anh, mặc dù còn thiếu nghi thức nhưng trong lòng Phong Ninh, Bách Hợp đã là vợ anh rồi, không phải chỉ gọi trên miệng mà cô thực sự là người phụ nữ của anh. Anh không thẹn

thùng né tránh như trước khi thấy cô thay quần áo nữa. Nghe Bách Hợp nói chưa chắc chắn về tương lai, tay Phong Ninh nắm thành nắm, cuối cùng chậm rãi thả ra:

“Ngày tháng còn dài, em cứ chờ xem, anh Ninh của em không phải loại người mà em nghĩ đâu.” Anh sẽ không nói mấy câu thiên trường địa cửu để dỗ cô. Phong Ninh nghĩ Bách Hợp không tin tưởng anh là vì trước đây anh giống như cha mẹ nói, quá không đứng đắn, thế nên cô không tin cũng là lẽ thường. Có điều anh vẫn còn trẻ, anh sẽ sửa chữa, trở nên càng tốt hơn. Anh không dễ dàng hứa hẹn điều gì, đám anh em cùng nhóm từng khóc lóc muốn kết nghĩa với anh nhưng anh chưa bao giờ chấp thuận. Lúc ấy không phải anh hiểu rõ lời hứa đáng giá nghìn vàng như bây giờ, mà là ngay từ khi thiếu niên anh đã sợ đám đàn ấy bày trò quá đà, làm liên lụy đến mình. Bách Hợp khác tất cả mọi người, anh sẵn sàng hứa hẹn với cô, nhưng không thể nói mấy câu dễ nghe dỗ cô được. Anh muốn từng bước một để cô thấy anh có thể làm những gì cho cô, để cả đời cô không phải hối hận vì đã trở thành người phụ nữ của anh, như thế chân thật hơn nhiều so với nói mấy câu êm tai!

Mười ngày tiếp theo, Phong Ninh và Bách Hợp đều ở bên nhau. Thỉnh thoảng hai người đi dạo phố, vốn dĩ Bách Hợp không định mua gì, nhưng năm nay kế hoạch làm thêm đã bị Phong Ninh phá hỏng nên tết Âm cô sẽ về Tả gia. Lúc đi dạo, cô nghĩ đến mẹ Tả và hai đứa em liền mua cho bọn họ chút đồ. Phong Ninh không muốn cô trả tiền, chỉ nói mình cần phải hiếu kính mẹ vợ.

Khi không ra ngoài ăn cơm, hai người sẽ đi siêu thị mua thức ăn về nhà nấu. Ban đầu Phong Ninh định giúp cô nhưng anh không có tài năng ở mặt này, cắt rau thì còn được chứ xào nấu thì không giúp được gì. Bách Hợp nấu cơm, anh dựa vào tường bếp nhìn cô. Mấy ngày sống chung này khiến Phong Ninh cảm thấy họ như hai vợ chồng vậy, càng lúc càng không muốn đi. Thời gian nghỉ phép sắp hết, anh trở nên bức bối khó chịu, có buổi tối Bách Hợp phát hiện ra nửa đêm anh giật mình tỉnh giấc sờ mặt cô, nắm tay cô rồi mới ngủ lại.

Trường học cho nghỉ sớm, Phong Ninh đến trường thu dọn đồ đạc với Bách Hợp. Dương Ly đã chuyển ra ký túc xá, Vu Tiểu Thiên đã về nhà mình, lúc Bách Hợp về ký túc thì thấy Trần Nhạc Nhạc vẫn còn ở đó. Cô ta vốn là người thành phố, bây giờ trường được nghỉ mà cô ta lại không về nhà. Cả khu kí túc khá vắng vẻ, trừ vài người ở lại làm thêm hoặc chưa hoàn thành chương trình học thì đa số còn lại đã về hết. Bách Hợp thấy Trần Nhạc Nhạc đang đeo tai nghe tiếng Anh thì ngạc nhiên hỏi:

“Sao cậu còn chưa về nhà?”

Trần Nhạc Nhạc nghe tiếng cửa mở liền kéo tai nghe xuống. Cô ta nhìn Phong Ninh trước tiên, ánh mắt Phong Ninh lại không hề lạc tới chỗ cô ta. Anh lập tức đi tới giường Bách Hợp, ngồi xuống rồi kéo mạnh chăn gối của cô, ôm vào lòng. Trần Nhạc Nhạc ngồi ở trên cũng bị lung lay một chút. Bàn tay cô ta hơi nắm lại: “Bách Hợp, cậu cũng chưa về à?”

“Mình chuẩn bị hai ngày nữa sẽ đi, giờ về đây dọn đồ.” Bách Hợp không để ý Phong Ninh đang nửa nằm nửa ngồi trên giường cô, còn lấy chăn của cô áp lên mặt. Cô đi rửa tay trước, đang định lấy túi để nhét đồ đạc vào thì Phong Ninh chợt ngồi dậy:

“Em ngồi đi, để anh làm.” Anh nắm vuốt bàn tay lạnh lẽo của Bách Hợp, kéo vào trong lồng ngực ấm áp của mình, sau đó ra hiệu cho cô nhét tay vào túi. Trong kì nghỉ, ký túc xá không có người, mấy thứ đồ đạc không thể để lại được. Đồ của Bách Hợp không nhiều, vài cái cốc, mặc áo, mọi thứ đều được Phong Ninh xếp gọn gàng vào túi. Anh nhấc túi lên, nắm tay Bách Hợp. Trần Nhạc Nhạc ngồi trên giường, thấy hai người sắp đi thì không nhịn được, gọi to:

“Bách Hợp, hay là chúng ta cùng ăn bữa cơm được không?” Sang năm sau, Trần Nhạc Nhạc sẽ 18 tuổi. Cha cô ta sẽ đưa đứa con rơi kia vào nhà. Lần này trọng sinh, cô ta đã có kế hoạch, tên bạn trai phản bội kia giờ đã yêu cô ta sâu đậm. Trần Nhạc Nhạc còn chuẩn bị rất nhiều thứ, cho dù kẻ tiện nhân kia được cha Trần đưa về thì cô ta cũng không dễ dàng bị người ta hãm hại nữa. Cô ta trở nên ưu tú hơn kiếp trước nhiều, đám cậu ấm thích cô ta cũng chẳng kém gì gã bạn trai phản bội. Nhưng không hiểu sao Trần Nhạc Nhạc luôn nghĩ tới Phong Ninh, nghĩ tới lúc anh gọi Bách Hợp là ‘vợ’, nghĩ tới dáng vẻ anh mỗi khi thấy Bách Hợp. Những cô gái khác hoàn toàn không có chỗ trong mắt anh.

Bản thân cô ta chói mắt vượt xa Bách Hợp, nhưng mỗi khi anh xuất hiện, anh luôn nhìn thấy Bách Hợp đầu tiên. Tình cảnh ấy khiến Trần Nhạc Nhạc ghen tỵ, cô ta rất hâm mộ Bách Hợp. Kiếp trước đã trải

qua đủ loại đàn ông, kiếp này rất ít người có thể khiến Trần Nhạc Nhạc đỡ bỏ đề phòng. Dịp cuối năm, rất nhiều chàng trai muốn hẹn hò với cô ta, mọi người trong ký túc xá đã đi hết nhưng Trần Nhạc Nhạc vẫn cố ở lại, chính cô ta cũng không hiểu vì sao. Lần này thấy Phong Ninh đưa Bách Hợp trở về, cho dù anh xuất thân giàu có nhưng lại coi Bách Hợp như bảo vật, bận rộn trước sau vì cô.

Bách Hợp ngồi trên giường nói chuyện với Trần Nhạc Nhạc, Phong Ninh im lặng thu dọn đồ đạc cho cô. Cô hoàn toàn thoải mái trước mặt Phong Ninh, không hề thấy ngại ngùng vì đồ của mình đã cũ, Phong Ninh cũng rất chiều chuộng cô. Trần Nhạc Nhạc chợt nghĩ tới kể cả kiếp trước bị hãm hại lẫn kiếp này, người theo đuổi cô ta phần lớn là đám ngậm chìa khóa vàng từ khi sinh ra, bọn họ còn giàu có hơn cả Trần gia, có thể tặng cô ta những món đồ vô cùng giá trị. Nhưng không có ai giống như Phong Ninh, sẵn sàng bận rộn dọn đồ đạc cho bạn gái.

Trần Nhạc Nhạc đột nhiên mời Bách Hợp ăn cơm, Bách Hợp chưa trả lời nhưng Phong Ninh đã cau mày nói: “Hiện giờ không tiện lắm.”

Anh trực tiếp từ chối, hàng lông mày rậm nhíu chặt, vẻ mặt tỏ ra không thoải mái. Khó khăn lắm anh mới dành ra được 10 ngày nghỉ phép để bồi dưỡng tình cảm với vợ mình vì sợ cô chạy theo người khác. Thời gian hai người ở chung còn không đủ, giờ thêm một người ngoài để làm gì chứ? Anh không muốn lãng phí thời gian với Trần Nhạc Nhạc, sau khi xác định một nửa của mình là ai, anh liền dùng tất cả nhiệt tình lên người Bách Hợp, còn suy nghĩ rất nhiều kế hoạch, đương nhiên không có lòng dạ nào chú ý tới cô gái khác. Phong Ninh cũng chẳng buồn quan tâm sau khi nghe mình từ chối thì Trần Nhạc Nhạc có khó chịu hay không. Dù sao thì nếu anh để Bách Hợp nhận lời Trần Nhạc Nhạc, anh sẽ rất khó chịu, thế nên từ chối xong, không để Bách Hợp nói thêm gì, anh lập tức kéo cô đi:

“Vợ à, đi thôi.”

Bách Hợp chỉ kịp quay đầu giơ tay chào Trần Nhạc Nhạc, cửa ký túc liền bị Phong Ninh thuận chân đá vào. Trần Nhạc Nhạc ngồi trong căn phòng vắng vẻ, lấy tay che mặt một lúc rồi chợt bật cười.

Hai ngày sau đó, kì nghỉ của Phong Ninh cũng hết. Anh định buổi tối sẽ lái xe về trường nhưng vì Bách Hợp chuẩn bị đồ về nhà nên Phong Ninh quyết định sẽ đưa cô về luôn, tiện thể chào mẹ vợ và em vợ.

Đồ đạc ở trường liền để lại căn hộ của Phong Ninh. Đây là do anh dùng tất cả tiền mừng tuổi của mình và vay thêm chút tiền từ người nhà để mua. Phong Ninh nghĩ tới Trần Nhạc Nhạc ở chung phòng ký túc với Bách Hợp, không hiểu sao lại thấy khó chịu:

“Sau này đừng về ký túc xá nữa, em sống ở đây luôn đi, cách trường em không xa, cứ nói là em đang sống chung với bạn trai.” Phong Ninh không dần, cô gái xinh đẹp như Bách Hợp thì dù không trang điểm như những cô gái khác cũng khó chắc chắn rằng không có ai quần quít lấy cô. Lúc trước anh bám chặt bên cạnh nên đã quần được cô vào tay mình, ai biết được có kẻ nào nhân cơ hội anh vắng mặt mà đào góc tường của anh không chứ.

Tuy Phong Ninh tin tưởng Bách Hợp không dễ động lòng với những tên con trai khác, nếu cô mà dễ bị dụ như vậy thì anh đã chẳng cần hao hết tâm tư vì cô. Nhưng chỉ cần tưởng tượng kẻ nào đó có ý đồ với vợ mình thì Phong Ninh liền muốn đánh người. Hơn nữa anh cảm thấy Trần Nhạc Nhạc quá khôn khéo, tính cách Bách Hợp lại đôi lúc không tốt cho lắm. Nhìn cô có vẻ lãnh đạm thế thôi, thật ra có lúc cứng đầu vô cùng, cũng không thích nói dối, vài lần nói thật khiến anh tức điên, nhưng dù sao vợ anh cũng rất tốt. Phong Ninh yêu dáng vẻ này của cô, rất sợ cô bị Trần Nhạc Nhạc dạy hư. Phong Ninh dặn dò Bách Hợp vài lần khiến Bách Hợp không bình tĩnh được nữa, cau mày nhìn anh. Anh liền bật cười:

“Nói em hai câu em liền không vui, anh Ninh của em không nói nữa. Nhưng mà về sau em đừng đi chơi với bạn cùng phòng của em nữa, có rảnh thì giữ sức chờ người đàn ông của em trở về, em có thể chơi với anh!...”

Anh còn chưa dứt lời, Bách Hợp đã vỗ lên mặt anh. Phong Ninh cười ha ha hai tiếng, mặt anh không bị đau, khi Bách Hợp định rút tay về mặt anh còn cọ hai cái lên tay cô rồi mới hài lòng ngồi nghiêm túc.

Đi xe riêng nhanh hơn nhiều so với đi xe công cộng, không cần phải đi lòng vòng trong thành phố trước mà đi thẳng ra ngoài. Trên đường đi, Phong Ninh nói rất nhiều, có lúc Bách Hợp không để ý tới anh, anh liền nghĩ cách trêu đùa Bách Hợp, đôi khi Bách Hợp cũng trả lời anh mấy câu, anh hết sức vui vẻ. Cả quãng đường cười đùa, lúc về tới trấn đã là giữa trưa.

Từ lúc Bách Hợp thi đỗ đại học, vì đem lại vinh dự cho trấn nên người Tả gia được chuyển đến ở khu vực giữa trấn. Mẹ Tả tìm được công việc ổn định, hai em cũng được lãnh đạo trấn sắp xếp vào trường tiểu học. Bách Hợp chỉ đường để xe đi vào, ngoài nhà họ Tả đang có mấy người vây quanh, có tiếng khóc lóc của phụ nữ và tiếng chửi mắng của đàn ông.

“Con gái con đứa học thì có ích gì? Hai vạn trước kia mà đưa cho ông thì đã làm ăn phát tài từ lâu rồi, mà lại đưa cho nó đi học à, mà dám đưa cho nó đi học!” Người đàn ông quát ầm lên, tiếng bàn tay đập đôm đốp lên da thịt không ngừng truyền tới. Bách Hợp nghe âm thanh này thì sắc mặt thay đổi. Phong Ninh còn đang mỉm cười với Bách Hợp cũng trở nên nghiêm túc. Anh vươn tay kéo Bách Hợp về phía mình, người đàn ông kia vẫn đang mắng chửi:

“Hiện giờ làm mỗi cho nó thì sao hả? Con gái đến 17, 18 mà còn không lấy chồng à? Học nhiều có thể thay cơm ăn không? Bảo nó về nhà ngay, trả hết tiền học phí cho tao!”

Có tiếng phụ nữ giải thích vang lên, Bách Hợp dần tỉnh táo lại, ngồi im không nhúc nhích: “Đó là mẹ em.”

“Về thành phố đi.” Phong Ninh không có ý định xuống xe. Anh nhanh chóng vòng tay lái, người bên kia cũng không chú ý tới bọn họ, chỉ nghe tiếng ô tô liên tránh ra. Bách Hợp ngồi trong xe, tay nắm chặt thành ghế. Gã đàn ông kia là cha của Tả Bách Hợp, hơn một năm trước ông ta chạy theo người đàn bà khác, Tả gia khó khăn lắm mới sống tốt hơn một chút. Bách Hợp cứ tưởng rằng đã dễ dàng thoát khỏi ông ta, không ngờ ông ta lại quay về.

Cha Tả là nhân vật phiền phức, từ mấy lời ít ỏi vừa nghe Bách Hợp cũng đoán ra được mọi chuyện. Không biết cha Tả về từ lúc nào, biết cô đi học đại học, hơn nữa còn tốn rất nhiều tiền, vậy nên ông ta lại nghĩ tới chuyện bán cô giống trong nội dung câu chuyện. Bách Hợp nheo mắt lại, cô cần phải nghĩ biện pháp để chỉ cần vất vả một lần giải quyết cha Tả, sau đó có thể nhàn nhả suốt đời. Một bàn tay nắm lấy tay cô: “Đừng lo lắng, anh sẽ giải quyết.”

Lúc này, vẻ mặt Phong Ninh không hề cợt nhả như trước, gương mặt trẻ trung có mấy phần lạnh lùng. Anh cầm điện thoại, bấm nút gọi, không lâu sau đã có người nhận điện. Phong Ninh lập tức hỏi:

“Người phụ nữ lúc trước cậu tìm chẳng ra sao cả, mới hơn một năm đã để ông ta trở về là sao?”

Người bên kia lơ mơ lơ mơ chẳng hiểu gì, hỏi vài lần mới biết Phong Ninh đang nói đến việc gì, gọi mấy câu ‘anh Ninh’ rồi hoảng hốt xin lỗi, nói sẽ đi nghe ngóng tình hình. Chừng 5 phút sau, điện thoại của Phong Ninh lại vang lên, người đàn ông kia ngại ngùng nói: “Anh Ninh, em đã hỏi rồi, người phụ nữ kia nói là đã tiêu hết tiền, không còn cách nào khác nên đành trở về. Bây giờ anh muốn thế nào?”

Nếu lại tìm phụ nữ dụ dỗ gã đàn ông kia thì cần phải có một khoản tiền lớn trong thời gian dài, vẻ mặt Phong Ninh lộ ra mấy phần tàn nhẫn. Anh nhìn Bách Hợp, suy nghĩ một chút rồi nghiêng rằng: “Tìm người đưa ông ta đi, bán tới chỗ nào để ông ta không thể về được nữa!”

Nhanh chóng giao việc xong, Phong Ninh tắt điện thoại, thấy Bách Hợp vẫn không lên tiếng, chỉ im lặng lắng nghe, trong lòng anh hơi chột dạ, vội vàng dừng xe ở ven đường, cởi dây an toàn đi kéo tay cô:

“Vợ à, anh biết đó là cha em, có điều anh...” Anh không còn ít tuổi bốc đồng, nếu là thời kỳ niên thiếu mà nghe rằng cha Tả muốn bán Bách Hợp để lấy tiền tiêu, với tính cách của anh thì chắc chắn sẽ đánh nhau với cha Tả. Nhưng hiện giờ anh cần phải tính toán cho tương lai của hai người. Anh đã chuẩn bị để tốt nghiệp trường quân đội, nhanh chóng tiến vào trong quân, vậy thì lúc này không thể đánh nhau để bị xử phạt được, sẽ lỡ đại sự của anh. Thật ra cũng có thể tìm cách chụp cho cha Tả tội danh gì đó rồi tống ông ta vào tù, với thế lực của Phong gia thì xử lý cha Tả quá dễ dàng, nhưng anh lại không muốn làm vậy. Không phải anh sợ việc Bách Hợp có một người cha ngồi tù sẽ làm mất thể diện, nhưng sau này Bách Hợp sẽ gả cho anh, anh không muốn người Phong gia vì việc của cha Tả mà coi khinh Bách Hợp.

Anh không nỡ để cô chịu áp lực cho nên đành dùng biện pháp phức tạp hơn.

15. Chương 15

Edit: Mộc

Phong Ninh sợ rằng Bách Hợp sẽ giận anh, vậy nên dù anh nghiêng rằng giao việc cho người khác nhưng lại chuẩn bị cẩn thận giải thích xin lỗi với cô. Có điều anh vừa mở miệng, Bách Hợp đã vươn tay nâng mặt anh, thái độ sát phạt quyết đoán lúc này của anh đã biến thành đứng ngồi không yên. Ngón tay Bách Hợp khẽ động, anh nheo mắt lại, hơi cong môi, vẻ mặt ngốc nghếch.

“Bán đi xa một chút, đừng để ông ta trở về.” Phong Ninh chấp nhận giúp cô, hơn nữa còn xử lý tốt hơn cô nhiều, Bách Hợp đâu phải nguyên chủ nên đương nhiên chẳng có chút cảm tình gì với cha Tả. Cái kẻ đã bán con gái mình để lấy năm ngàn tệ, không quan tâm sống chết của con gái thì bị rơi vào kết cục này cũng đáng đời. Cha Tả chỉ nhận báo ứng mà ông ta nên nhận thôi. Bách Hợp sẽ không vì việc này mà giận Phong Ninh, trái lại còn biết ơn anh.

Phong Ninh ngẩn người, thấy Bách Hợp định rút tay về, anh vô ý giữ tay cô lại, sau một lúc lâu mới cười lên. Bách Hợp nói xong liền dựa lên ghế, không định xuống xe cứu mẹ Tả. Nghe thì có vẻ lạnh lùng, nhưng nếu hôm nay cô đi ngăn cản cha Tả, không những không thể cứu mẹ Tả mà còn tự đẩy mình vào chỗ nguy hiểm. Chỉ có cách chờ tới khi cha Tả đi khỏi, giải quyết ông ta thì mới có thể giải quyết tận gốc mọi vấn đề.

Phong Ninh là người ngoài cuộc, vậy nên anh có thể tỉnh táo nghĩ cách, cũng không vì việc mẹ Tả bị đánh mà hành động vội vàng. Anh định giải thích với Bách Hợp, anh muốn nói với cô rằng anh ngăn cản cô không phải vì anh không quan tâm mẹ Tả. Nhưng Phong Ninh không ngờ mình chưa cần nói mà Bách Hợp đã hiểu cả. Bách Hợp hiểu được lý do anh làm mọi việc. Nghĩ thế, Phong Ninh cảm thấy rất vui, đây chính là cô gái mà anh lựa chọn!

Giữa trưa, vốn dĩ Phong Ninh muốn gặp mẹ vợ nhưng vì cha Tả trở về nên đương nhiên hủy bỏ kế hoạch. Phong Ninh đã mua rất nhiều thứ cho Tả gia, Bách Hợp quyết định sẽ gửi chuyển phát nhanh về nhà. Giờ cô không có năng lực tự bảo vệ mình, nếu về nhà thì đúng là đưa dê vào miệng cọp, không chừng còn bị cha Tả đánh gãy đùi rồi ép gả ra ngoài như trong nội dung câu chuyện. Cô đâu có ngu chứ, lúc này tránh gió là tốt nhất.

Xe quay đầu về thành phố, đi từ lúc sáng sớm nhưng về đến nơi đã là buổi chiều. Tủ lạnh không có gì nên hai người nắm tay đi ăn cơm ngoài. Sau đó Phong Ninh phải đi, thời gian của anh đã hết, nếu không về thì sẽ bị muộn.

Trước đây, hai người không gần gũi như thế này nên không sao, Phong Ninh có thể chịu đựng được. Lúc ở trường quân đội, nếu nhớ Bách Hợp thì anh sẽ lấy bản ghi âm ra nghe cho đỡ buồn, nhưng hiện giờ cô ở rất gần anh, vươn tay ra là bắt được, tốt hơn nhiều so với cái điện thoại cứng ngắc. Phong Ninh không muốn tách ra, nhưng anh hiểu rõ mình không thể không đi. Anh nắm tay Bách Hợp, vẻ mặt do dự, anh muốn ở chung với Bách Hợp thêm một lúc nữa, định để Bách Hợp tiễn anh ra khỏi thành phố, cuối cùng lại không yên tâm để cô về một mình, sợ như thế sẽ làm cô mệt mỏi.

Trong quá khứ, Phong Ninh luôn nghĩ có thể trở thành anh hùng, lúc này chợt phát hiện ra gặp phải nữ nhi tình trường, anh hùng cũng có lúc hụt hơi. Nghĩ đi nghĩ lại, anh chọn được biện pháp ổn thỏa, đây là tự anh lái xe đi, không cần Bách Hợp tiễn nhưng cô phải trò chuyện qua điện thoại với anh cho đến khi anh ra khỏi thành phố.

Hai người đã sống chung 10 ngày, Bách Hợp không biết sao anh lại có nhiều chuyện để nói như thế, nhìn vẻ mặt nếu cô không đồng ý thì anh sẽ không đi, Bách Hợp đành gật đầu. Cái gật đầu này của cô làm Phong Ninh cảm thấy bức bối. Anh còn chưa đi mà đã tưởng tượng tới việc hơn một năm nữa mới có thể gặp được cô, lòng đau như dao cắt. Cô thì tốt rồi, vẫn bình tĩnh lạnh nhạt như thường. Phong Ninh vuốt ve mặt cô, nghiêng rằng oán hận nói:

“Cô gái không lương tâm này, một ngày nào đó em sẽ biết sự lợi hại của anh Ninh!”

Thời gian đã hết, nếu không đi ngay thì e là ngày mai cũng chưa tới được trường. Dây dưa mãi, cuối cùng Phong Ninh vẫn phải khởi động xe với gương mặt u ám. Anh vừa đi một cái thì điện thoại của Bách Hợp đã vang lên, anh nói mình nhớ cô.

Người đi chưa tới nửa phút, Bách Hợp nghe tiếng oán hận như trẻ con của anh, không nhịn được bật cười. Những gì bình thường anh không nói được thì lại thoải mái nói qua điện thoại. Anh nói về trường học, nói mấy vụ rắc rối, nói về cuộc sống của hai người sau này. Phong Ninh giống như một khối thủy tinh trong veo, để lộ tất cả trước mặt Bách Hợp. Bách Hợp ngồi cạnh bồn hoa, im lặng nghe anh nói chuyện, thỉnh thoảng đáp lại mấy câu. Anh vào trường quân đội hơn một năm, chín chắn hơn trước kia nhiều. Ở trước mặt người khác, anh lạnh lùng, không nói nhiều, nhưng trước mặt Bách Hợp thì lại nói mãi không ngừng. Điện thoại di động của Bách Hợp dần nóng lên, phát tín hiệu sắp hết điện. Phong Ninh ở đầu bên kia cũng vậy. Nghe tín hiệu sắp hết pin, thái độ vui vẻ của Phong Ninh lập tức đi xuống:

“Vợ à, anh nhớ em...” Giọng nói của anh có chút ghen ngào, Bách Hợp không lên tiếng, “Nhớ em lắm, hận không thể tốt nghiệp ngay bây giờ.”

“Học hành cho tốt, nếu sau này anh không thay đổi thì em sẽ chờ anh.” Cô vừa nói ra miệng, có tiếng động lớn từ đầu bên kia, sau đó có tiếng mắng của Phong Ninh và tiếng phanh xe. Anh cúi người xuống nhặt điện thoại: “Vợ à, điện thoại của anh bị rơi, em nói lại lần nữa đi...”

‘Đích’, điện thoại hết sạch pin, tự động tắt máy. Bách Hợp nắm chiếc điện thoại bị nóng lên, nghĩ tới vẻ mặt bây giờ của Phong Ninh thì không nhịn được cười.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, Bách Hợp ngồi dưới tầng một lúc rồi mới về phòng sạc điện thoại. Điện thoại vừa mở lại, cô còn chưa kịp đi làm cơm chiều thì có cuộc gọi đến, là một dãy số xa lạ. Số điện thoại của cô bình thường chỉ có Phong Ninh gọi tới, ngay cả mẹ Tả cũng không biết. Bách Hợp nhận điện, giọng nói của Phong Ninh liền vang lên:

“Vợ, cuối cùng em cũng nghe điện thoại rồi!” Giọng anh vui mừng đến phát khóc, không đợi cô nói gì đã tiếp tục: “Em vừa nói em sẽ chờ anh đúng không?” Anh vừa dứt lời, chợt có nói đầy đáng thương của một người khác: “Anh à, đã được chưa ạ? Em còn phải đi nữa, đã nửa tiếng rồi...”

“Ngậm miệng!” Phong Ninh che loa lại, hét to một tiếng với người bên cạnh. Bách Hợp nghe thấy tiếng gió và tiếng động cơ, hỏi một câu: “Đây là điện thoại của ai thế?”

“Đừng quan tâm điện thoại của ai, em cứ nói lại một lần nữa câu lúc nãy đi.” Phong Ninh nói xong, bên kia lại có người nói khẽ: “Là một người xui xẻo bị chặn xe lấy điện thoại...” Sau đó không có tiếng động gì nữa, Bách Hợp không nhịn được cười, Phong Ninh lại thúc giục cô: “Vợ à, em đừng chỉ lo cười nữa, mau nói cho anh Ninh nghe, có phải em đã nói là chờ anh không?”

“Phải, sẽ chờ anh, nếu sau khi anh tốt nghiệp mà không thay đổi tâm ý, biết rõ mình muốn gì thì Phong Ninh, em sẽ gả cho anh.” Nhiệm vụ lần này tuy Tả Bách Hợp chỉ yêu cầu một cuộc tình có mở đầu có kết thúc, vốn dĩ cô cũng định sẽ chấm dứt chuyện tình này, nhưng Phong Ninh lại không chịu buông tay. Trên người anh có luồng không khí thanh xuân đầy sức sống, rất dễ dàng khiến người ta lưu luyến. Bách Hợp suy nghĩ một chút, quyết định cho anh một cơ hội. Tâm nguyện của nguyên chủ không yêu cầu phải mãi mãi ở cạnh Phong Ninh, nhưng nếu có thể tu thành chính quả với mối tình đầu thì chưa chắc nguyên chủ đã không hài lòng.

“Anh sẽ không thay đổi, anh Ninh của em chưa từng kiên định như thế này bao giờ! Vợ à, em là của anh.” Ban đầu Phong Ninh rất kích động, sau đó thì trở nên dịu dàng, lại có giọng nam thúc giục ở phía bên kia. Phong Ninh quay lại quát anh ta một tiếng, dọa người kia sợ hãi rồi mới tiếp tục nói chuyện với Bách Hợp: “Điện thoại hết pin rồi, đây không phải điện thoại của anh. Lúc nữa anh sẽ xóa nhật ký cuộc gọi, nhưng nếu thằng nhóc này không có mắt, dám ghi lại số điện thoại của em, sau này làm phiền em thì ngàn vạn lần đừng nghe đấy, không phải là do anh gọi đâu.” Anh dặn dò liên tục mấy câu, cuối cùng mới không cam lòng: “Vợ, em phải nhớ anh, phải chờ anh...”

16. Chương 16

Nghỉ đông, Bách Hợp gửi đồ về ẹ Tả, không biết lúc này cha Tả đã bị bắt đi chưa, cô chờ tới khi qua năm mới thì mới gọi điện về, nghe nói cha Tả và người phụ nữ kia đã đi từ mười ngày trước. Lúc gần đi còn ép mẹ Tả phải đi làm thủ tục ly hôn. Cha Tả vốn dĩ đã nhận năm ngàn tệ của một người ở trấn trên để gả Bách Hợp, nhưng việc chưa thành thì ông ta bị lừa đi. Mẹ Tả dằn dò rất nhiều, khuyên con gái đừng về nhà vội. Bà sợ cha Tả quay lại, lần trở về này cha Tả ép bà phải đưa tiền, đánh bà rất hung bạo, sau đó vợ vét hết tiền trong nhà rồi chạy mất. Trước đây bà còn bị ép phải gọi điện cho Bách Hợp, có điều Bách Hợp đã rời khỏi ký túc xá, người nhận điện thoại là Trần Nhạc Nhạc. Trần Nhạc Nhạc không biết Bách Hợp đi đâu, cô ta cũng không có cách nào để liên lạc với cô...

Vì không tìm được Bách Hợp nên mẹ Tả bị cha Tả đánh gần chết, may mà người phụ nữ đi cùng ông ta lại dụ dỗ ông ta đi tiếp, mẹ Tả mới thở phào nhẹ nhõm. Bà cảm thấy mình rất có lỗi với con gái, nhưng bà thật tình không cố ý. Không phải bà sợ bị cha Tả đánh chết mà là vì bà còn hai đứa con phải nuôi. Trong lòng mẹ Tả, Bách Hợp học được lên đại học đã rất tốt, nhưng con trai vẫn là quan trọng nhất. Vậy nên lúc nói chuyện điện thoại, mẹ Tả cảm thấy áy náy, ân cần hỏi thăm chuyện sinh hoạt ở trường của Bách Hợp, dặn cô đừng làm thêm quá sức, còn nói mình sẽ cố gắng kiếm tiền, nói cô đừng lo lắng việc ở nhà.

Bách Hợp nghĩ tới nội dung câu chuyện, mẹ Tả là một người yếu đuối, lại nghĩ tới lời dặn dò của bà liền thở dài. Cô tiết kiệm được mấy ngàn tệ, mà em trai em gái cũng cần đến tiền. Tuy lần này cô không về nhà nhưng có thể gửi tiền về ẹ Tả. Nếu không đủ tiền học thì làm đơn xin vay tiền hỗ trợ cũng được. Lúc cô đến ngân hàng để chuyển tiền thì bất ngờ thấy trong thẻ của mình đã có thêm mười vạn tệ, vô cùng sung sướng.

Tiền được chuyển vào tài khoản hơn nửa tháng trước, người gửi họ Phong, mặc dù giấu tên nhưng Bách Hợp đã đoán được là ai làm.

Sau Tết Âm lịch, tuy Phong Ninh nói Bách Hợp đừng ở ký túc xá nữa, nhưng hai người còn chưa kết hôn, chỉ là yêu nhau bình thường. Bách Hợp vẫn ở trọ tại trường, thỉnh thoảng mới tới đó vào cuối tuần để quét dọn. Trong ký túc, Dương Ly đã chuyển đi, học kỳ cuối năm hai, Vu Tiểu Thiên có bạn trai rồi cũng chuyển ra ngoài. Ký túc chỉ còn lại Bách Hợp và Trần Nhạc Nhạc.

Rõ ràng tài sản của Trần Nhạc Nhạc không ít, sản nghiệp mang tên cô ta trong thành phố cũng có, nhưng không hiểu sao cô ta vẫn ở lại trường, quan hệ giữa cô ta và Bách Hợp không thân thiết nhưng cũng không tới mức tệ. Cô ta từng thử làm bạn với Bách Hợp, vốn dĩ cô ta cứ tưởng rằng với thủ đoạn của mình thì dụ Bách Hợp rất dễ dàng, nhưng quan hệ giữa bọn họ vẫn cứ không lạnh không nóng. Tới khi trường sắp xếp cho hai sinh viên nữa vào ở thì Trần Nhạc Nhạc dần dần không về ký túc xá nữa.

Từ cái lần về thành phố ở 10 ngày, sau đó ba năm liền Phong Ninh đều không về thành phố nữa. Hơn một năm trước anh từng gọi điện cho Bách Hợp, chưa nói được mấy câu đã vội vàng cúp máy, từ đó không còn liên lạc gì. Hai nữ sinh mới tới, lúc học năm thứ nhất thì còn đơn giản ngây ngô, về sau dần dần thay da đổi thịt, xinh đẹp vô cùng. Quan hệ giữa họ và Bách Hợp không tốt cho lắm, nhưng lại rất hứng thú với Trần Nhạc Nhạc. Bách Hợp đã học tới năm thứ tư, có điều quần áo cô mặc không đẹp, một năm bốn mùa chỉ có mấy bộ đồ này, dường như chưa từng mặc quần áo đẹp. Mùa hè cũng chỉ đơn giản là áo phông quần dài. Hai cô gái ngày càng trở nên thời thượng, đương nhiên là chuộng mất đàn chị quê mùa, ngược lại thường xuyên lấy lòng Trần Nhạc Nhạc. Đáng tiếc Trần Nhạc Nhạc chẳng mấy khi về ký túc, thỉnh thoảng về cũng chẳng có hứng thú gì với hai cô gái trang điểm nặng nề này. Còn Bách Hợp không để ý tới cô ta nhưng cô ta lại thích nói chuyện với cô.

Từ năm thứ ba, Trần Nhạc Nhạc không về ký túc xá nữa, cô ta đã làm thủ tục với trường nên không giám thị nào có ý kiến.

Bách Hợp đã tìm giáo viên hướng dẫn từ lâu, nửa năm đã chuẩn bị xong khóa luận, chỉ cần được thông qua là có thể tốt nghiệp sớm. Mặc dù việc tốt nghiệp đối với mọi người là phiền phức, nhưng Bách Hợp đâu phải mới đi học một, hai lần, hơn nữa mấy năm học vừa rồi, cô vô cùng nghiêm túc học tập, chưa từng trễ nải. Sau giờ học hầu như đều tới thư viện, chuẩn bị tài liệu rất đầy đủ. Các giảng viên đều rất thích sinh viên như cô, nên khi mọi người còn chạy đông chạy tây thì Bách Hợp vẫn bình tĩnh như thường.

Sau hai tiết học buổi sáng, buổi chiều không có giờ học, Bách Hợp liền tới thư viện tìm mấy quyển sách, định mang về ký túc xá để giết thời gian. Không ngờ khi cô về, Trần Nhạc Nhạc lại đang ngồi trên giường sơn móng. Hai cô gái còn lại trong ký túc vẫn ngáy o o trên giường. Tối qua bọn họ đi chơi tới rạng sáng mới về.

“Bách Hợp, cậu về rồi à.” Trần Nhạc Nhạc không ngẩng đầu lên, mấy năm nay cô ta không thay đổi nhiều, trời đang vào dịp cuối xuân đầu hạ, cô ta mặc quần bò ôm sát, làm nổi bật cặp chân dài thon thả thẳng tắp, mặc áo phong màu trắng, áo khoác màu đen, mái tóc dài thẳng mượt tương tự như Bách Hợp. Lúc này cô ta không trang điểm, có điều khí chất lại vượt xa cả hai cô gái luôn cố trang điểm cho giống người lớn kia.

Trên người Trần Nhạc Nhạc có vẻ ý nhị, cô ta chào Bách Hợp, cửa sổ phòng ký túc đóng chặt, bên trong phòng toàn mùi sơn móng. Bách Hợp gật đầu chào Trần Nhạc Nhạc, đặt đồ lên bàn rồi đẩy hai cánh cửa sổ ra, mùi sơn tản đi bớt. Động tác quét sơn của Trần Nhạc Nhạc khựng lại, cô ta mau chóng vặn nắp bình sơn thật chặt, mỉm cười với Bách Hợp:

“Đây là sản phẩm hạn chế mới ra, toàn thế giới chỉ có một nghìn lọ thôi. Lúc trước có một người bạn đi nước ngoài mang về ỉnh mấy lọ, sơn xong hiệu quả không tệ, cậu thích không? Chọn mấy lọ đi!” Trần Nhạc Nhạc luôn rất hào phóng với những vật ngoài thân, cũng rất biết cách lung lạc lòng người, khi Dương Lỵ và Vu Tiểu Thiên còn chưa chuyển đi, nếu có đồ gì của cô ta mà bọn họ thấy thích, cô ta liền tặng luôn. Vậy nên ngay cả khi hai cô gái đó đã đi rồi vẫn luôn thích Trần Nhạc Nhạc. Thanh danh của Trần Nhạc Nhạc trong trường rất tốt, là tình nhân trong mộng của vô số nam sinh, từ những học trưởng đã tốt nghiệp cho tới nam sinh vừa nhập học.

Thân là con gái, Trần Nhạc Nhạc biết trang điểm sao cho đẹp. Cô ta có mắt thẩm mỹ, không bao giờ trang điểm đậm. Từ kiếp trước, cô ta biết rằng đàn ông không thích phụ nữ trang điểm quá dày, nếu là lúc mới yêu đương thì dẫn theo bạn gái trang điểm kỹ lưỡng xinh đẹp sẽ có thể diện, nhưng tới lúc thân mật hẳn rồi thì hầu như đàn ông vẫn thích những cô gái trong sáng như nữ sinh. Trải qua một đời, cô ta đã nắm chắc tâm lý đàn ông, bình thường cô ta không trang điểm, nhưng thỉnh thoảng trang điểm là có thể khiến đám đàn ông thần thờ kinh ngạc.

Quan trọng nhất là dù đồ trang điểm tốt đến đâu cũng không thể so được với tuổi trẻ. Vậy nên bình thường trừ dưỡng da, cô ta rất ít trang điểm, nhưng sơn móng và những phụ kiện nhỏ lại luôn được cô ta phối hợp tỉ mỉ, nước hoa cũng phải chọn loại hợp với bản thân, khiến người ta không thể bỏ qua bất cứ điểm gì trên người cô ta, thậm chí còn luôn nhớ tới ưu điểm. Có được kỹ năng nắm bắt đàn ông, đời này của cô ta trôi qua không tệ.

Cô ta vẫy tay với Bách Hợp, sau đó mở hộp trang điểm của mình ra, bên trong có mười mấy lọ sơn móng tay, có lọ còn chưa mở, nhiệt tình đẩy về phía Bách Hợp.

Hai cô gái còn lại trong phòng đang ngủ say, nghe được mấy chữ số lượng hạn chế thì đều mở to mắt. Thấy Trần Nhạc Nhạc đang đề nghị Bách Hợp chọn mấy lọ sơn thì trừng mắt, tỏ vẻ hâm mộ ghen tị, thèm thuồng nhưng lại ngại mở miệng.

“Không cần đâu, cậu biết đấy, mình không thích tô điểm này nọ, mình ngại lắm.” Bách Hợp lắc đầu, từ chối ý tốt của Trần Nhạc Nhạc. Đúng là Bách Hợp không thích trang điểm, sống chung gần bốn năm, cô ta chưa từng thấy cô sơn móng tay hay trang điểm, trên người còn có vẻ trầm tĩnh chín chắn mà những cô gái tuổi này không có. Trong lòng Trần Nhạc Nhạc không vui, cất đồ vào hộp, gật đầu với Bách Hợp: “Xin lỗi.” Cô ta đang nói đến mùi sơn móng khó chịu, Bách Hợp lắc đầu tỏ vẻ không sao, cầm sách ngồi xuống ghế dựa gần cửa sổ.

Loại cảm xúc kia lại xuất hiện. Mỗi khi Trần Nhạc Nhạc thấy dáng vẻ này của Bách Hợp, trong lòng cô ta lại cảm thấy bực bội không yên. Bốn năm nay, bất kể cô ta tỏ ý lấy lòng thế nào thì quan hệ giữa bọn họ vẫn không thể tiến thêm một bước. Dương Lỵ và Vu Tiểu Thiên gặp cô ta có khi còn thân thiết hơn cả chị em ruột, đời này Trần Nhạc Nhạc luôn biết ngụy trang ỉnh, nhưng chỉ riêng với Bách Hợp thì dù có làm cách nào cũng không thể gần gũi hơn được, cảm giác vẫn giống như khi mới nhập học, thật sự rất kì lạ.

Vốn dĩ Trần Nhạc Nhạc không định làm bạn với Bách Hợp. Dù sao thì gia thế của cô chẳng có gì hiển hách, kể cả thành tích ưu tú đi nữa thì nếu không có người đứng sau hỗ trợ, tính tình lạnh lùng như thế khó mà thành danh được, cùng lắm cũng chỉ cả đời ổn định mà thôi. Nếu không gặp bạn trai của Bách Hợp, Trần

Nhạc Nhạc sẽ cho rằng người như Bách Hợp sẽ cô độc cả đời hoặc gả ột người đàn ông bình thường, sinh mấy đứa trẻ, cứ thế sống tiếp. Nhưng trời lại để cô có một người bạn trai khiến Trần Nhạc Nhạc chú ý, vậy nên vị trí của Bách Hợp trong lòng Trần Nhạc Nhạc cũng khác đi.

Hơn một năm trước, cô ta đã tìm hiểu được thân phận của Phong Ninh qua bạn bè mình, anh là bảo bối mà Phong lão thái gia tự hào nhất, là sự kiêu ngạo của Phong gia, là vị ‘đại ca’ xứng đáng nhất trong mắt đám thái tử vô pháp vô thiên. Ban đầu cô ta rất giật mình vì thân phận của Phong Ninh, Trần Nhạc Nhạc tự giải thích trong lòng rằng hành động lấy lòng Bách Hợp là vì cô ta cần phải làm bạn với cô, khi nào mình trả thù Trần gia thì hy vọng mượn tay của Phong gia. Nhưng thật ra lòng cô ta muốn gì thì chỉ e là chính cô ta cũng không rõ.

“Không lâu nữa là tới sinh nhật 20 tuổi của mình, cha mình sẽ chuẩn bị tiệc mừng trong nhà. Bách Hợp, bọn mình đã học chung bốn năm, cậu cũng tới nhé.” Trần Nhạc Nhạc cố nén suy nghĩ lung tung trong đầu, cười thân thiện với Bách Hợp. Hành động cắt sơn móng của cô ta khiến hai cô gái kia như bị đào tìm gãi phổi. Nhìn Trần Nhạc Nhạc lại không dám tới gần:

“Nhạc Nhạc, lọ sơn lúc này của chị là nhãn hiệu gì thế?”

Thứ mà Bách Hợp từ chối thì bọn họ lại muốn, nhưng không dám hỏi một cách trắng trợn, đành quanh co lòng vòng. Nếu là lúc trước, tâm trạng Trần Nhạc Nhạc tốt thì sẽ mở hộp cho bọn họ mỗi người chọn một lọ. Nhưng bây giờ cô ta đang nóng lòng, không để ý tới hai người kia hỏi han, chỉ tập trung vào Bách Hợp:

“Cha mình muốn chọn đối tượng đính hôn ình, mình hy vọng cậu có thể tới dự. Mình còn mời cả Dương Ly và Vu Tiểu Thiên nữa.” Trần Nhạc Nhạc nghĩ tới chuyện này, trước mắt chợt trở nên mịt mù. Sau khi trọng sinh, cô ta không muốn tiếp tục tiền duyên với vị hôn phu nữa. Gã đàn ông dễ tiện từng làm tổn thương cô ta ở kiếp trước, cô ta rất chướng mắt. Nhưng Trần Nhạc Nhạc cũng không muốn để con tiện nhân kia được lợi, vậy nên dù không thích, cô ta cũng không để hấn chết tâm, thậm trí còn tận dụng ưu thế của mình để làm hấn mê muội. Vốn dĩ khi cô ta vào đại học là năm 18 tuổi, hai người sẽ đính hôn, nhưng Trần Nhạc Nhận muốn ngăn chặn bi kịch của kiếp trước nên đã thi đỗ đại học sớm hơn nên đã kéo dài thời gian đính hôn, cũng phá rồi việc con tiện nhân kia được đưa vào Trần gia.

Kéo được vài năm, giờ cô ta đã hai mươi, gia đình tên tiện nam kia đã thúc giục nhà họ Trần tổ chức đính hôn. Đời này cha Trần được Trần Nhạc Nhạc dỗ dành rất tốt, tuy ông ta đã chiều chuộng con gái rất nhiều nhưng Trần Nhạc Nhạc không hề cảm động. Cô ta vĩnh viễn nhớ kỹ lúc mình thất thế ở kiếp trước, cha Trần đã ngoảnh mặt làm ngơ.

Hiện giờ mặt ngoài thì cha Trần tỏ ra yêu thương cô ta, nhưng kẻ như cha Trần là kẻ chẳng tin tưởng ai cả, cô đính hôn với tên đàn ông kia thì Trần gia sẽ được lợi, vậy nên họ chỉ hơi giục giã một chút, cha Trần đã đồng ý, khả năng sẽ tuyên bố vào tiệc sinh nhật của cô ta.

“Vậy thì chúc mừng cậu.” Bách Hợp không ngờ Trần Nhạc Nhạc lại muốn đính hôn. Sau khi cô ta sống lại, theo lý mà nói thì sẽ không thích vị hôn phu kia nữa. Bây giờ rõ ràng là cô ta không thay đổi, vẻ lạnh lùng trên mặt Trần Nhạc Nhạc, Bách Hợp đâu có mù mà không thấy. Bách Hợp chúc mừng xong, Trần Nhạc Nhạc tỏ vẻ hớn hử:

“Có gì mà chúc mừng chứ? Người khác hiếm lạ anh ta, mình lại không vừa mắt, không thì mình tặng cho cậu đấy!” Trần Nhạc Nhạc cười đùa với Bách Hợp.

Hai cô gái ở giường đối diện nghe thế thì trong lòng nhảy dựng lên. Trần Nhạc Nhạc là con gái nhà giàu, vì cô ta là hoa hậu giảng đường, là nhân vật phong vân trong trường học, từ lâu đã bị mọi người tìm hiểu về gia thế. Trong trường có vài cậu ấm theo đuổi cô ta nhưng không thành công, nếu đám con cháu nhà giàu đó mà cô ta còn chướng mắt, vậy thì người có thể đính hôn với cô ta nhất định là không tầm thường. Nhưng giờ cô ta lại thuận miệng nói tặng cho Bách Hợp trong khi bình thường hai người cũng không thân thiết. Đồ trang điểm dưỡng da đem tặng thì không nói làm gì, nhưng ngay cả vị hôn phu mà cũng mang ra đùa được, hai cô gái ghen tị đến chần chịt môi, rất muốn tới tiệc sinh nhật của Trần Nhạc Nhạc để mở rộng tầm mắt.

“Thật ra thì Lương Cảnh Diệu chẳng qua chỉ không hợp tính cách với mình thôi, con người cũng khá ưu tú. Trước đây du học mấy năm ở nước ngoài, có học vị thạc sĩ, tuổi cũng vừa vặn, làm người ôn hòa lễ độ.

Mình chơi với anh ta từ nhỏ tới lớn, hiểu rất rõ tính cách anh ta. Nhà họ Lương kinh doanh bất động sản, cậu biết đấy, Cảnh Thịnh nổi tiếng là của gia đình anh ta. Anh ta là người thừa kế duy nhất. Ở cạnh nhau nhiều năm, trong lòng mình coi anh ta như anh trai vậy, tiếc là cha mẹ mình lại coi trọng anh ta, nghĩ là đã biết rõ nguồn gốc, sau này giả mình đi sẽ không bị anh ta bắt nạt.” Ma xui quỷ khiến, dù Trần Nhạc Nhạc đã biết Bách Hợp có bạn trai nhưng vẫn không nhịn được nói những lời này, lúc nói chuyện, lòng cô ta cũng nhảy lên, không dám nhìn vào mắt Bách Hợp: “Hay là cậu gặp anh ta một lần đi, nếu thấy thích thì sau này mình sẽ làm thuyết khách cho cậu. Mẹ anh ta rất thích mình, cậu lại xinh đẹp ưu tú, nhất định Lương gia cũng sẽ thích cậu.”

“Nhạc Nhạc...” Hai cô gái bên cạnh nghe thế thì trong lòng như bị mèo cào, không nhịn được mở miệng gọi Trần Nhạc Nhạc một câu, mặt dày mày dạn đùa cợt: “Người ưu tú như thế, nếu chị Nhạc Nhạc không thích thì giới thiệu cho bọn em đi! Chúng ta đều là chị em trong ký túc xá cơ mà, sao chị chỉ đối tốt với Tả Bách Hợp vậy?”

“Đúng thế, chị Nhạc Nhạc thật không công bằng!” Hai cô gái cô một câu tôi một câu, họ vừa mới vào đại học không lâu, chưa biết kiềm chế, cuộc sống hào nhoáng ở thành phố khiến họ mơ mộng rất nhiều, nhất là cái gọi là xã hội thượng lưu. Trần Nhạc Nhạc quay sang nhìn chăm chú vào bọn họ, không lên tiếng.

Về mặt cô ta âm trầm, đôi mắt bình thường đầy ý cười hòa ái dễ gần lúc này trắng đen rõ ràng, nhìn thẳng vào hai cô gái kia khiến bọn họ sồn tóc gáy, sau lưng chợt toát mồ hôi lạnh, không dám mở miệng nói chuyện nữa.

Bách Hợp không biết vị hôn phu từng phản bội Trần Nhạc Nhạc tên họ là gì, chỉ biết xuất thân rất tốt, không hề thua kém Trần gia, thậm chí còn xuất chúng hơn Trần gia. Giờ nghe Trần Nhạc Nhạc định giới thiệu ỉn, cô đỏ khóc đỏ cười: “Điều kiện có vẻ rất tốt, nhưng cậu biết đấy, mình có bạn trai rồi.”

Trần Nhạc Nhạc biết cô có bạn trai nên mới muốn giới thiệu. Không biết vì sao lúc nói chuyện với Bách Hợp, ngay cả cô ta cũng động lòng. Tuy Bách Hợp đã có Phong Ninh, nhưng với xuất thân của cô thì giả vào Phong gia không phải chuyện đơn giản. Cho dù giả vào được thì ngày tháng sau đó cũng không dễ chịu gì. Lương Cảnh Diệu từng phản bội Trần Nhạc Nhạc, có điều điều kiện không tệ, nếu để anh ta rơi vào tay tiện nhân kia thì cô ta không cam tâm. Cô ta không thể để anh ta trở thành người trợ giúp cho ả được. Giới thiệu Lương Cảnh Diệu cho Bách Hợp là tốt nhất.

Trong lòng Trần Nhạc Nhạc cũng hiểu rõ không nên kéo Bách Hợp vào, nhưng đời trước chịu tổn thương nên cô ta đã không còn để ý nhiều nữa. Đời này cô ta chỉ quan tâm bản thân mình sống tốt, quan trọng nhất là báo được thù. Cô ta sẽ không hồ đồ để người ta hăm hại như kiếp trước, quả thật cô ta có cảm tình với Phong Ninh. Nếu Bách Hợp thật sự muốn ở cùng với Lương Cảnh Diệu, dù Lương Cảnh Diệu kém Phong Ninh nhưng vẫn có thể cho cô cả đời giàu có. Cùng lắm thì cô ta sẽ quan tâm hơn đến Bách Hợp, lúc nào cô gặp khó khăn thì giúp đỡ cô, coi như hòa nhau.

“Bạn trai cậu đã không liên lạc với cậu bao lâu rồi? Mình cảm thấy không chừng anh ta đã quên cậu rồi, chỉ có cậu thật lòng chờ đợi thôi. Nếu anh ta vẫn không có tin tức gì thì cậu cứ như thế này sao? Sau này ra sao cậu cũng không biết, cho dù cậu không thích Lương Cảnh Diệu nhưng cũng không cần chỉ lựa chọn một người như thế.” Trần Nhạc Nhạc nhẹ nhàng nói, dường như muốn thuyết phục Bách Hợp: “Lúc đại học cậu không thể gặp mặt anh ấy, ngày tháng sau này còn dài, cậu chịu được như thế ba năm bốn năm, nhưng nếu là mười năm hai mươi năm thì sao? Bách Hợp, con gái cần phải tính toán ỉn, không thể quá tin tưởng vào đàn ông. Đàn ông là như vậy đấy, không có được thì sẽ vĩnh viễn là tốt nhất, nếu như cậu si tình với anh ta, cuối cùng chỉ có mình cậu bị tổn thương mà thôi.” Trần Nhạc Nhạc nói những lời này không phải thật sự muốn bôi đen Phong Ninh, chỉ là kinh nghiệm từ kiếp trước của cô ta mà thôi.

“Yêu một người nhiều nhất chỉ có thể yêu bốn phần, còn lại sáu phần đi yêu chính mình. Nếu ngay cả bản thân mình còn không yêu mình thì sẽ có ai yêu mình chứ?”

Hai cô gái còn lại trong ký túc xá nghe được những lời này thì giống như uống được súp gà cho tâm hồn, tồn sùng như thánh chỉ, nhớ thật kỹ trong đầu.

17. Chương 17

Bách Hợp dựa vào ban công, chỉ mỉm cười không lên tiếng. Cái gọi là lời vàng ngọc của Trần Nhạc Nhạc mới nghe thì có lý, nhưng thật ra không chịu nổi một kích. Nếu ngay từ ban đầu, hai người bên nhau mà đã ích kỷ không chịu bỏ ra chút gì thì người kia sao có thể thật sự yêu mình chứ, đâu phải ai cũng là kẻ dằn dặt? Cho dù lúc này chịu nhận cũng chỉ là thích nhan sắc tuổi trẻ mà thôi, tới khi phai tàn thì người cũng mất. Nói cách khác, Trần Nhạc Nhạc chỉ là kẻ có mắt không trông, không phân biệt được người tốt kẻ xấu nên mới nghĩ thế. Nếu cô ta cứ dùng suy nghĩ đó để chung sống thì không chỉ Lương Cảnh Diệu, mà có lẽ ngay cả với Phong Ninh thì cuối cùng cũng không có kết quả tốt được.

Nếu Trần Nhạc Nhạc không có lòng tin với người đàn ông mà mình chọn, ngay từ đầu đã đề phòng đối phương, vậy thì ở cạnh một người mà cô ta không tin có ý nghĩa gì đây? Cô ta vĩnh viễn cũng không thể tìm được người thích hợp nhất với mình.

“Cậu đừng không tin những gì mình nói.” Trần Nhạc Nhạc không quan tâm đến hai cô gái kia, chỉ thấy Bách Hợp không lên tiếng thì trong lòng không thoải mái. Sau khi sống lại, trừ mẹ mình ra, cô ta chẳng thật lòng với ai, đề phòng tất cả mọi người, khó khăn lắm mới cảm thán nói mấy câu sâu sắc trong lòng, không ngờ Bách Hợp lại có biểu cảm như thế: “Sau này cậu sẽ biết mình nói có đúng hay không!”

“Trong lòng mình có tính toán rồi.” Bách Hợp gật đầu, không muốn nói tiếp vấn đề này với Trần Nhạc Nhạc nữa. Cô cúi đầu làm ra vẻ đang sửa sang lại sách vở, Trần Nhạc Nhạc cho rằng cô đã nhận lời: “Tới lúc ấy mình sẽ cho người tới đón cậu. Bách Hợp, mình thấy mấy năm nay cậu không thích mua quần áo, hôm nào rảnh thì chúng ta cùng đi mua chiếc váy đi. Mình đã hẹn với đám Dương Lỵ rồi.”

Mọi người sống chung ký túc xá, trừ Bách Hợp ra thì Dương Lỵ và Vu Tiểu Thiên vẫn giữ quan hệ tốt với Trần Nhạc Nhạc. Tốt xấu gì cũng ở chung bốn năm, Bách Hợp không định đi tham gia vụ náo nhiệt của Trần Nhạc Nhạc, nhưng nghĩ lại thì mình cũng chẳng có việc gì làm. Khóa luận đã chuẩn bị xong, lúc nào sẽ giao cho giáo viên hướng dẫn. Giáo viên luôn có ấn tượng tốt với cô, rất dễ dàng thông qua. Tuy lúc này Trần Nhạc Nhạc nói muốn giới thiệu Lương Cảnh Diệu cho cô là có ý đồ riêng, nhưng không ai vươn tay đánh khuôn mặt tươi cười, giờ cô ta đã khấn khoản như vậy, Bách Hợp cũng đành chấp nhận, coi như nể mặt cô ta.

“Sư tỷ, chị có bạn trai rồi à? Sao bọn em đều không biết thế, chưa thấy anh ấy gọi điện tới ký túc xá cho chị bao giờ?” Trần Nhạc Nhạc thấy Bách Hợp nhận lời, mặc dù thái độ không nhiệt tình nhưng cũng coi như nể mặt cô ta. Cô ta cũng thấy Bách Hợp không có ý gì với Lương Cảnh Diệu, không rõ có phải vì Bách Hợp đã biết địa vị thân phận của Phong Ninh nên không muốn tìm người khác, quyết tâm treo cổ trên ngọn cây Phong Ninh, sau này chuẩn bị gả vào Phong gia. Trần Nhạc Nhạc cười khẽ, nghe hai cô gái kia bủa vây Bách Hợp, không lên tiếng nữa.

Hai nữ sinh mới chuyển vào ký túc đã được một khoảng thời gian, quả thật rất ít khi thấy Bách Hợp có điện thoại. Nghe giọng nói thì hầu như là của phụ nữ lớn tuổi. Cô có một chiếc di động nhưng chẳng mấy khi thấy cô nhận cuộc gọi của ai, không giống người có bạn trai chút nào, không ngờ lại nghe được từ miệng Trần Nhạc Nhạc rằng cô đã có bạn trai. Hai cô gái bắt đầu tưởng tượng bạn trai Bách Hợp là người thế nào, cuối cùng nghe Bách Hợp trả lời mới biết bạn trai cô chẳng phải bạch mã hoàng tử trong tưởng tượng của bọn họ, chỉ là bạn học từ cấp ba, sau đó tham gia quân ngũ. Vậy là hai người chẳng nói gì nữa.

Tiệc sinh nhật của Trần Nhạc Nhạc tổ chức vào tháng năm, trước đây nửa tháng, Bách Hợp chuẩn bị xong khóa luận, nộp cho giáo viên hướng dẫn. Chờ tới ngày sinh nhật Trần Nhạc Nhạc, Dương Lỵ và Vu Tiểu Thiên đều trở về, hai người đã trang điểm xong từ lâu, hơn nữa còn dẫn theo bạn trai. So với mấy năm trước, Dương Lỵ có vẻ chín chắn khá nhiều. Bách Hợp mặc một chiếc váy màu vàng nhạt, nửa trên thiết kế kiểu cúp ngực, phần từ ngực lên thì may bằng sa mỏng, phần eo ôm sát. Chiếc váy này là do cô nhân lúc rảnh rỗi đi mua, không phải của nhà thiết kế nổi tiếng nào nhưng rất hợp với cô.

Màu sắc chiếc váy rất kén người mặc, nhưng Bách Hợp mặc lại làm nổi bật làn da trắng trẻo, cô đi một đôi giày cao gót màu vàng, tóc xõa tung, còn chưa trang điểm. Tuy nhiên đám Dương Lỵ vẫn bị kinh ngạc vì hiếm khi thấy người chỉ mặc áo phông quần bò như cô mặc váy.

“Thế nào?”

Bách Hợp cất ví tiền và điện thoại di động của mình, quay đầu lại thấy hai người vẫn đang ngẩn người. Vu Tiểu Thiên lắc đầu, lấy đồ trang điểm từ trong túi mình ra, đặt lên bàn: “Nhạc Nhạc đoán cậu không trang điểm nên bảo bọn mình mang cho cậu. Bách Hợp, cậu cần bọn mình giúp không?”

Trong ấn tượng của bọn họ, Bách Hợp chưa bao giờ trang điểm, cứ tưởng cô không biết nên dám Vu Tiểu Thiên định giúp cô chuẩn bị, không ngờ Bách Hợp lại lắc đầu. Cô không cần mấy thứ kem nền kia, da thịt thiếu nữ trẻ trung tươi mịn không cần phải phủ thứ gì lên. Hơn nữa làn da thân thể này trắng nõn dị thường, vốn dĩ chẳng cần tô trát gì. Cô lại sinh hoạt có quy luật, thần sắc rất tốt, chỉ cần dùng son hồng tô một chút là cả người đã sáng bừng lên. Cô chuẩn bị xong, định đi thì Dương Ly vẫn nhìn cô chăm chú: “Bình thường không thấy cậu dùng mỹ phẩm dưỡng da, sao da cậu còn đẹp hơn da bọn mình thế?”

Vì Bách Hợp không trang điểm mấy nên không mất nhiều thời gian, mọi người xuống dưới tầng chờ tài xế Trần gia đến đón. Đám Dương Ly vây quanh Bách Hợp hỏi cô cách dưỡng da. Thật ra Bách Hợp chẳng dưỡng gì hết, làn da tốt xấu có lẽ liên quan đến thuộc tính của cô. Hiện giờ thuộc tính dung mạo của cô đã rất cao, khi tiến vào nhiệm vụ, chỉ cần nguyên chủ đừng xấu quá thì chắc nhìn cô sẽ không đến nỗi nào. Hơn nữa thân thể này còn trẻ trung, đương nhiên không cần phải bảo dưỡng gì.

(Sau mỗi nhiệm vụ, các thuộc tính: võ lực, trí lực, dung mạo... của Bách Hợp đều sẽ tăng dần lên, khi trở thành nguyên chủ thì sẽ dung hòa với cơ thể sẵn có của nguyên chủ, đại khái là nếu nguyên chủ xấu thì với thuộc tính dung mạo cao của Bách Hợp sẽ thành mức trung bình, nguyên chủ yếu đuối nhưng vì khả năng võ lực của Bách Hợp cao nên cơ thể nguyên chủ có thể luyện tập dần dần để khá hơn...)

Làn da đám Dương Ly trở nên thô xấu hoàn toàn là do thức đêm thường xuyên, sinh hoạt không điều độ, hơn nữa sắp đến lúc tốt nghiệp, hai người còn bận lo lắng sau khi tốt nghiệp sẽ phải chia tay với bạn trai. Áp lực lớn, lại dùng quá nhiều đồ trang điểm, vậy nên dù còn ít tuổi nhưng mặt mộc lại luôn lộ vẻ tiều tụy.

Khi xe Trần gia đến, hai cô gái và bạn trai khoác tay ngồi lên, Bách Hợp không muốn làm bóng đèn nên ngồi ở đằng trước. Tiệc sinh nhật lần này của Trần Nhạc Nhạc cử hành ở nhà chính của Trần gia. Thật ra nhà chính của Trần gia không nằm ở trung tâm thành phố mà là ở một khu đất ngoại thành. Kể từ khi xe vào khu đất của họ Trần tới khi dừng lại trước cửa biệt thự là hơn 10 phút.

Đám Vu Tiểu Thiên xuống xe, nhìn lướt qua, kinh ngạc đến ngây người. Bọn họ vẫn biết Trần Nhạc Nhạc có tiền, nhưng khi nhìn tận mắt gia cảnh giàu có của Trần Nhạc Nhạc thì vẫn giật mình.

Đập vào mắt là đèn màu ở bốn phía, bãi cỏ trước biệt thự cũng được người ta chuẩn bị cẩn thận, bày những bộ bàn ghế đẹp mắt, hồ phun nước khổng lồ chuẩn bị một màn biểu diễn, có tiếng nhạc nhẹ phát ra, vài người nhảy múa trên bãi cỏ. Sự xa hoa này chỉ là tiệc nhật của Trần Nhạc Nhạc. Một số ngôi sao nổi tiếng thường bọn họ chỉ được thấy trong ti vi cũng xuất hiện, Dương Ly kích động đến mức run cầm cập. Trần Nhạc Nhạc bị một đám người vây quanh, chói mắt như nữ hoàng. Cô ta mặc váy dài đuôi cá màu trắng, làn váy kéo trên mặt đất, lúc bước đi làm nổi bật vòng eo thon thả, mái tóc dài được cuốn lên, khí chất cao quý, đẹp đến mức không giống người thường. Nụ cười tươi tắn trên mặt giống như lớp mặt nạ hoàn mỹ, khiến người ta vừa nhìn đã hoảng hốt. Lúc nhìn thấy bọn họ, cô ta nhanh chóng thoát khỏi đám người kia, đi cùng một người đàn ông mặc áo măng tô dài màu trắng tới chỗ bọn họ. Trần Nhạc Nhạc sai người đưa Dương Ly và Vu Tiểu Thiên cùng bạn trai đi chỗ khác nghỉ ngơi một lúc, cô ta kéo tay Bách Hợp:

“Bách Hợp, mình giới thiệu với cậu, đây là Lương Cảnh Diệu, còn đây là chị em cùng ký túc xá 4 năm với em, Tả Bách Hợp.” Trần Nhạc Nhạc nắm tay Bách Hợp, lòng bàn tay cô ta lạnh buốt. Bây giờ đang là tháng năm, trời đã nóng dần, nhưng không biết là vì ở đây gió quá to hay là vì đêm nay Trần Nhạc Nhạc mặc quá ít mà tay cô ta lạnh đến nỗi không có một chút hơi ấm nào, khiến Bách Hợp vô thức muốn rút tay về.

Lương Cảnh Diệu nhìn Bách Hợp, ánh mắt dừng trên người cô vài giây rồi nhanh chóng trở lại Trần Nhạc Nhạc. Đêm nay tuy Bách Hợp có trang điểm đôi chút nhưng Trần Nhạc Nhạc mới là vai chính, nhất là sau khi sống lại, cô ta đã tốn không ít tâm tư để đối phó với Lương Cảnh Diệu. Hơn nữa hai người lớn lên cùng nhau, gia thế cũng tương đương, trong lòng Lương Cảnh Diệu đã có ý nghĩ lấy Trần Nhạc Nhạc, cho dù Bách Hợp xinh đẹp đến mấy thì Lương Cảnh Diệu cũng chỉ chú ý vào Trần Nhạc Nhạc.

Bách Hợp không có vẻ gì là ngưỡng mộ Lương Cảnh Diệu, vô cùng tự nhiên bắt tay anh ta. Xét bề ngoài thì Lương Cảnh Diệu tuyệt đối là hoàng tử bạch mã mà các nữ sinh trẻ tuổi mơ mộng. Tối nay anh ta khoác áo

măng tô, nhìn có vẻ phong độ nhẹ nhàng, nhưng Bách Hợp lại chẳng có chút hứng thú nào khiến Trần Nhạc Nhạc hơi thất vọng. Có điều cô ta không phải người hay vương vís, thấy cả hai bên đều chẳng có ý gì với nhau thì đành tươi cười đi tới chỗ đám Dương Ly. Sau khi nói vài câu thì khoác tay Lương Cảnh Diệu đi chỗ khác.

18. Chương 18

Ngoài thành phố, gió lạnh heo hút, trời cũng đã tối dần, chỉ có ánh đèn bốn phía rực rỡ như ban ngày, từ phía xa còn truyền tới tiếng ô tô lái vào khu biệt thự. Trần Nhạc Nhạc giống như một con bướm bướm bay múa khắp nơi, Lương Cảnh Diệu luôn ở bên cạnh cô ta, thỉnh thoảng cô ta mỉm cười với Lương Cảnh Diệu nhưng không hề có vẻ thân mật.

Bách Hợp chọn một chỗ ngồi xuống, không nói chuyện gì, dáng vẻ lười biếng dựa trên ghế xem những người đi qua đi lại, khéo miệng lộ ra ý cười. Cô coi mọi người ở đây như phong cảnh, lại không biết rằng trong mắt một số người, cô cũng là phong cảnh. Mặt mũi cô có vẻ ngây thơ, lại là người mới, có nhiều người khó lắm mới được tham gia tiệc của Trần gia tưởng rằng cô là thân thích với Trần Nhạc Nhạc. Bọn họ biết Trần Nhạc Nhạc sẽ không vừa mắt mình nên quay sang chú ý tới Bách Hợp, nếu không lấy được Trần Nhạc Nhạc, tìm một cô vợ có quan hệ với Trần gia thì cũng không tệ, vậy nên không ít người tới cố gắng bắt chuyện với Bách Hợp. Bách Hợp rất lịch sự, nhưng thái độ lại có vẻ lạnh lùng, khi biết rằng cô chỉ là bạn học của Trần Nhạc Nhạc thì sắc mặt họ liền thay đổi, ban đầu muốn cố gắng giới thiệu bản thân, sau đó thì chỉ nhét danh thiếp cho cô, lời nói đầy ám hiệu. Bách Hợp nghe mà chỉ muốn cười.

“Keng, keng, keng”, bãi cỏ chỉ đang có tiếng nhạc nhẹ chọt vang lên tiếng chuông báo giờ. Mọi người đang tụ tập tốp năm tốp ba đều ngẩng đầu nhìn qua.

“Hôm nay là sinh nhật 20 tuổi của con gái tôi. Trần mỗ xin cảm tạ các vị đã bớt chút thời gian trong lúc bận rộn để tới tham dự.”

Trung tâm bãi cỏ được trang trí bằng một lượng lớn hoa tươi và các dải băng màu hồng. Một người đàn ông mặc âu phục màu trắng, phong độ nhẹ nhàng cầm micro bắt đầu nói chuyện. Sức ảnh hưởng của cha Trần tại thương trường khá thâm hậu, Trần Thị kinh doanh đá quý tại thành phố đã nhiều năm, tài sản của Trần gia khá lớn, cha Trần vừa mở miệng thì tiếng nhạc đã tắt hẳn. Nhiều người đang nói chuyện im lặng.

Người đàn ông khoảng ba mươi tuổi vẫn ngồi đối diện Bách Hợp, tìm cách ra ám hiệu muốn bao cô cũng ngậm miệng, nhìn về phía cha Trần. Bách Hợp quay đầu, tuy rằng cô chẳng vào tai nổi mấy lời của người đàn ông này, nhưng ông ta cứ dây dưa mãi, chẳng khác gì một con ruồi kêu ‘ong ong’. Lúc cô cảm thấy không bình tĩnh được nữa thì cha Trần xuất hiện khiến người đàn ông kia yên tĩnh, mấy phần sắc lạnh trong mắt Bách Hợp cũng ẩn xuống. Cha Trần vẫn đang xúc động nói chuyện, Trần Nhạc Nhạc im lặng đứng bên cạnh, khoác tay ông ta, thỉnh thoảng đáp vài tiếng, nhìn giống như một cặp cha con tình cảm vô cùng tốt.

Đám người thỉnh thoảng lại vỗ tay, khi cha Trần nói sắp xong, không ít người đều cầm ly rượu lên đi về phía cha Trần, đương nhiên là muốn nhân cơ hội này để tạo quan hệ. Người đàn ông ngồi gần Bách Hợp cũng đứng dậy: “Tiểu thư cứ cần nhắc cẩn thận, đây là danh thiếp của tôi, nếu có việc gì cần tôi giúp đỡ thì có thể gọi cho tôi. Theo tôi biết thì cô là bạn học với Trần tiểu thư, bây giờ cũng sắp tốt nghiệp rồi. Tuy quan hệ giữa hai người rất tốt nhưng dựa vào bạn bè thì đâu có chắc chắn, sau này cô ra xã hội sẽ hiểu.” Anh ta nhìn lướt Bách Hợp một cái, Bách Hợp cười khẽ, cất danh thiếp vào túi. Lúc này người đàn ông mới ngao ngễ xoay người bước đi, ánh mắt lộ vẻ hài lòng với hành động của cô.

Trong túi cô đã có một xấp dày danh thiếp, mấy người tới đưa hầu như đều có ý xấu, coi cô là một thứ đồ chơi. Ban đầu cô còn chịu đựng được, càng về sau càng bức mình. Cô không phải người không có kiêu ngạo, thế là quyết định cất chỗ danh thiếp của đám người đó lại, đợi tới khi Phong Ninh về sẽ đưa hết cho anh.

“...Hôm nay tôi còn có một việc muốn tuyên bố...” Cha Trần vốn đang cười chọt đố giọng, không hề mời con gái nhảy như thường lệ, mà vươn một tay ra.

Trong góc khuất chất đầy hoa tươi, một cô gái trẻ để tóc dài, mặc váy ngắn màu trắng, đang lo lắng vuốt tóc, thấy cha Trần vươn tay ra thì định đặt tay vào lòng tay ông ta. Bất ngờ, Bách Hợp thấy trên môi Trần Nhạc Nhạc lộ ra nụ cười âm lãnh. Ánh đèn vốn tập trung vào cô ta và cha Trần lập tức chuyển qua cô gái kia. Đồng thời, tiếng nhạc dồn dập cũng vang lên. Màn hình đang chiếu ảnh của Trần Nhạc Nhạc chợt đổi thành những hình ảnh lơ đãng không chịu nổi. Những người đàn ông và cô gái trong ảnh đều không mặc quần áo. Một cô gái nằm giữa một đám đàn ông khỏa thân, không nhìn rõ mặt mũi của đám đàn ông nhưng cô gái bày ra đủ mọi tư thế nhục nhã rõ ràng chính là cô gái mặc váy trắng đang đứng trước mặt mọi người.

Cả bữa tiệc đang náo nhiệt lập tức im lặng như chết. Cô gái đang định vươn tay về phía cha Trần nháy mắt như đã hóa đá, thấy một màn này, trong mắt lộ ra oán hận, kinh hãi, lo lắng. Cô gái trong đoạn phim ngắn đang rên rỉ khổ sở, mấy người đàn ông thì nằm bò trên cơ thể cô ta, không để cô ta né tránh.

“Mau tắt đi, mau tắt đi!” Cô ta liều mạng thét chói tai, nhưng đoạn phim cũng đã phát khoảng hai phút, cha Trần tức giận quát âm lên. Bốn phía rồi tung rồi mù, mọi người xung quanh không hề nghĩ sẽ thấy tình cảnh ướt át như thế, đều đang ngơ ngẩn, không nói ra lời. Bách Hợp không ngờ lần này Trần Nhạc Nhạc mời mình tới dự tiệc sinh nhật lại có một màn kịch vui như thế. Cô gái kia giờ đang che mặt, hai chân run rẩy, trước khi ánh sáng bị tắt bỏ, tất cả mọi người đều nhìn cô ta, không có ai nhận ra Trần Nhạc Nhạc đang đứng trong góc khuất, ánh mắt hưng phấn như rắn độc.

Sau khi điện bị cắt, ánh đèn cũng tối xuống. Cha Trần gầm lên nói tất cả những người tham dự tiệc đêm nay đều không được về. Dương Ly và Vu Tiểu Thiên lần mò tìm điện thoại, đi tới chỗ Bách Hợp. Mặt ai cũng hoảng hốt, bọn họ chưa từng tham dự tiệc kiểu này, không ngờ sẽ xảy ra những việc như thế. Hiện giờ bảo vệ đã vây kín Trần gia, tình cảnh giông như sẵn sàng đón địch.

“Bách Hợp, giờ phải làm thế nào?” Trần Nhạc Nhạc đang bị vây trong đám người, không thể thoát thân được. Lúc mấy người lên núi là lái xe của Trần gia tới đón. Bây giờ Trần gia ra lệnh đóng cửa, chắc sẽ không thể xuống núi được. Dù sao thì Dương Ly cũng chỉ là một cô gái hơn hai mươi, giờ đã sợ đến mức đùi cũng mềm nhũn, không còn chút hưng phấn nhiệt tình nào nữa, dựa vào bạn trai đứng bên cạnh, sợ hãi không nói ra lời.

Bách Hợp tỉnh táo trở thành chỗ dựa của mọi người. Vu Tiểu Thiên run rẩy, đèn xung quanh đều bị tắt, không nhìn rõ được vẻ mặt cô ta, nhưng có thể tưởng tượng lòng cô ta đang bối rối thế nào.

“Mọi việc sẽ được giải quyết thôi, cùng lắm là đêm nay không xuống núi được, dù sao cũng không có gì liên quan tới chúng ta, ngày mai rồi khỏi đây là được.” Bách Hợp tỏ vẻ không sao cả, mọi chuyện rắc rối rõ ràng là do Trần Nhạc Nhạc gây ra. Kiếp trước, cũng vào buổi tiệc sinh nhật của mình, Trần Nhạc Nhạc bị người chị cùng cha khác mẹ kia công bố những tấm hình lơ đãng, từ đó thanh danh quét rác. Cô ta trọng sinh, chắc chắn sẽ báo mối thù ấy. Nếu nói về ân oán phức tạp giữa chị em hào môn thì mấy người Bách Hợp chỉ là mấy con tôm nhỏ, cùng lắm sẽ bị uy hiếp là không được tiết lộ chuyện xảy ra đêm nay chứ không thể giữ bọn họ mãi mà không thả được.

“Sớm biết thế thì đã không đến đây.” Giọng Dương Ly nghẹn ngào như khóc, còn đưa tay lau mắt, Vu Tiểu Thiên cũng chẳng khác gì. Đêm nay họ đều mặc đồ dạ hội, không ngờ được việc xảy ra như thế này, gió đêm thổi tới khiến ai cũng lạnh so vai lại. Qua năm phút, bảo vệ ở phía xa bắt đầu khua khoắng đèn pin loạn xạ. Ở đây, ngoài đám Bách Hợp là nhân vật nhỏ thì còn có một số bạn bè làm ăn với cha Trần, không thể tắt đèn mãi được, cuối cùng đèn cũng được bật lên. Cha Trần còn đang an ủi cô gái mặc váy ngắn kia, Trần Nhạc Nhạc thì đứng bên cạnh cười lạnh, vẻ như xem kịch hay.

Bộ dạng vui vẻ của cô ta khiến cha Trần tức giận, giơ tay tát cô ta một cái. Trần Nhạc Nhạc cúi đầu xuống, gò má trắng nõn nhanh chóng hiện lên dấu bàn tay, vài sợi tóc bị đánh rơi xuống, đứng đưa cạnh khuôn mặt cô ta. Cô ta im lặng không nói gì, trong mắt cha Trần lộ vẻ hối hận, đang định nói gì đó với con gái thì cô ta lại nhấc váy bỏ chạy. Không lâu sau, tiếng động cơ xe vang lên, tuy bảo an được lệnh của cha Trần là không cho bất kỳ ai rời xuống núi, nhưng Trần Nhạc Nhạc đâu phải ‘bất kỳ ai’ chứ, cô ta là tiểu thư của Trần gia. Cô ta muốn lái xe đi, đương nhiên chẳng ai dám ngăn cản.

Xe lao ra ngoài, mọi người nhìn theo chiếc xe, sao đó vậy lấy cha Trần.

Lúc này vai chính đã chạy mất, đương nhiên cha Trần phải thu dọn tàn cuộc. Danh sách khách mời tối nay được kiểm tra để tìm xem ai là người động tay chân. Bách Hợp và Dương Ly cũng cố chịu đựng tới khi kiểm

tra xong thì trời cũng sáng. Có vài người đã để lại tên tuổi rồi đi về. Đám Bách Hợp chẳng đáng nhắc tới trong lòng cha Trần nên đương nhiên phải chờ tới cuối cùng mới được đăng ký tên. Sau một đêm, lớp trang điểm trên mặt Dương Ly và Vu Tiểu Thiên đã bị nước mắt làm lem nhem, giờ còn kinh hồn chưa ổn định, run rẩy dựa vào lòng bạn trai, miễn cưỡng ký tên xong thì được người làm tiễn ra cửa.

Lúc đến là Trần Nhạc Nhạc đón, lúc về thì đành phải dựa vào hai chân của mình. Trần gia đang ở trong tình cảnh này thì đương nhiên không có ai lái xe đưa bọn họ về được. Mắt Dương Ly đã khóc đến sưng lên, thút tha thút thít:

“Biết trước thì đã không tới rồi.” Cô ta hối hận, lời này đã nói không dưới ba mươi lần. Giờ không phải là mùa hè, nhà họ Trần ở trên núi, gió lạnh thổi khiến môi cô ta tím tái, hơn nữa còn khốc lóc khiến nước mũi chảy không ngừng. May mà trước khi đi cô ta đã cầm theo một xấp giấy, nếu không thì đúng là xấu hổ.

Ba cô gái đi giày cao gót, khó khăn xuống núi. Dương Ly đi một lúc thì không chịu nổi, làm nũng bảo bạn trai công mình. Bạn trai cô ta nghiêm mặt, bây giờ không còn là lúc mới yêu nữa, tình cảm có nhiều tới mấy thì cũng bị mài giũa đi sau vài năm chung sống rồi. Ở trước mặt hai chị em cùng ký túc bị bạn trai mắng mỏ khiến Dương Ly đỏ mắt, bạn trai cô ta còn không ngừng chỉ trích cô ta là ‘tham hư vinh, muốn tới tham gia sinh nhật Trần Nhạc Nhạc nên mới khiến anh ta bị coi như tội phạm, bắt ký tên kiểm tra’, Dương Ly đương nhiên không chịu im, đáp trả: “Ngày hôm qua lúc biết tới nhà Trần Nhạc Nhạc chẳng phải nhìn anh vui vẻ lắm sao?”

Hai người càng cãi càng hăng. Vu Tiểu Thiên đứng một bên vốn cũng định bảo bạn trai công mình thì thấy cảnh này cắn chặt môi không dám lên tiếng.

“Đủ rồi, có cái gì mà cãi nhau chứ?” Bách Hợp đi giày cao gót nhọn, đi bộ lâu như thế cũng rất mệt mỏi. Thân thể này không có võ công, nhưng hàng năm cô vẫn luyện thể thuật nên sức chịu đựng rất tốt. Hơn nữa Bách Hợp rất kiên nhẫn, vậy nên lúc đi vẫn tỏ ra bình tĩnh. Cô bị đám Dương Ly cãi nhau làm nhức cả đầu. Cau mày nói một câu, Dương Ly liền cúi đầu im lặng, bạn trai cô ta cũng ngừng mồm.

Bách Hợp không muốn quan tâm tới chuyện riêng của bọn họ, giờ hai người họ không nói gì nữa thì đương nhiên cô cũng không lên tiếng. Vu Tiểu Thiên đề nghị mọi người nghỉ ngơi một lúc, mặt trời đã lên cao dần, ai cũng toát mồ hôi. Bách Hợp cảm thấy bấp chần hơi nhức, đôi giày này là cô đi thuê, nếu đi quá nhiều làm gót bị mòn thì cô sẽ buộc phải mua nó. Mấy năm nay tiền làm thêm của cô ngoài gửi về cho nhà thì còn để đóng học phí và chi tiêu hàng ngày, tiền để dành cũng không nhiều nhận gì. Em trai em gái Tả Bách Hợp còn nhỏ, đi học sẽ tốn nhiều tiền. Bách Hợp đang định cởi giày đi bộ thì điện thoại trong túi cô chợt vang lên.

Điện thoại này bình thường chẳng có ai gọi cho cô. Bách Hợp cũng không tải ứng dụng trò chơi nào cả, không có quảng cáo, hầu như cô chỉ dùng để xem giờ. Người gọi tới ngoài Phong Ninh ra thì Bách Hợp chẳng nghĩ ra được ai nữa.

Quả nhiên là số của Phong Ninh. Vu Tiểu Thiên kéo tay Bách Hợp, mấy người nhanh chóng đi tới dưới bóng cây bên đường. Bách Hợp nhận điện thoại, giọng nói của Phong Ninh lập tức vang lên:

“Đang ở đâu?”

Thái độ của anh có gì đó kì lạ, giọng trở nên trầm thấp. Hai năm nay, sau khi về trường quân đội thì Phong Ninh chưa từng trở về, trừ một lần gọi điện hơn một năm trước, sau đó không còn tin tức gì nữa. Không ngờ lúc này anh lại gọi điện tới, nếu anh hỏi Bách Hợp đang ở đâu thì chứng tỏ anh đã ở thành phố rồi. Bách Hợp thở một hơi nhẹ nhõm, chưa kịp hỏi anh được nghỉ phép từ khi nào thì Phong Ninh đã không nhả nãi được:

“Em không ở ký túc xá, cũng không về nhà, vợ à, em ở đâu thế?” So với mấy năm trước, giọng anh đã trầm ổn khá nhiều, lúc nói chuyện vẫn có vẻ ngang ngược. Bách Hợp vén lọn tóc hơi ẩm, cần cổ bị mái tóc dày dán sát trở nên mát mẻ hơn một chút: “Em ở ngoại thành, hôm qua có một bạn trong ký túc mời tới dự sinh nhật.”

“Anh tới đón em!” Bên kia nhanh chóng vang lên tiếng động cơ ô tô. Phong Ninh hỏi địa chỉ, Bách Hợp học mấy năm ở thành phố, tuy ít ra ngoại thành nhưng cũng biết được phương hướng, hơn nữa Trần gia cũng coi như có tiếng tăm. Cho dù Phong Ninh không biết địa chỉ cụ thể thì cũng có thể tìm người hỏi. Bách

Hợp mô tả vị trí mình đứng, nếu Phong Ninh đã nói sẽ tới đón cô thì Bách Hợp cũng không đi bộ nữa, đứng tại đây chờ anh.

Nhưng anh hỏi địa chỉ xong cũng không tắt máy, ban đầu còn tỏ vẻ lạnh lùng, dần dần liền lộ nguyên hình:

“Tiểu nha đầu đáng ghét này, anh Ninh không ở cạnh mà em không nhớ anh chút nào lại còn ra ngoài chơi với người khác.” Lúc anh nói chuyện, Bách Hợp không nhìn thấy mặt anh nhưng vẫn có thể nghe ra được tiếng nghiêng răng: “Còn dám đi chơi tới sáng không về.”

Bách Hợp chỉ mỉm cười, nghe anh cần nhằn không dứt. Anh chẳng lạnh lùng được bao lâu, trong khung xương vẫn là tính cách cũ. Đám Dương Lỵ nghe Phong Ninh nói muốn tới đón Bách Hợp thì không nhin được hoan hô. Mấy người thở phào nhẹ nhõm, đứng dưới gốc cây chờ khoảng 20 phút. Bàn tay cầm điện thoại của Bách Hợp đã bắt đầu toát mồ hôi, tiếng ô tô từ xa truyền tới. Một chiếc xe màu đen đi từ dưới chân núi lên, sau đó phanh gấp, xe trượt tới trước một đoạn rồi dừng lại.

“Nhớ người đàn ông của em không?”

Từ bên kia điện thoại truyền tới tiếng còi dây an toàn và tiếng mở cửa xe. Bách Hợp thành thật lắc đầu, còn chưa nói ra miệng hai chữ ‘không nhớ’ thì chiếc xe vừa dừng lại kia chợt mở ra. Một đôi chân dài sải bước ra ngoài, vẫn là quần áo màu xanh thẫm. Phong Ninh cầm điện thoại di động, thái độ có vẻ lạnh lùng: “Không lương tâm..” Vừa thấy Bách Hợp, hòng anh liền tắc nghẽn, không nhả ra nổi một chữ.

Trong tay anh vẫn đang cầm điện thoại. So với hai năm trước thì khuôn mặt anh đã trở nên góc cạnh hơn nhiều, khí chất có thêm mấy phần lạnh lùng, bớt đi vẻ ngây ngô, trở nên trầm ổn. Hình như anh lại cao lên, thân thể rắn chắc, lồng ngực còn mấy chiếc cúc chưa đóng, lộ ra bộ ngực màu đồng, chiếc nhẫn đeo trên cổ như ẩn như hiện. Khóe miệng anh cong lên, vì anh đeo kính đen nên người ta không rõ được biểu cảm trong đôi mắt.

Anh nhìn qua lớp kính về phía cô gái mặc váy màu vàng nhạt. Trong ký ức của Phong Ninh, đây là lần đầu tiên Bách Hợp mặc váy, vòng eo thon thả mềm mại, cặp chân mảnh mai lộ ra khiến Phong Ninh có cảm giác không thể bước nổi. Hai năm qua, nhiều lúc anh nhớ cô đến phát điên nhưng không dám gọi điện, sợ chỉ cần gọi cho cô thôi thì sẽ không kiên trì nổi, chạy về tìm cô. Anh sợ không có mình thì bên cạnh cô sẽ có người khác, anh từng nằm mơ nhiều lần về tình cảnh gặp nhau tiếp theo của hai người, thậm chí còn tưởng tượng hình dáng cô sau vài năm. Nhưng Phong Ninh không ngờ sẽ thấy được kinh hỉ như thế này.

Có thể là vì nóng quá nên cô vén tóc sang trước một bên ngực. Phong Ninh đã nhìn quen Bách Hợp mặc quần dài, có lần anh nằm mơ thấy hôn lễ của hai người, thấy Bách Hợp mặc váy. Bây giờ cô lại xuất hiện xinh đẹp trước mắt mình, yểu điệu Phong Ninh lẩn lộn, từng nghĩ trăm ngàn lần rằng nếu thấy cô thì phải kéo cô vào lòng, thậm chí lúc lái xe còn nghĩ gặp được cô rồi thì phải làm thế nào để giải nỗi tương tư. Nhưng tới khi tận mắt thấy cô, mọi thứ còn tốt đẹp hơn trong tưởng tượng của anh. Anh kích động không nói ra lời, chỉ ngơ ngẩn nhìn cô chăm chú.

Đây không phải lần đầu Bách Hợp thấy Phong Ninh đeo kính đen, không hiểu sao lần này thấy anh có vẻ chín chắn khá nhiều. Bách Hợp chợt nhớ lúc mình mới tiến vào nhiệm vụ, chàng trai ấy cũng đeo kính râm, mặc quần áo trông chẳng ra cái hình dạng gì, người đeo một cái guitar to kinh khủng, ca hát bày tỏ tình yêu với cô. Bây giờ nhìn anh có vẻ lạnh lùng cứng rắn, khiến người ta không dám tới gần. Khí thế ngang ngược ngông nghênh thì lại không khác gì thời niên thiếu. Một người như vậy, ai mà nghĩ được mấy năm trước còn lẩn lộn vì nhạc rock, muốn trở thành ca sĩ chứ?

Hình tượng thời niên thiếu và lúc trưởng thành của Phong Ninh tương đồng nhiều điểm làm Bách Hợp phì cười. Tiếng cười của cô như có khả năng phá vỡ ma chú, Phong Ninh như một hoàng tử hóa đá được giải cứu, trở lại bình thường. Đôi chân đang không nghe theo điều khiển của anh lại tiếp tục bước đi.

Mặc dù Bách Hợp đột nhiên bật cười nhưng Phong Ninh lại có thể đoán ra được cô đang cười cái gì. Anh cũng không nhin được mỉm cười, tâm trạng giống như điều gặp gió, sải bước tới gần Bách Hợp.

“Vợ ơi, anh yêu em như chuột yêu gạo! Em là trái tim của anh, là lá gan của anh, là tiểu tâm can...”

So với mấy năm trước, giọng anh trở nên trầm thấp hơn, vào tai người ta giống như có một sợi dây bị người nhẹ nhàng kéo động, mang tới từng chuỗi rung động, dư vị kéo dài không tắt, khiến người ta cảm thấy

không bình tĩnh được.

P/S: Thật ra tớ ko ghét Trần Nhạc Nhạc lắm (mặc dù bạn này về sau có một số hành động đúng kiểu tiểu tam), vì đời trước của bạn này khá thảm, mặc dù trọng sinh thì đã khôn ngoan hơn nhưng nếu ko có Phong Ninh thì chưa chắc đã là đối thủ của ông bố. Ông bố và đứa con riêng của ông ta cũng là loại cặn bã, chẳng có gì để thương hại cho số phận cuối đời họ khi TNN trả thù thành công (ở kiếp sống mà Bách Hợp chưa vào nhiệm vụ), có điều TNN sai lầm ở chỗ sau khi trọng sinh, cô ta chỉ tập trung tăng tiến về trí tuệ nhưng không tăng tiến gì về mặt tâm hồn. Cho nên TNN vẫn là một cô gái ích kỷ và vụ lợi, cô ta không sẵn lòng yêu ai, ko sẵn lòng cho đi bất kì thứ gì mà chỉ đang tìm kiếm xem ai là thứ ‘cổ phiếu’ đáng tin cậy rồi mới đầu tư vào đó. Kiếp trước PN bị tổn thương vì tình yêu với Tả Bách Hợp, còn kiếp này bạn ấy chỉ trưởng thành hơn chứ không biến thành người đàn ông đầy vết thương lòng, hơn nữa PN rất rõ ràng người mình yêu là ai, vậy nên TNN hoàn toàn không có cơ hội tác động tới bạn ấy. Mà theo ý kiến của tớ, một khi tiểu tam chẳng gây nổi sóng gió gì thì mình cũng ko cần mất công ghét chi ệt, vấn đề về kẻ thứ ba thật ra chỉ là vấn đề về người đàn ông mà thôi, vì nếu anh ta không xiêu lòng thì làm gì có kẻ thứ ba.

19. Chương 19

Lời bài hát từ mấy năm trước giờ Phong Ninh đã không còn nhớ rõ nữa, dù sao cũng bốn, năm năm rồi. Nhưng phần nhạc thì đại khái anh vẫn hát ra được, chỉ là không giống về ngang ngược hồi trước thôi. Giọng anh trầm thấp, lại có chút mờ ám, anh sỏi từng bước tới chỗ Bách Hợp, càng đến gần thì ý cười càng nhiều hơn, cuối cùng Bách Hợp không cần phải dùng điện thoại mới nghe được tiếng hát của anh nữa. Cô cúp máy, nhét vào túi, Phong Ninh cởi cúc áo của mình, đến bên cạnh cô rồi lấy áo mình bao lấy phần từ eo cô trở xuống, sau đó mới ôm cô thật chặt.

“Nhớ anh không? Không được phép lắc đầu, không được phép nói không, chỉ được nói có thôi!” Phong Ninh bế cô lên, tuy có áo khoác che đậy nhưng anh vẫn lo là động tác của mình sẽ làm vấy cô bị trượt lên, nhờ đầu áo khoác bọc không kín lại bị người ta thấy. Một tay Phong Ninh nâng đùi cô còn cổ giữ chặt áo khoác che xung quanh, thân thể thiếu nữ mềm mại dán sát lên người anh khiến Phong Ninh cảm thấy máu trong người đều đang sôi ùng ục, chỉ ôm ấp đơn giản đã khiến anh không thể kiềm chế được. Hai người đã xa nhau rất lâu, chỉ vì ngại đám Dương Ly còn ở đây nên Phong Ninh cũng không làm gì, chỉ ôm chặt cô trong lòng, dường như đã làm việc này hàng trăm lần trong mộng, không nỡ buông ra.

Bách Hợp đi giày cao gót, lúc anh ôm cô lên thấy trên chân cô đã bị giày mài cho xuất hiện bong nước. Hôm nay vợ mặc cái váy này rất đẹp, nhưng hai chân đều bị người khác nhìn rồi, trong lòng anh rất khó chịu, muốn mắng cô lại không nỡ, muốn lắm nắm cô nhưng thấy hai đôi tình nhân bên cạnh, Phong Ninh lại nhịn lời muốn nói xuống, dùng một tay cởi giày của cô ra, sau đó đi về phía chiếc xe.

Bách Hợp im lặng dựa đầu vào vai anh. Mái tóc dài bị gió thổi phất qua khuôn mặt anh, Phong Ninh quay đầu hôn lên gáy cô một cái, oán giận: “Hai chân em đều bị người ta thấy rồi!”

Anh còn đang canh cánh việc này trong lòng, Bách Hợp nghe được thì mỉm cười. Cô im lặng mãi cho tới khi Phong Ninh thò tay vào bên dưới áo khoác kéo váy cô xuống để che chân, Bách Hợp liền đá anh một cái:

“Kéo rách váy bây giờ.”

Phong Ninh không kéo nữa, nhưng bàn tay kéo váy thì che chặt chẽ những chỗ chân cô lộ ra. Lúc sau còn không thành thật vuốt ve lên xuống. Anh chỉ mặc áo trong khá mỏng, Bách Hợp dán sát anh, cảm nhận được nhịp tim của anh thay đổi, không nhịn được lại đá anh một cái. Bây giờ còn đang ở ngoài đường cái, không chỉ có nhiều người qua lại mà còn đám Dương Ly đi phía sau, nhưng cô không đi giày nên cú đá chẳng khác nào gãi ngứa cho Phong Ninh. Người anh cứ như đúc từ sắt thép vậy, khiến Bách Hợp đá xong lại thấy đau chân, may mà Phong Ninh nhanh chóng tỉnh táo lại, ôm cô đặt vào ghế phụ trên xe, sau đó mới ngồi lên ghế lái.

Đám Dương Ly nhanh chóng mở cửa xe phía sau rồi ngồi lên. Bên trong chiếc BMW vô cùng hào nhoáng, lại mở điều hòa, mấy người đi bộ nửa ngày dưới ánh nắng không nhận được thở phào một hơi. Chiếc xe này còn xịn hơn cả chiếc hôm qua mà Trần Nhạc Nhạc cho tới đón bọn họ, mọi người không dám sờ lung tung. Dương Ly nghĩ tới lúc này, mình yêu cầu bạn trai công một lúc, anh ta lập tức từ chối, còn Phong Ninh thì không cần Bách Hợp phải nói một câu đã ôm cô vào lòng, cảm thấy vừa ấm ức lại vừa hâm mộ, không nhận được hỏi một câu:

“Anh về từ lúc nào thế?”

Khi nói chuyện với Bách Hợp, Phong Ninh không biết xấu hổ, cái gì cũng nói được, nhưng khi người khác nói chuyện với anh thì anh lại không để ý, thậm chí còn lạnh lùng hỏi một câu:

“Bây giờ đi đâu?” Mặc dù tiếng ‘anh về’ làm Phong Ninh nở từng khúc ruột, nhưng nghĩ kỹ thì Bách Hợp là vợ anh, người ta gọi anh như thế là thiên kinh địa nghĩa, nếu không phải vì Dương Ly gọi anh là anh về thì anh sẽ không để bọn họ lên xe, phá hoại thể giới hai người của mình và Bách Hợp. Phong Ninh không trò chuyện mà chỉ hỏi bọn họ muốn đi đâu, đương nhiên là Dương Ly đoán được Phong Ninh không muốn để ý tới mình, cô ta không vui lắm nhưng cũng hiểu với xuất thân của Phong Ninh thì tâm cao khí ngạo cũng là bình thường, không dám khó chịu hay kéo nềo thêm nữa. Gương mặt Phong Ninh lúc lạnh lùng đúng là đáng sợ, Dương Ly nhìn Bách Hợp, Bách Hợp suy nghĩ một chút:

“Hay là về trường đi?” Dương Ly và Vu Tiểu Thiên thuê phòng cách trường không xa, nếu đến trường thì hai người cũng về nhà rất nhanh, miễn cho Phong Ninh phải lái xe đưa mỗi người về tận nhà, nếu không khéo Phong Ninh sẽ đuổi luôn bốn người xuống xe sau khi vào thành phố mất.

Nghe thế, Vu Tiểu Thiên gật đầu ngay, Phong Ninh khó chịu nhìn Bách Hợp, nhấn chân ga, xe lập tức lao vút xuống núi.

Tối hôm qua không ngủ, còn phải hứng gió và phơi nắng buổi sáng, tinh thần Bách Hợp cũng không tỉnh táo nữa, cô dựa vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi. Thỉnh thoảng Phong Ninh quay đầu nhìn cô, cho dù vô cùng kiềm chế nhưng đôi khi vẫn bật cười, may mà mấy người đằng sau không nhìn thấy. Cô dần chìm vào giấc ngủ, Phong Ninh chỉnh lại điều hòa trong xe cho nhiệt độ cao lên một chút, chỉ muốn nhanh chóng tiễn người dưng thừa đằng sau về trường học, nhưng nếu anh đi quá nhanh thì Bách Hợp sẽ ngủ không ngon, có khi còn bị lắc lư tỉnh dậy. Sau đó Phong Ninh càng lái càng chậm, chờ đến khi Bách Hợp tỉnh lại thì bên ngoài đã là buổi chiều. Cô không ở trong xe nữa mà đang nằm trong lòng Phong Ninh. Váy trên người đã bị cởi đi từ lúc nào, Bách Hợp mở to mắt, hơi giật mình. Đêm qua đúng là quá mệt mỏi. Phong Ninh ôm cô ra khỏi xe mà cô không tỉnh cũng không có gì lạ, nhưng ngay cả khi anh cởi váy cô mà cô cũng không biết thì không đúng. Bách Hợp quay đầu, định cách anh xa một chút, ai ngờ cô vừa nhúc nhích, người kia đã cảnh giác ôm cô chặt hơn, một bắp chân còn vắt qua eo cô, đầy tính chiếm hữu, khóa chặt cô trong lòng.

“Định đi đâu?” Giọng Phong Ninh vang lên, chân dài còn chà lên cặp đùi non mịn trần trụi của cô, dần dần không ổn. Bách Hợp chưa kịp nói gì thì đã bị bắn ra khỏi thân thể, cô thấy chiếc váy màu vàng mình mua để dự tiệc đã bị xé thành hai nửa ném trên mặt đất, khó trách cô không cảm nhận được động tác cởi áo của anh. Phong Ninh đâu có cởi áo cô theo cách bình thường cơ chứ.

Anh giống như con chó nhỏ liếm cắn trên thân thể cô. Bách Hợp không khống chế thân thể nên hoàn toàn là động tác theo bản năng, chút sức lực ấy làm sao đo được với Phong Ninh. Vốn dĩ Bách Hợp cho rằng Phong Ninh sẽ không buông tha thân thể này, nhưng cuối cùng anh chỉ kêu rên một tiếng, va chạm lên thân thể cô mấy cái, sau đó bỏ dậy, nhanh chóng vào phòng tắm. Không lâu sau có tiếng nước vang lên, tới khi Bách Hợp trở lại cơ thể Phong Ninh đã để nửa thân trần ra ngoài, trên eo anh còn quần khăn tắm. Anh ngồi xuống giường, vươn tay muốn kéo Bách Hợp vào lòng, Bách Hợp lại ôm chần lẩn một vòng, tránh khỏi tay anh.

“Đừng nghịch nữa.” Phong Ninh không dám kéo cô, sợ không khống chế được mình, nếu không thì làm sao Bách Hợp chạy được chứ. Anh nhìn cô bọc kín người vào phòng tắm, đành nhắm mắt theo đuôi, nhắc tới việc hôm qua cô không về nhà. Bách Hợp không để ý đến anh, vào phòng tắm liền đóng cửa kệ anh ở ngoài. Phong Ninh đứng ở cửa chờ cô, không lâu sau cô đưa chân ra ngoài, anh cầm lấy rồi ném xuống đất. Ngón tay cô mảnh mai, cổ tay nhỏ nhắn khiến anh cảm thấy chỉ cần mạnh tay một chút là bóp đứt. Anh không kiềm chế được nắm lấy tay cô, lại nhớ đến chuyện tối qua cô ở nhà người khác cả đêm, nói mấy câu thì cô

không thèm nghe, cắn đầu cô anh không nổi, cuối cùng chỉ đau lòng mình thôi, vậy là dứt khoát liếm hai cái. Vì thấy ngứa nên cô nhanh chóng rút tay về, khóa cửa từ bên trong. Phong Ninh dựa vào cửa, đột nhiên bật cười.

Anh không có ý định thật sự ‘muốn’ cô trước khi kết hôn, anh muốn cô có một kỷ ức tốt đẹp đêm tân hôn. Trong lòng càng coi trọng thì càng không muốn phá hoại, nếu không thì cánh cửa nhỏ này làm sao chặn được anh chứ?

Mở nước tắm rửa, tối qua không ngủ nhưng hôm nay đã ngủ một lúc nên tinh thần Bách Hợp cũng tốt hơn nhiều. Cô lấy áo choàng tắm mặc lên người, vừa mở cửa ra, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị một cánh tay ôm chặt lấy eo. Phong Ninh vẫn luôn đứng ngoài cửa chờ cô.

“Đói không?” Anh hôn trộm một cái rồi mới hỏi. Tối hôm qua ở Trần gia không ăn gì nhưng Bách Hợp cũng không thấy đói. Cô lắc đầu.

“Hôm qua đến nhà người ta làm gì chứ, Trần Nhạc Nhạc không phải người tốt đẹp gì đâu, sau này em không được chơi với cô ta nữa.” Tay Phong Ninh chui vào trong áo tắm, vuốt ve eo cô, không dám tiến xa hơn nhưng cũng không nỡ buông tay, vậy nên tay anh cứ trượt xung quanh eo, không chạm vào những chỗ khác.

Anh còn dám nói chuyện Trần gia tối qua nữa, Bách Hợp không nhịn được trợn mắt: “Anh về lúc nào?”

20. Chương 20

Edit: Mộc

Sau khi gặp nhau, hai người còn chưa kịp tâm sự gì, Bách Hợp cũng không định thăm dò anh, nhưng bất ngờ nghe Phong Ninh nói ‘không xong rồi’. Anh nhìn cô một cái: “Tối hôm qua.”

Vốn dĩ chỉ thuận miệng hỏi mà thôi, không ngờ lại nghe được đáp án thật sự. Bách Hợp giật mình, theo tính cách của Phong Ninh thì nếu anh đã về từ tối qua mà sáng nay mới tới tìm cô đúng là quá kì lạ. Hơn nữa anh chắc chắn sẽ gọi cho cô ngay, không chừng còn thúc giục cô ra khỏi ký túc xá. Bách Hợp nhướn mày nhìn anh, tuy vẻ mặt không thay đổi nhưng anh mất lại lộ ra chút cảm xúc.

Cô hơi nghi ngờ, mấy năm nay thời gian bên nhau giữa cô và Phong Ninh không nhiều, lẽ nào giống như Trần Nhạc Nhạc đã nói, Phong Ninh không về cũng không gọi điện thoại chứng tỏ tình cảm của anh đã nhạt, không còn giống trước đây.

Bách Hợp từng nghĩ phải sửa lại kế hoạch ban đầu với Phong Ninh, nhưng nếu lòng anh thay đổi thì cô lại điều chỉnh về ban đầu là được. Vậy nên về mặt cô không hoảng loạn, lúc trước Phong Ninh chuyển vào thẻ của cô 10 vạn, cô chưa từng động vào. Hai năm qua, anh đã chuyển thêm hai lần nữa, trong thẻ phải có gần 100 vạn. Năm năm qua, nhìn bên ngoài thì tưởng rằng hai người ràng buộc sâu sắc nhưng thật ra nếu muốn dứt bỏ thì không khó gì. Bách Hợp không mở miệng, Phong Ninh dường như hiểu rõ suy nghĩ của cô, ánh mắt trở nên âm trầm, cuối cùng oán hận bóp eo cô một chút lại không dám mạnh tay quá, khiến cô bị ngứa, rút người lại:

“Nghĩ lung tung gì thế?” Phong Ninh không nhịn được áp chân giữ lấy cô. Thấy cô bị mình cù buồn thì lại cù thêm hai cái. Vài năm nay anh không dễ chịu gì, đối với Bách Hợp, anh không nỡ đánh cũng không nỡ mắng, chỉ sợ cuối cùng người đau lòng vẫn là mình, có khi tức giận lắm cũng không nỡ cắn cô, sợ cô bị đau. Lúc mẹ mình và Phong gia sai đi Vương tới chia rẽ hai người, cô nói muốn chia tay, Phong Ninh thật sự rất tức giận, cuối cùng lại cắn cô bị thương ở môi. Tuy Phong Ninh không nói ra nhưng anh rất đau lòng. Sau đó anh như bị thần kinh, cầm cái bánh bao mà tưởng tượng là môi cô, không được chạm môi quá mạnh, luyện tập thật nhiều lần. Từ đó về sau, lúc hôn nhau anh không còn cắn cô nữa.

Chuyện mất thể diện như thế Phong Ninh chưa từng làm bao giờ. Anh thích cô nhiều tới vậy, nhưng cô gái này vẫn lạnh nhạt, dường như có anh cũng được, không có anh thì cô vẫn sống tốt. Giờ Phong Ninh đã tìm ra cách đối phó với Bách Hợp, đương nhiên là ra tay không ngừng. Ban đầu Bách Hợp còn cố nhịn, về sau

không nhin được nữa liền giãy dụa, lúc cô bị chạm vào eo đã muốn bật cười rồi. Vì Bách Hợp bận nghĩ đến tiền trong thẻ và việc hai người chia tay nên không để ý rằng nửa người cô đã bị Phong Ninh áp chế. Tay anh cù lên eo cô làm cô vừa cười vừa né tránh.

“Gọi anh Ninh đi!” Phong Ninh nhìn Bách Hợp cười đến chảy nước mắt. Cô không ngừng giãy dụa, chân quơ lung tung, giống như anh dắt túm được một con thỏ vậy. Cô không thoát được sự khống chế của anh, bình thường cô tỏ ra lạnh nhạt nhưng lúc này lại cười đến mức hai gò má hồng như mây, thậm chí anh nói gì liền nghe đấy: “Anh Ninh...”

“Về sau còn nghĩ ngợi lung tung không?” Khóe môi Phong Ninh cong lên, lại hỏi một câu. Bách Hợp vội vàng lắc đầu. Trước mặt Phong Ninh, cô chưa từng cười nhiều như thế bao giờ, đôi mắt đỏ bừng sắp chảy nước, nhìn thật đáng yêu. Ngay cả tiếng “anh Ninh” trước đây không chịu gọi giờ cũng bị anh ép phải kêu ra. Phong Ninh nhìn bộ ngực cô nhấp nhô, mặt như nhuộm đỏ. Áo tắm đã quấn chặt cũng hơi lỏng ra, thân thể linh lung như ẩn như hiện, anh vừa tắm nước lạnh nhưng lại thấy cả người nóng rực. Cô bị vây trong lòng anh, đang cười thoải mái, ngực anh như được lấp đầy, có thứ gì đó muốn tràn ra. Phong Ninh trở nên dịu dàng, hạ giọng nói:

“Vợ à...” Đầu lưỡi anh liếm lên môi Bách Hợp, cuối cùng từ từ làm nụ hôn trở nên sâu sắc hơn, ôm chặt cô trong lòng mình.

“Anh trở về từ đêm qua rồi, vốn dĩ muốn cho em một kinh hỉ, không ngờ lại đâm vào người ta.” Bách Hợp hơi giật mình, bị Phong Ninh ôm vào ngực, cô không giãy dụa mà im lặng nghe Phong Ninh nói tiếp: “Không phải anh không muốn thấy em ngay, anh rất nhớ em, có lúc lén lấy điện thoại ra nghe giọng em thì bị bắt được nên bị phạt.” Mấy năm nay, Phong Ninh trở thành đối tượng bị mọi người trong trường trêu chọc, một người vừa sĩ diện vừa ngang ngạnh như anh có thể nhin được lâu như thế thật không dễ dàng. Phong Ninh không thích cô nghĩ ngợi lung tung, trước tiên giải thích hai câu. Với người khác, anh chẳng có gì để nói, nhưng trước mặt Bách Hợp lại nói nhiều như sắp mất mạng. Anh nhớ cô, nhớ tới mức có lúc hận không thể lén mang cô vào quán doanh, phần lớn nằm mơ đều liên quan đến cô. Hai năm trước, anh đã tốt nghiệp trường quân đội, tham gia nhiệm vụ. Thời gian vừa rồi anh ở biên giới, quy định là không được mang điện thoại di động theo, mãi tới nửa tháng trước, anh và đội của mình lập được chiến công lớn, Phong gia lại có thể lực trong quân, vậy nên anh lên chức rất nhanh. Sau này anh và Bách Hợp không phải chia xa nữa. Đây là điều kiện anh từng nói với cha mình, giờ anh đã làm được rồi, ngựa không dừng vó chạy về tìm cô, muốn chờ khi Bách Hợp tốt nghiệp thì sẽ kết hôn.

Phong Ninh không muốn trong lúc quan trọng lại vì vài việc nhỏ mà bị trì hoãn. Kế hoạch của anh đã lập ra vài năm, sắp thành công tới nơi rồi, không ai cản được. Trước đây Phong gia không thể thì bây giờ đương nhiên cũng không thể có hiểu lầm gì. Phong Ninh luôn là người thẳng thắn, anh muốn thứ gì thì sẽ dùng phương pháp đơn giản nhất để có được. Nếu anh và thứ anh muốn có khoảng cách, ở giữa còn có trở ngại, Phong Ninh sẽ thẳng tay trừ khử chướng ngại, dùng tốc độ nhanh nhất để kéo gần cự ly, không lãng phí thời gian, giành lấy thứ mình muốn. Chỉ riêng với Bách Hợp, anh nguyện ý dùng tất cả kiên nhẫn của đời mình để từ từ tới gần cô.

Nhưng đã hơn năm năm rồi, anh không thể kiên nhẫn thêm. Giờ thì ôm cô không thể làm anh thỏa mãn được, anh không muốn chờ đợi nữa.

“Đâm vào người ta sao?”

Gương mặt Phong Ninh đã cương nghị hơn trước nhiều, giữa lông mày có vẻ ngang ngược và kiên định, ánh mắt rất bức bối. Tay anh vòng qua người cô, giống như xây lên một phòng giam khiến cô không thể thoát ra được. Bách Hợp không nhin được hỏi anh một câu, anh liền nhíu mày lại:

“Đâm vào một cô gái.” Mặt anh có vẻ không kiên nhẫn. Hai cánh tay siết chặt hơn một chút: “Chính là cái cô ở cùng ký túc xá với em từng nói muốn mời em ăn cơm ấy.” Phong Ninh nói xong, một lúc sau Bách Hợp mới hiểu anh đang chỉ Trần Nhạc Nhạc. Bạn cùng ký túc với cô có mấy người, mà Dương Ly và Vu Tiểu Thiên đều ở cạnh cô cả đêm qua.

Tối qua Trần Nhạc Nhạc cho công bố những hình ảnh không ra gì của người chị cùng cha khác mẹ, chọc cha Trần tức giận. Không rõ hai người tranh chấp những gì mà cha Trần vung tay tát cô ta. Trần Nhạc Nhạc không chịu được kích thích, lái xe xuống núi, không ngờ lại bị Phong Ninh đâm phải.

Theo nội dung câu chuyện, lần đầu Trần Nhạc Nhạc và Phong Ninh gặp nhau là lúc Trần Nhạc Nhạc chán nản nhất khi đang báo thù. Cô ta và cha Trần nảy sinh xung đột, nửa đêm chạy ra khỏi nhà, cuối cùng bị Phong Ninh đâm vào. Thấy cô ta yếu ớt đáng thương, Phong Ninh không nhẫn tâm bỏ mặc, vậy nên đưa cô ta tới bệnh viện, từ đó hai người quen nhau, cuối cùng yêu mến nhau.

Tình cảnh đêm qua cũng coi như phù hợp nội dung câu chuyện, chỉ là không biết đoạn sau có phát triển giống như thế không. Bách Hợp hơi khó xử, nếu Phong Ninh vì đâm vào Trần Nhạc Nhạc mà thương xót cô ta, vậy thì bất kể Phong Ninh có thích Trần Nhạc Nhạc hay không, cô sẽ không can thiệp nữa. Cô không thích loại cảm giác này, lông mày khẽ nhíu lại. Phong Ninh nhìn về mặt cô, đưa tay nâng cằm cô lên:

“Vợ à, về sau không được qua lại với cô ta nữa, em đừng bị cô ta dạy hư. Hôm qua cô ta điên điên khùng khùng lao ra, không biết bị cái gì kích thích.” Phong Ninh tỏ vẻ chán ghét. Vốn dĩ tâm trạng của anh lúc xuống máy bay rất tốt. Phong gia cho người tới đón anh, anh lập tức đuổi tài xế đáng thương xuống xe, hơn nửa đêm, không nói gì mà đi thẳng về căn hộ mình mua, kết quả là không thấy Bách Hợp. Phong Ninh đành phải lao xe tới trường cô. Nửa đêm canh ba chẳng có mấy người trên đường, anh vượt liền mấy cái đèn đỏ, rất nhanh đã tới gần trường, không ngờ một người mặc váy dài màu trắng đi từ trường ra, vọt tới xe anh. Vì Phong Ninh muốn mau chóng gặp Bách Hợp nên lái xe rất nhanh, mà người này hình như cố ý lao tới; Phong Ninh tỉnh táo nhanh chóng đảo ngược tay lái nhưng vẫn chạm qua người đó.

Cảm giác được xe quệt vào người ta, trong nháy mắt, Phong Ninh nổi trận lôi đình, muốn xuống xe đánh chết cái kẻ chưa bị đâm chết kia. Anh đâu phải thiện nam tín nữ gì, người mặc váy trắng này rõ ràng cố ý lao vào, hơn nữa anh đã đảo tay lái nên có đâm vào người đó hay không anh đã tính toán được. Cái người này đáng bị đâm, nhưng không bị đâm chết, cùng lắm cũng chỉ ngã sấp xuống đất thôi. Phong Ninh không định quan tâm làm gì, định gọi cấp cứu cho cô ta, ném một xấp tiền lại rồi bỏ đi. Anh chỉ muốn mau chóng được gặp vợ mình, ai ngờ người bị đâm phản ứng rất nhanh, tựa vào xe anh đứng lên, hơn nữa còn cười với anh, nói là nhận ra anh, giới thiệu mình là bạn của Bách Hợp.

Phong Ninh rất không thoải mái, anh nhanh chóng lùi xe ra sau muốn thoát khỏi cô ta nhưng cô ta lại sống chết giữ lấy khung cửa sổ bằng được, xe lùi thêm một chút, cô ta lão đảo trật chân, vốn dĩ bị đâm thì chẳng sao, giờ lại thành ra mất cá chân có vấn đề. Chuyện nhỏ thành chuyện lớn, cô ta còn quen Bách Hợp, là bạn của Bách Hợp, Phong Ninh muốn chạy cũng không được.

Không phải anh sợ sau này sẽ bị người ta gây phiền toái, bù cho chút tiền chẳng phải vấn đề với anh. Có điều đâm vào bạn của Bách Hợp, sợ bị cô hỏi tới, cũng sợ bị cô giận, Phong Ninh đành cố nén cơn tức, chờ xe cứu thương tới rồi đưa cô gái kia vào bệnh viện. Trong lúc vào viện, cô ta nói chuyện với anh, nói mình tên là Trần Nhạc Nhạc, là bạn học cùng ký túc xá với Bách Hợp, hai người thân như chị em. Cô ta còn nói tới qua Bách Hợp không ở ký túc mà tới nhà cô ta chơi, an ủi anh đừng lo lắng, nói rằng trên núi có rất đông người, Bách Hợp xinh đẹp đáng yêu như vậy nhất định sẽ có người đưa cô về.

Ban đầu Phong Ninh còn cố chịu đựng, nhưng nghe tới câu này thì không thể nhịn được nữa. Anh mang bộ mặt đen thui đi khỏi đó, cố nhớ xem cái người tên Trần Nhạc Nhạc này là ai. Người trong ký túc xá của Bách Hợp, Phong Ninh cũng có chút ấn tượng. Phong Ninh đã biết Trần Nhạc Nhạc, lúc trước nhìn ánh mắt cô ta có vẻ phức tạp, không hợp với tính cách lạnh nhạt của vợ mình. Phong Ninh không thích cái cách Trần Nhạc Nhạc nhìn người khác, anh không rõ nguyên nhân là gì, chỉ là tự nhiên không thích mà thôi. Anh nhớ kỹ mình từng dặn Bách Hợp hãy tránh xa cô ta.

Trần Nhạc Nhạc không nói xấu gì Bách Hợp nhưng Phong Ninh lại cảm thấy không ổn. Đúng là anh ghen vì Bách Hợp đi chơi ở nơi có nhiều người đàn ông khác. Phong Ninh không muốn người ta có ý đồ với vợ mình, càng đừng nói là lái xe đưa cô về. Nhưng anh không phải thằng đần, chuyện trong nhà có thể đóng cửa từ từ nói, vợ anh thì anh có thể đưa về nhà, khuyên nhủ tấy nào cô thật tốt, nhưng trước mặt người ngoài thì đương nhiên không nên nói một chữ.

Thấy anh muốn đi, Trần Nhạc Nhạc liền ôm mặt khóc, đáng tiếc nước mắt của cô ta trong lòng Phong Ninh chẳng hề đáng giá. Nếu là nước mắt của người mà anh quan tâm, đương nhiên anh sẽ thấy lòng đau như đao cắt, nhưng người chẳng liên quan gì thì cho dù có khóc cạn nước mắt cũng đâu phải việc của anh. Tối qua đâm vào người ta, mệt mỏi cả nửa ngày rồi, vì nể mặt cô ta là bạn vợ mình nên anh mới ở lại một lúc, chờ tới khi trời vừa sáng thì Phong Ninh gọi cho Bách Hợp, hỏi rõ cô ở đâu mới lái xe đi đón.

Lúc gọi điện thoại, giọng điệu của anh không bình thường là vì anh bị mấy lời của Trần Nhạc Nhạc làm buồn nôn. Anh muốn liên lạc với Bách Hợp từ tối hôm trước nhưng lại sợ cô biết việc mình đâm vào bạn cô.

“Chuyện là vậy đấy, vợ à, em đừng nghĩ ngợi lung tung. Ngay cả sợi tóc của cô ta anh cũng không chạm vào, anh Ninh là của em, chờ tới khi hai ta kết hôn...” Anh nói xong, cười ‘ha ha’ hai tiếng, da mặt đúng là đã dày hơn trước, nói ra lời này mà mặt không đỏ tim không đập nhanh. Bách Hợp lườm anh một cái, nửa người trên của anh để trần, nửa dưới thì quấn một cái khăn tắm, đung vào đầu cũng là Phong Ninh chiếm lợi từ cô: “Vì sao anh không nói luôn cho em biết từ hôm qua?”

“Cô ta nói là bạn em, nói rất bài bản. Anh sợ cô ta đúng là thân với em, em biết anh đâm phải cô ta thì sẽ giận anh, không cho anh chạm vào em thì phải làm sao chứ?” Ngón tay Phong Ninh di chuyển, yết hầu động hai cái, ánh mắt lại trở nên thâm sâu. Bách Hợp vò áo tắm, dở khóc dở cười: “Vậy giờ anh đã biết đó không phải bạn em rồi sao? Nhờ đâu đúng là bạn em thật, lẽ nào anh không nói cho em biết?”

Anh thấy động tác của cô, mặt có vẻ tiếc nuối, rất muốn hung hăng bắt nạt cô. Suy nghĩ trong đầu xoay chuyển liên tục, cuối cùng anh vẫn không dám, đôi mắt dần đỏ lên, cổ nhịn xuống. Anh đã nhịn được mấy năm, thời niên thiếu còn nhịn được, bây giờ trưởng thành rồi, lại rèn luyện vài năm trong quân đội, đương nhiên sự kiên nhẫn vượt xa trước đây, không lý gì anh lại không nhịn được.

Phong Ninh đọc thầm mấy lần kỷ luật quân đội, hùng hồn nói:

“Nếu đúng là bạn em thật, đương nhiên không thể nói cho em biết!”

Lời như thế mà anh cũng có can đảm nói ra mồm, Bách Hợp véo tay anh một cái, Phong Ninh cười ngây ngô, thở phào nhẹ nhõm, càng ôm cô chặt hơn.

Ngọt ngào phát ngấy một hồi, vốn dĩ Bách Hợp không muốn ra ngoài ăn cơm tối, nhưng lúc Phong Ninh chưa về, cô cũng không ở lại căn hộ này, vậy nên trong tủ lạnh chẳng có gì ngoài mấy chai nước khoáng cô để lại vào cuối tuần. Giờ hai người đành phải ra ngoài ăn, mà cho dù Bách Hợp không muốn đi thì Phong Ninh cũng kéo cô đi. Phong Ninh lấy từ trong tủ ra một bộ quần áo mới cho Bách Hợp. Đồ hôm qua của cô đã bị anh ném lung tung, chưa được giặt, may mà trước đây anh từng kéo cô đi dạo phố, đã mua mấy bộ quần áo, sau đó Bách Hợp ngại phiền phức nên không cầm chỗ quần áo đó về trường.

Phong Ninh không có ý định quay mặt đi, Bách Hợp đành phải xoay người lại, cởi áo choàng tắm đến eo, sau đó mặc áo lót, vòng tay ra sau để cài móc áo. Phong Ninh ngồi một bên thấy mãi mà cô không xong liền cài hộ cô, bàn tay anh hơi run, còn hôn lên vị trí mặc áo mấy cái, Bách Hợp phải trừng mắt vài lần thì anh mới đưa quần áo cho cô.

Trên mắt cá chân cô bị giày cao gót cọ vào tạo thành bong nước, trong lúc cô ngủ, Phong Ninh đã bôi thuốc lên nên cô không thấy đau nữa. Bách Hợp cầm lấy túi của mình, lấy tất cả chỗ danh thiếp mà tối qua cô nhận được rồi đưa cho Phong Ninh. Phong Ninh nhe răng cười, trịnh trọng cất chúng đi.

Vài năm nay, thành phố đã phát triển hơn trước nhiều, hai người tìm một nhà hàng để ăn cơm, ăn xong, Phong Ninh không lái xe mà nắm tay cô đi bộ. Ánh đèn nê ông, đèn xe lấp lánh trên phố. Hai người cứ tản bộ như vậy, mười ngón đan chặt vào nhau, thỉnh thoảng lại ghé vào một cửa hàng nào đó bên đường. Tối khi thấy trung tâm thương mại lớn nhất thành phố, Phong Ninh chợt kéo tay Bách Hợp đi thẳng vào trong.

Bước qua cánh cửa xoay tròn lớn, không khí oi bức và ồn ào bên ngoài dường như đã bị ngăn lại hoàn toàn, hơi mát phả thẳng vào mặt. Tuy thành phố nhộn nhịp người qua lại nhưng trung tâm thương mại này lại không có vẻ đông đúc như những nơi khác, bên trong bán gần như tất cả những nhãn hiệu xa xỉ nhất trên thế giới. Trong này cũng có vài cặp đôi yêu nhau đi dạo, nhưng không được thoải mái lắm. Nhìn qua lớp cửa kính có thể thấy trong những showroom bán gang tay và đồng hồ có vài người phụ nữ sang trọng đang chọn đồ. Phong Ninh vừa thấy nơi bán đá quý thì không buồn nhìn nhãn hiệu mà kéo thẳng Bách Hợp vào trong.

Lúc này Phong Ninh có vẻ nôn nóng, Bách Hợp nhìn những viên đá quý, kim cương lộng lẫy dưới ánh đèn, cảm thấy hoa cả mắt. Nhưng anh lại vô cùng nghiêm túc, đi đến mấy cửa hàng, dường như không vừa mắt thứ nào.

Đi hết ba, bốn cửa hàng đá quý, hai người mới vào cửa hàng đá quý sang trọng nhất của Trần Thị. Vừa nhìn thấy hai viên đá quý triển lãm trên đài cao, ánh mắt Phong Ninh liền dán chặt vào đó. Đó là hai viên kim cương tự nhiên, còn chưa gắn lên nhẫn. Viên kim cương đã trải qua quá trình cắt gọt tỏa sáng rực rỡ dưới ánh đèn.

“Em có mệt không?” Phong Ninh quay đầu hỏi Bách Hợp một câu, thấy cô lắc đầu thì kéo tay cô tới cạnh tủ kính, gọi người mang ghế tới để cô ngồi nghỉ, mình thì đứng bên cạnh, chỉ vào cặp kim cương mà anh vừa ý, ra hiệu cho nhân viên cửa hàng lấy xuống.

Nữ nhân viên vừa thấy có khách thì vô cùng vui mừng, nhưng trong tay cô ta cũng không có chìa khóa để mở lồng đựng kim cương này nên đành phải mang nước quả tới mời hai người dùng tạm, sau đó gọi điện cho người giữ chìa khóa tới. Cô ta giới thiệu với hai người họ: “Anh đây đúng là có con mắt tinh đời, cặp kim cương này có tên là ‘đôi mắt tình nhân’, ngài Tổng giám đốc của tập đoàn Trần Thị chúng tôi vừa mua về nửa tháng trước ở Nam Phi một khối kim cương lớn, sau đó gia công thành hai viên kim cương này.” Cô ta giải thích thêm về công nghệ cắt đá quý của công ty mình, lúc trước cha Trần mua được một viên kim cương, nhưng trên thân lại có vết nứt nhỏ nên buộc phải cắt thành hai nửa, nếu không thì giá trị của viên kim cương còn cao hơn nữa.

Tay nghề cao siêu của những chuyên gia tại Trần Thị đã khiến viên kim cương được cắt gọt tuyệt đẹp, tỏa ra ánh sáng rực rỡ khiến người ta ngắm không rời mắt.

21. Chương 21

Phong Ninh nghe được tên của hai viên kim cương thì càng muốn có được chúng. Tối khi khóa hộp được mở, hai bảo vệ đứng trước cửa với tư thế sẵn sàng đón dịch. Hai viên kim cương được người ta dè dặt mang ra ngoài.

Trong khi mọi người xung quanh đều tỏ vẻ cẩn thận lo lắng, Phong Ninh lại vô cùng bình tĩnh. Lúc nâng tay Bách Hợp lên, anh rất dịu dàng, dáng vẻ này khiến người ta không nhìn được cười. Không có lớp kính bảo vệ bên ngoài, hai viên kim cương càng trở nên lộng lẫy, có điều Bách Hợp nghe cái tên ‘đôi mắt tình nhân’ thì chợt nhớ đến nội dung câu chuyện. Hình như lúc Phong Ninh và Trần Nhạc Nhạc đính hôn cũng dùng cặp kim cương này để gắn lên nhẫn.

Lý do cô nhớ kỹ việc này là vì hai người họ kết hôn đúng thời điểm Trần gia tuyên bố phá sản. Tất cả tài sản đều bị tòa án mang ra đấu giá, đôi kim cương này được Phong Ninh mua lại, sai người chế thành nhẫn. Việc Trần Nhạc Nhạc lấy chồng cũng được đưa lên báo, nhưng nhà chồng là ai thì báo chí không nói, có điều Tả Bách Hợp biết đấy là Phong Ninh. Nguyên chủ không yêu Phong Ninh đến mức sâu sắc, cô ấy chỉ không cam tâm mà thôi. Vào lúc cuộc đời mình đang ở thời khắc đẹp đẽ nhất thì lại bị người ta nhúng tay phá hủy. Thời niên thiếu ngây thơ, sao có thể hiểu thế nào là tình yêu thật sự, cô ấy chỉ nuối tiếc, không phải nuối tiếc tình yêu này, mà là nuối tiếc thời thanh xuân bị người ta cắt đứt một cách hung bạo.

Bách Hợp không thích cặp kim cương này như Phong Ninh, chỉ cần nghĩ rằng đây từng là thứ làm thành nhẫn cưới cho Phong Ninh và Trần Nhạc Nhạc thì cô liền cảm thấy chướng mắt vô cùng. Cô chỉ ngồi một bên, nhìn Phong Ninh cầm viên đá quý ướm thử lên ngón áp út của cô, khoa tay múa chân thảo luận với nhà thiết kế của Trần Thị.

Phong Ninh đương nhiên là không để ý tới vấn đề giá tiền, anh hoàn toàn không hề hỏi giá hai viên kim cương. Trong lúc thảo luận, anh báo lại số đo ngón tay Bách Hợp cho nhà thiết kế, nhà thiết kế còn cẩn thận đo lại, quả nhiên không sai chút nào. Bách Hợp khá ngạc nhiên, quay đầu nhìn anh một cái, lại thấy Phong Ninh kéo tay cô, mặt ửng đỏ, cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh: “Anh đã đo lúc em đi ngủ.”

Mặc dù gương mặt anh không thay đổi mấy nhưng tai lại đỏ lên, bàn tay nắm tay Bách Hợp cũng chặt hơn, mười ngón tay đan sít vào nhau, lúc nói chuyện không dám nhìn vào mắt Bách Hợp. Hôm nay có được món

tiền lớn thế này, mấy nhân viên ở Trần Thị đều rất kích động. Nhân viên tiếp đón nhìn cảnh Phong Ninh nắm chặt tay Bách Hợp không rời thì vô cùng hâm mộ, ngọt ngào nói:

“Tay của cô đây thật là đẹp, mảnh dẻ trắng nõn, rất thích hợp để đeo nhẫn. Ngay cả nhẫn bạc bình thường mà đeo lên tay của cô cũng trông sang trọng hơn nhiều.” Cô ta vừa nói vừa đưa bản kê tới để Phong Ninh điền thông tin vào. Hiện giờ Phong Ninh đặt làm đôi nhẫn kim cương này thì về sau sẽ trở thành khách Vip của Trần Thị, cần điền một số thông tin cơ bản về anh. Khi nhẫn làm xong thì anh sẽ được thông báo và gửi hàng tới tận nhà. Một tay anh nắm tay Bách Hợp, tay còn lại cầm bút viết như rồng bay phượng múa lên tờ giấy. Nghe người ta khen vợ mình, nếu là người khác thì sẽ tỏ ra khiêm tốn một chút, nhưng Phong Ninh thì không phải người khác, nên anh chỉ nhướn lông mày, ra vẻ đây là chuyện đương nhiên:

“Tay vợ tôi đương nhiên là đẹp rồi, đeo cái gì cũng đẹp!” Nửa gương mặt anh dưới ánh đèn trở nên góc cạnh rõ ràng, mười phần kiêu ngạo. Vẻ tự đại của anh thì Bách Hợp đã nhìn quen lâu rồi nên không nói gì, mọi người xung quanh nghe thì đều không nhịn được cười.

Anh đi quẹt thẻ trả tiền, nhà thiết kế của Trần Thị bàn bạc với anh thêm một lúc, cuối cùng cũng xác định xong.

Khóa luận tốt nghiệp của Bách Hợp đã làm xong, cũng không còn việc gì nữa. Ngành học của cô tìm việc tương đối dễ, hơn nữa cô tốt nghiệp trường nổi tiếng, thành tích không tệ, giáo viên cũng có ấn tượng tốt với cô nên đã tỏ ý sẵn sàng tiến cử cô. Phong Ninh không muốn phải xa Bách Hợp nên cứ quán lầy cô không cho đi, ở trước mặt cô, Phong Ninh không có thái độ kiêu ngạo, mở miệng là làm nũng ‘vợ ơi’, lẳng nhẳng đến mức người ta không thể không đồng ý.

Ban đầu, nhà thiết kế Trần Thị đã nói sau mười ngày nữa sẽ làm xong nhẫn. Về phần bản thiết kế thì đã xong từ bảy, tám ngày trước nhưng đến hạn giao nhẫn thì lại không có tin tức gì. Phong Ninh không nhịn được, đang định gọi điện hỏi thì lại có một số lạ gọi tới.

Người gọi là Trần Nhạc Nhạc, cô ta hẹn anh gặp ở quán cà phê. Lúc đầu, Phong Ninh vừa nghe giọng cô ta thì đã muốn tắt máy, nhưng dường như Trần Nhạc Nhạc đoán ra được suy nghĩ của anh nên chỉ cười nhẹ một tiếng, nói cô ta đưa nhẫn tới cho anh.

Cặp nhẫn này Phong Ninh đang muốn có ngay, nghe Trần Nhạc Nhạc nói thế thì anh quyết định tới gặp cô ta. Có điều anh không phải thằng ngu, lúc anh dăm vào Trần Nhạc Nhạc, ánh mắt cô ta nhìn anh giống như đang nhìn một con mồi, điều này khiến Phong Ninh vô cùng khó chịu. Từ trước tới giờ, anh là thợ săn hung mãnh chứ không phải con mồi để phụ nữ bắt được. Tâm tư Trần Nhạc Nhạc quá phức tạp, không phải kiểu anh thích, hơn nữa trong lòng anh chỉ có thể chứa một người, nâng niu như châu ngọc, đối với người khác, đừng nói là để trong lòng, ngay cả nhìn một cái anh cũng không muốn.

Về chuyện Trần Nhạc Nhạc, tuy Bách Hợp không tỏ vẻ gì nhưng chắc chắn có suy nghĩ riêng. Cô không nói nhưng từng nhẫn mày, Phong Ninh vẫn nhớ kỹ. Vậy nên anh sẽ không đi một mình. Lần đi Vương hẹn gặp Bách Hợp, cô đã hẹn anh đến cùng, lần này Phong Ninh cũng không nói gì mà kéo Bách Hợp đi.

Tới quán cà phê, Bách Hợp thấy Trần Nhạc Nhạc thì đỏ mặt cười nhìn Phong Ninh. Anh tỏ vẻ bình thường, còn Trần Nhạc Nhạc thì lại lúng túng, nắm quai tách rất chặt. Phong Ninh hồ hững kéo Bách Hợp ngồi đối diện Trần Nhạc Nhạc. Anh cao lớn chân dài, ngồi ở chỗ này có vẻ hơi chật chội, thân thể chìm xuống ghế sofa, cánh tay dang ra vây Bách Hợp trong lòng mình, anh lập tức dùng chân đạp cái bàn ra xa chút, không để mình phải khó chịu.

‘Két’ một tiếng, cái bàn dịch về phía Trần Nhạc Nhạc, tách cà phê trên mặt bàn cũng lắc lư làm nước sóng ra ngoài, bắn lên mặt bàn, mép bàn ép sát vào người Trần Nhạc Nhạc. Cô ta không ngờ Phong Ninh sẽ làm như thế nên có chút hoa dung thất sắc. Chiếc bàn ép chặt lên đùi làm cô ta bị đau, cuống quýt muốn đứng lên, mãi sau mới có thể ngồi xuống, nhưng không thể duy trì về tao nhã ban đầu nữa.

“Nhẫn đâu rồi?”

Anh lạnh lùng hỏi một câu, trước khi hai người đi vào, Trần Nhạc Nhạc tao nhã ngồi uống cà phê, bây giờ lại ép giữa bàn và ghế, vô cùng lúng túng, tuy cô ta cố tỏ ra bình tĩnh nhưng tay đã hơi run rẩy. Người phục vụ thấy vẻ đáng thương của cô ta thì tới kéo ghế về phía sau một chút để Trần Nhạc Nhạc dễ chịu hơn.

“Không hỏi xem chân em đã tốt hơn chưa à?” Trần Nhạc Nhạc bình tĩnh lại, gượng gạo vuốt mái tóc quần gợn sóng, lại cười với Bách Hợp: “Bách Hợp, xin lỗi cậu nhé, tối hôm ấy, mình và cha mình có chút chuyện nhỏ, đã để cậu phải chê cười rồi.”

Bách Hợp lắc đầu, thấy Phong Ninh đã nóng nảy thì vươn tay kéo anh, để anh đừng phát hỏa: “Không sao đâu, chân cậu đã ổn chưa?”

Câu hỏi ấy vốn dĩ Trần Nhạc Nhạc nói với Phong Ninh, không ngờ cuối cùng người đáp lại là Bách Hợp, trong mắt cô ta xẹt qua vẻ buồn bã, gật đầu cười khẽ:

“Tốt nhiều rồi, tối hôm ấy mình đi trước, xin lỗi cậu, mình chưa kịp tìm xe đưa cậu về. Sau đó vẫn muốn gọi điện cho cậu để xin lỗi nhưng không biết số của cậu.” Cô ta vuốt tóc, định bẻ tách cà phê lên nhưng lúc này cà phê bắn ra đã khiến bên ngoài tách bị ướt, vừa đụng vào đã dính tay. Cô ta nhanh chóng cầm khăn lau đi, tuy vẻ mặt bình thường nhưng động tác thừa thì rất nhiều, chứng tỏ trong lòng đang hoảng loạn: “Mình...”

“Đừng nói linh tinh nữa, chúng tôi tới để lấy nhẫn.” Lòng mảy Phong Ninh nhú lại, không thích nhìn vợ mình và Trần Nhạc Nhạc nói chuyện, lập tức cắt đứt lời cô ta. Trần Nhạc Nhạc lại cười:

“Hai người mua nhẫn là để chuẩn bị đính hôn sao? Nói ra thì cũng có duyên thật đấy, hai người chọn cửa hàng đá quý của Trần Thị. Nếu Bách Hợp nói sớm với mình thì mình sẽ giảm giá cho hai người. Mình vô tình xem tài liệu mới biết việc này. Bách Hợp, tốt xấu gì chúng ta cũng là bạn cùng ký túc bốn năm, sao chuyện quan trọng thế mà cậu không mời mình tới.” Trần Nhạc Nhạc càng nói thì càng lên giọng, mắt lóe lên vẻ mát mẻ. Ngày Phong Ninh đâm vào cô ta, Trần Nhạc Nhạc cảm thấy đây là duyên phận ông trời bù đắp cho mình. Cô ta biết Phong Ninh là bạn trai của Bách Hợp, nhưng vào nháy mắt bị xe đâm kia, trái tim Trần Nhạc Nhạc vẫn bị rung động.

22. Chương 22: Bia Đờ Đạn Tiên Công Chiếm Đóng

Đời trước, Trần Nhạc Nhạc thực sự không cam lòng. Cô ta yêu Lương Cảnh Diệu say đắm nhưng anh ta lại lén phụng với tiện nhân kia sau lưng cô ta, cuối cùng còn hãm hại cô ta rơi vào cảnh trở thành đồ chơi của người khác. Cô ta luôn hi vọng có một người đàn ông có thể một lòng một dạ với mình, chiều chuộng mình, đủ mạnh mẽ để bảo vệ mình, ngăn mưa gió cho mình. Cuộc sống báo thù này của cô ta quá khổ sở, cần có một người để dựa vào.

Lúc thấy Phong Ninh, đúng là cô ta đã động lòng. Trong mắt Phong Ninh chỉ có một mình Bách Hợp, điều ấy khiến cô ta vừa hâm mộ vừa ghen tị. Cô ta đã trải qua nhiều đàn ông, cũng nhìn thấy nhiều chuyện đen tối, hiếm khi thấy tình cảm chân thành như vậy, nên đương nhiên cũng khát vọng có được. Cô ta đặt bẫy đứa con gái riêng của cha Trần là vì báo mối thù kiếp trước của mình. Nhưng ngay cả khi những tấm ảnh đó lộ ra, cha Trần vẫn ngay lập tức đứng bên cạnh đứa con gái kia, Trần Nhạc Nhạc rất cảm hận. Tuy đã biết trước rằng ông ta thiên vị nhưng một khắc ấy cô ta vẫn không chịu đựng nổi mà lao xuống núi, sau khi về trường, không biết thế nào lại đâm vào xe Phong Ninh.

Cô ta đã tin rằng duyên phận của mình tới rồi, cô ta biết quan hệ giữa Phong Ninh và Bách Hợp nhưng Trần Nhạc Nhạc cảm thấy chỉ cần chưa kết hôn thì vẫn có thể tranh giành tình cảm được. Đời trước, vị hôn phu của cô ta bị người ta cướp mất, đời này trọng sinh, Trần Nhạc Nhạc cũng không cảm thấy việc tranh giành người đàn ông của người khác có gì không đúng. Nhưng cô ta không ngờ Phong Ninh không hề để ý tới cô ta, anh đâm cô ta xong liền cho cô ta tiền, sau đó gọi xe cấp cứu rồi định đi luôn, cuối cùng vết thương trở nên nghiêm trọng, cô ta bắt buộc phải dùng tên của Bách Hợp để khiến anh đưa mình đi bệnh viện. Vốn dĩ Trần Nhạc Nhạc muốn có số di động của Phong Ninh nhưng anh không hề để lại.

Thời gian điều trị trong bệnh viện, thật ra Trần Nhạc Nhạc cũng từng mơ tưởng. Cô ta nghĩ rằng sau khi vết thương ở đùi tốt hơn sẽ tính toán tiếp, không ngờ hành động của Phong Ninh và Bách Hợp lại nhanh như vậy, đã mua nhẫn chuẩn bị đính hôn rồi. Ban đầu Trần Nhạc Nhạc không biết việc này, chỉ là ma xui

quỷ khiến lại gõ tên Phong Ninh lên phần tìm kiếm trong mạng nội bộ, vô tình đơn đặt hàng của Phong Ninh cũng bị cô ta phát hiện.

Một giây này, Trần Nhạc Nhạc không biết mình cảm thấy thế nào. Cô ta còn chưa ra tay mà đã kết thúc rồi. Sau khi sống lại, Trần Nhạc Nhạc rất ưu tú, học tập ngôn ngữ các nước, nỗ lực rèn luyện cầm kỳ thi họa, về việc đối nhân xử thế cũng thành thạo hơn trước nhiều. Theo lý mà nói, cô ta ưu tú hơn Bách Hợp, nhưng lại chưa bao giờ thắng được Bách Hợp. Sau khi phát hiện đơn đặt hàng, Trần Nhạc Nhạc lợi dụng thân phận người thừa kế Trần Thị để nhúng tay vào. Cô ta gọi vào số điện thoại mà Phong Ninh để lại trong đơn đặt hàng để hẹn anh tới, không ngờ anh lại đưa Bách Hợp đi cùng.

“Nhấn.” Giọng nói của Phong Ninh trầm xuống, vẻ mặt không bình tĩnh. Anh tới đây không phải để nghe Trần Nhạc Nhạc nói mấy câu nhảm nhí này. Nếu không phải vì cái nhẫn thì anh đã không thêm đi. Giờ Trần Nhạc Nhạc còn đòi tới tham gia hôn lễ, Phong Ninh càng bức bối hơn, lập tức cắt đứt lời cô ta. Ngón tay gõ lên mặt bàn hai cái, nhấn mạnh một lần nữa: “Lấy nhẫn ra đây, chúng tôi còn có việc khác.” Mười ngày nay anh đều đếm ngón tay để tính, trông sao trông trắng, hi vọng nhẫn mau chóng được làm xong. Anh muốn đeo nó lên ngón áp út của Bách Hợp, để cô danh chính ngôn thuận trở thành vợ mình.

Tâm nguyện từ thời niên thiếu, trải qua năm năm lên men mới tới thời cơ, Phong Ninh thật sự không thể kiên nhẫn nghe Trần Nhạc Nhạc nói thừa ừa. Anh cau mày, nghiến chặt răng khiến hai gò má hơi co giật. Trần Nhạc Nhạc không ngờ anh không định nói chuyện, uống phở cô ta vẫn luôn thương nhớ anh, chỉ có thể bất lực cười khổ một tiếng. Ánh mắt rơi trên người Bách Hợp, Bách Hợp chỉ mỉm cười nhìn cô ta không nói. Gương mặt này cô ta đã nhìn bốn năm nay, thật sự chẳng có gì đẹp hơn người. Nếu chỉ xét về nhan sắc, Trần Nhạc Nhạc tự tin mình không thua Bách Hợp, thậm chí tính cách của Bách Hợp còn không được nhiều người thích bằng cô ta. Lúc này, Bách Hợp dựa lưng lên ghế sofa, mái tóc dài chỉ buộc đơn giản sau đầu, vẫn là dáng vẻ bình thường mà Trần Nhạc Nhạc thấy, thậm chí chẳng thể nào tìm nổi biểu hiện ‘phụ nữ trang điểm vì người mình yêu’ trên người cô.

Lúc biết sẽ gặp Phong Ninh, chỉ ít Trần Nhạc Nhạc còn tốn công trang điểm. Tuy nhìn có vẻ đơn giản nhưng cô ta đã tốn không ít công sức, để lộ ra chiếc vòng bạc đeo trên mắt cá chân. Bách Hợp chẳng hề vì Phong Ninh mà ăn mặc đẹp, Trần Nhạc Nhạc thực sự nghĩ không thông, một cô gái lạnh lùng như thế có gì để Phong Ninh thích. Cô ta đã học với Bách Hợp bốn năm, có thể khiến cho Dương Ly và Vu Tiểu Thiên nhất nhất nghe mình, nhưng dù cô ta làm gì thì Bách Hợp cũng không động lòng. Bọn họ chỉ có thể coi như quan hệ tốt hơn người lạ một chút mà thôi.

Hiện giờ Phong Ninh không nể mặt cô ta, Bách Hợp cũng không nói đỡ một câu. Sau khi trọng sinh, Trần Nhạc Nhạc đã trở nên lạnh nhạt rất nhiều, nhưng nhìn thấy dáng vẻ của Bách Hợp thì lòng cô ta vẫn rét run. Suy nghĩ một chút, cô ta mở túi lấy chiếc hộp tinh xảo ra, đẩy về phía Phong Ninh.

Phong Ninh đã đợi mười ngày, giờ cầm được nhẫn thì vẻ mặt hơn ha hơn hở. Nụ cười của anh khiến Trần Nhạc Nhạc thấy rất chói mắt. Cô ta che giấu bằng cách cầm tách cà phê lên nhấp một ngụm. Ngay sau đó, Phong Ninh lập tức mở hộp nhẫn ra, hai chiếc nhẫn xuất hiện trước mắt mọi người.

Hai viên kim cương đã được khảm lên nhẫn theo đúng kiểu dáng mà Phong Ninh yêu cầu. Ánh mắt Phong Ninh mừng rỡ như điên, hai chiếc nhẫn này nhìn còn đẹp hơn cả bản thiết kế. Ánh mặt trời xuyên qua cửa kính chiếu vào viên kim cương, tạo thành ánh sáng lấp lánh. Anh cầm chiếc nhẫn nhỏ dành cho nữ lên, vẻ mặt có mấy phần nghi ngờ. Nói không ngoa chứ kích thước ngón áp út của Bách Hợp thì anh còn rõ hơn cả cô. Mười ngày nay, ngày nào anh cũng sờ ngón tay rồi cười ngây ngô, tưởng tượng ra hình ảnh cô đeo nhẫn. Sờ nhiều đến nỗi anh đã nhớ như in kích thước, chiếc nhẫn đang cầm trên tay anh hình như to hơn anh nghĩ.

“Vợ à, đưa tay đây.” Phong Ninh cố nén nghi ngờ, bảo Bách Hợp duỗi tay ra, cầm nhẫn lên đeo vào ngón áp út của cô.

Lần này thì Phong Ninh không cười nổi nữa, chiếc nhẫn dễ dàng trượt vào, có thể thấy rõ là kích thước lớn hơn ngón tay, tuy không lớn hơn nhiều nhưng nếu giống như kích thước thảo luận ban đầu thì không thể xảy ra việc này được. Điều này chứng tỏ chiếc nhẫn không làm theo cỡ của Bách Hợp. Trước đây Phong Ninh và nhà thiết kế đã thảo luận rất nhiều, anh nhớ kỹ từng chi tiết. Đây là việc lớn cả đời, không ngờ vào lúc quan trọng nhất lại xảy ra sự cố. Phong Ninh vừa lo lắng lại vừa tức giận, trong lòng xúc động chỉ

muốn đập bỏ chiếc nhẫn.

Bách Hợp không tức giận, thậm chí còn vỗ lên tay Phong Ninh. Cô có thể cảm nhận được dịch ý của Trần Nhạc Nhạc với mình. Cô nhớ rằng, theo nội dung câu chuyện, khi ‘cặp mắt tình nhân’ xuất hiện trên tay Trần Nhạc Nhạc, từng có tạp chí đưa tin chi tiết, mô tả từ viên kim cương cho tới kích thước nhẫn, cỡ của Trần Nhạc Nhạc lớn hơn cô một chút. Từ thái độ của Trần Nhạc Nhạc, Bách Hợp đã hiểu rõ hoàn toàn.

Cô rút chiếc nhẫn rộng thùng thình trên tay ra, lúc này Phong Ninh đã giận đến nỗi muốn đập bể hiệu của Trần Thị. Mắt anh đỏ bừng, đã bao giờ anh bị chơi khăm thế này chứ. Anh không nói thêm mấy lời thừa thãi nữa, lập tức lấy điện thoại ra gọi cho nhà thiết kế của Trần Thị. Bách Hợp ngẩng chiếc nhẫn một lúc, sau đó ra hiệu cho Trần Nhạc Nhạc đưa tay ra:

“Số đo của Phong Ninh chắc hoàn toàn chính xác phải không?” Bách Hợp mỉm cười nhìn Trần Nhạc Nhạc, thái độ bình tĩnh của cô làm Trần Nhạc Nhạc không biết nên làm thế nào. Lưng cô ta chợt thấy lạnh, vẻ mặt gượng gạo, cười lắc đầu: “Cậu có ý gì vậy? Bách Hợp, có phải là có vấn đề gì không?”

“Vấn đề ở đâu chứ, Trần Nhạc Nhạc, cô không muốn chiếc nhẫn này đeo lên tay tôi đúng không? Đưa tay cô ra đây.” Bách Hợp cười lạnh một tiếng. Cô không câu gắt không có nghĩa là cô mềm yếu. Ban đầu, đúng là cô không muốn ở cạnh Phong Ninh, nhưng Phong Ninh đã lựa chọn cô thì chứng tỏ nội dung câu chuyện sẽ thay đổi hoàn toàn. Nếu bởi vì giữa cô và Phong Ninh có vấn đề nên chia tay thì coi như thôi. Nhưng người khác lại đột nhiên tham gia vào phá hỏng kế hoạch của Bách Hợp để khiến hai người chia tay, điều này làm cô không hài lòng.

Rõ ràng là Trần Nhạc Nhạc khinh người quá đáng, không cần biết cô ta làm thế là vì có tình ý với Phong Ninh hay có mục đích khác, hành động của cô ta làm Bách Hợp khó chịu.

Bách Hợp nhìn cô ta chằm chằm, tay Trần Nhạc Nhạc nắm chặt túi xách, khuôn mặt trắng bệch, dường như đang có sóng to gió lớn trong lòng. Cô ta cắn môi, định nói gì đó thì Bách Hợp đã không còn bình tĩnh nữa:

“Trần Nhạc Nhạc, ở cùng ký túc bốn năm, tôi thật sự không muốn khiến quan hệ của chúng ta trở nên quá căng thẳng. Tôi nói rồi đây, đưa tay cô đây.” Đôi mắt Bách Hợp rất nghiêm túc. Bình thường cô ít nói, bị người ta cho là dễ bắt nạt. Giờ cô vừa mở miệng, Phong Ninh đang gọi điện thoại đã vô ý quay đầu lại nhìn cô chăm chú: “Vợ à...”

Hai người kết giao đã mấy năm, Phong Ninh chưa từng thấy Bách Hợp vốn bình tĩnh lại tỏ ra cứng rắn như thế. Từ lần Bách Hợp không phản đối việc mình muốn bán cha Tả đi, Phong Ninh đã nhận ra rằng cô không phải người yếu đuối. Nhưng bây giờ thấy cô mười phần khí thế, hoàn toàn trấn áp Trần Nhạc Nhạc, Phong Ninh vẫn trợn tròn mắt. Nhà thiết kế ở đầu kia điện thoại đang không ngừng xin lỗi nhưng Phong Ninh không hề để ý, anh chỉ ngẩn người ra nhìn Bách Hợp. Sau đó, Trần Nhạc Nhạc do dự không lên tiếng, Bách Hợp bất thành linh đập chiếc nhẫn lên bàn, vươn tay túm chặt lấy tóc cô ta, Trần Nhạc Nhạc chưa kịp phản ứng gì thì đã bị ăn một cái tát.

‘Chát’ một tiếng giòn vang. Cái tát này của Bách Hợp tuy không mạnh như Phong Ninh nhưng vẫn khiến gương mặt trắng nõn của Trần Nhạc Nhạc sưng đỏ lên. Trần Nhạc Nhạc ngơ ngẩn, khi cảm giác nóng hừng hực từ gò má truyền tới trong đầu, cô ta lập tức giận giữ không thể kiềm chế được. Trên đời này Trần Nhạc Nhạc hận nhất là bị người ta đánh vào mặt. Kiếp trước cô ta đã bị người khác đánh vào mặt rất nhiều, những khi chịu sự chi phối của thuốc phiện, hèn mọn như con chó, một chút tự tôn cũng không có. Chỉ cần có ai bằng lòng cho cô ta thuốc thì cô ta tình nguyện quỳ trên mặt đất, bất kể đối phương là người nào, bất kể đối phương định làm gì mình! Trong số những kẻ đánh cô ta thì người chị cùng cha khác mẹ kia cũng có phần, Trần Nhạc Nhạc không ngờ mình lại bị Bách Hợp đánh, một ngọn lửa không tên nhất thời bùng lên. Cô ta giơ túi xách lên định đánh Bách Hợp. Phong Ninh còn đang choáng váng vì Bách Hợp tát người ta, mãi tới khi Trần Nhạc Nhạc định đánh trả thì anh mới tỉnh táo lại.

Anh không quan tâm Bách Hợp đánh người khác có đúng hay không, còn anh giúp vợ mình đương nhiên là không có gì sai. Phong Ninh đá chân bàn khiến bàn cà phê lại đẩy về phía Trần Nhạc Nhạc. Trần Nhạc Nhạc bàn chèn vào người, lồng ngực vô cùng khó chịu, thân thể ngã lên ghế sofa, tóc cô ta vẫn bị Bách Hợp túm trong tay, đau đến nỗi giống như một mảng da đầu bị lột xuống.

“Giữ chặt cô ta lại!” Bách Hợp nhìn Trần Nhạc Nhạc, cười lạnh một tiếng. Phong Ninh vừa nghe cô nói thì cơ thể phản ứng còn nhanh hơn lý trí, không chút do dự cất điện thoại vào túi, dễ dàng giữ chặt cánh tay Trần Nhạc Nhạc.

Chẳng mấy khi được tiếp xúc thân mật thế này với Phong Ninh, nhưng Trần Nhạc Nhạc lại không thể cười nổi. Xương cốt cô ta sắp bị Phong Ninh làm gãy, sống lưng bị tay anh áp chặt, Trần Nhạc Nhạc giống như Tôn Ngộ Không bị áp dưới Ngũ Hành Sơn của Như Lai, không còn sức chống cự, mỗi khi hít thở đều thấy đau đớn.

Động tĩnh từ phía bàn bên này khiến rất nhiều người chú ý, không hẹn mà cùng quay đầu về phía bọn họ. Bách Hợp cảm nhận, đeo lên ngón tay của Trần Nhạc Nhạc. Kích thước vô cùng thích hợp, không rộng như cô đeo. Quả nhiên là Bách Hợp đã đoán đúng, Trần Nhạc Nhạc đã sửa lại theo kích thước của cô ta.

Không cần phải đoán cũng biết số đo của chiếc nhẫn nam sẽ chuẩn xác.

Trong lòng có dự kiến nên Bách Hợp không hề nóng nảy, còn Phong Ninh thấy tình cảnh này thì mặt đen đến mức sắp chảy mực, Trần Nhạc Nhạc vùng vẫy:

“Tốt xấu gì chúng ta cũng là bạn học, Bách Hợp, cô làm thế này là có ý gì?”

“Bị tát thấy đau chứ?” Bách Hợp cúi đầu hỏi Trần Nhạc Nhạc một câu. Mái tóc dài của cô thuận theo đầu vai chảy xuống, quét trên mặt bàn. Khuôn mặt cách Trần Nhạc Nhạc rất gần, lúc nói chuyện, hơi thở lướt qua đỉnh đầu cô ta. Trong nháy mắt, sắc mặt Trần Nhạc Nhạc thay đổi, biểu cảm rất khó coi, nhìn chằm chằm Bách Hợp, không nói ra lời.

Câu nói tát mặt thấy đau của Bách Hợp có ý gì thì Trần Nhạc Nhạc rất rõ. Cô ta tự tiện sửa chữa kích thước nhẫn của Bách Hợp chẳng khác gì đã tát vào mặt cô. Giờ cô trả lại cho Trần Nhạc Nhạc một cái tát, cũng là đánh vào mặt, chẳng qua một cái là hữu hình, một cái là vô hình. Trần Nhạc Nhạc không ngờ người bạn vẫn ít nói lại có lúc khiến mình không thể cãi lại. Trong lòng cô ta thấy không ổn, Phong Ninh không quan tâm cô ta nghĩ gì, anh cũng không biết được một số việc như Bách Hợp, nhưng ánh mắt Trần Nhạc Nhạc nhìn anh đã khiến anh khó chịu, giờ chiếc nhẫn mà anh mong đợi 10 ngày nay lại có vấn đề. Phong Ninh bùm bùm lửa giận.

“Nhẫn đã đặt cẩn thận rồi mà cũng có thể xảy ra vấn đề, Trần Thị đúng là lớn mặt thật đấy.” Lúc này, Phong Ninh đã tức giận với Trần Thị, Trần Nhạc Nhạc đang bị anh áp chế chợt nở một nụ cười kín đáo nhưng cô ta trở lại bình thường rất nhanh.

Tuy vậy Bách Hợp vẫn thấy được, cô chợt hiểu ra dụng ý của Trần Nhạc Nhạc. Lần này nhẫn có vấn đề không chỉ vì Trần Nhạc Nhạc có ý với Phong Ninh, quan trọng hơn là cô ta hận cha Trần, hận kiếp trước cha Trần mặc kệ cô ta, thiên vị đứa con gái riêng kia, còn giao tất cả sản nghiệp của Trần Thị cho đứa con rơi đó. Sau khi trọng sinh, ngoài người chị cùng cha khác mẹ kia, đối tượng tiếp theo mà cô ta muốn báo thù chính là cha Trần.

Nghĩ tới kết thúc cha Trần hóa điên, đế quốc châu báu Trần Thị tan rã, cả thủ đoạn lấy răng đen răng mà Trần Nhạc Nhạc dùng với chị gái cùng cha khác mẹ, có thể thấy được tính cách của Trần Nhạc Nhạc và sự căm hận sâu sắc trong lòng cô ta.

Sau khi trọng sinh, Trần Nhạc Nhạc đã nỗ lực học tập, thậm chí đã chuẩn bị rất nhiều. Nhưng trọng sinh đâu có nghĩa là vạn năng, cô ta chỉ có thể ngăn ngừa cạm bẫy mà mình từng dẫm phải ở kiếp trước. Tuy cô ta biết trước được một số việc nhưng bản thân cũng không có ma thuật, thủ đoạn cũng không thể nghịch thiên, vậy nên muốn hủy hoại người đàn bà kia thì có thể sử dụng thủ đoạn mà ả từng dùng với cô ta, còn muốn đối phó với cha Trần thì không hề dễ dàng.

Nền móng của Trần Thị rất vững chắc, hơn nữa cha Trần đã buôn bán nhiều năm, là kẻ gian xảo. Cho dù Trần Nhạc Nhạc sống lại lần nữa thì tuổi tác cộng lại cũng chẳng bằng cha Trần, cha Trần còn là người cầm quyền ở Trần Thị. Nếu Trần Nhạc Nhạc đối phó với cha Trần thì kết quả chắc chắn sẽ không tốt đẹp. Nhưng với tính cách của Trần Nhạc Nhạc và nỗi oán hận của cô ta với cha mình thì cô ta nhất định sẽ tìm cách hủy hoại Trần Thị, báo thù cho cuộc đời trước. Bằng thực lực của cô ta thì đương nhiên không thể, vậy nên Trần Nhạc Nhạc phải tìm sự trợ giúp từ bên ngoài.

Mà trợ giúp từ ngoài cũng phân làm hai loại. Một loại là kẻ làm ăn, thực lực của đối phương phải hùng hậu hơn rất nhiều mới có thể đẩy cha Trần vào chỗ chết, hơn nữa tranh đấu trong thương giới, giết địch một ngàn tự tổn tám trăm, người bình thường ai lại lấy tài sản tâm huyết cả đời ra cho Trần Nhạc Nhạc làm trò đùa chứ? E là kể cả khi cô ta sẵn lòng lấy thân thể mình ra đánh bạc thì cũng rất ít người dám chơi cùng.

Loại còn lại là kiểu như Phong Ninh, xuất thân quyền thế. Cha Trần có danh vọng trong thương giới tới mấy thì cũng chỉ là thương nhân, từ xưa tới nay dân không đấu lại được quan. Nếu Phong gia thật sự muốn làm suy sụp Trần Thị thì chẳng có gì khó khăn. Theo nội dung vở kịch, đúng là sau khi Phong Ninh thích Trần Nhạc Nhạc đã lợi dụng quyền thế của Phong gia và ảnh hưởng của bản thân mình để giúp Trần Nhạc Nhạc báo thù.

Trần Nhạc Nhạc không thể dùng được cách đầu tiên, còn cách thứ hai, tuy cô ta ưu tú nhưng cũng không quen biết nhiều với người trong giới chính trị, mà có quen đi nữa thì sợ là cô ta cũng phải trả giá rất lớn mới khiến người ta dính vào cái mớ tanh hôi này. Kiếp trước Trần Nhạc Nhạc bị đàn ông làm nhục, oán hận rất sâu với nam giới, thế nên cô ta có mưu đồ với Phong Ninh là việc có thể hiểu được.

Phong Ninh đúng kiểu mà cô ta thích, nếu quyến rũ được anh thì cô ta vừa có một người đàn ông đáng tin cậy, vừa có thể lợi dụng quyền thế của Phong gia, trả được thù kiếp trước. Còn nếu dụ dỗ không thành, vậy thì cô ta sẽ khiến Phong Ninh tức giận, việc chiếc nhẫn lần này chính là cơ hội hoàn hảo mà Trần Nhạc Nhạc tìm được.

Chộc giận Phong Ninh, anh nhất định sẽ trút lên đầu Trần gia, Trần Nhạc Nhạc có thể mượn tay anh để trả thù. Đối với cô ta, như thế trăm lợi mà không một hại.

Bách Hợp suy nghĩ xong, trong lòng bội phục Trần Nhạc Nhạc có thể tìm ra được ý kiến hay như thế. Nhìn đáng vẻ nghiêng răng nghiêng lợi khi nhắc tới Trần Thị của Phong Ninh, khoe môi Trần Nhạc Nhạc khẽ nhếch lên, Bách Hợp cũng bật cười, cô kéo tay Phong Ninh:

“Thôi, bắt Trần gia bồi thường tiền là được, em không muốn chuyện cưới xin của chúng ta lại gặp phải xui xẻo.”

Trần Nhạc Nhạc muốn trả thù là thói thường của con người, nếu Bách Hợp ở trong vị trí của cô ta thì có lẽ cũng làm như vậy. Nhưng tình huống bây giờ không giống nhau, hai người họ ở hai phía đối lập, thù hận của Trần Nhạc Nhạc không liên quan gì tới Bách Hợp nhưng cô ta lại tính toán cả cô, đương nhiên Bách Hợp sẽ khiến cô ta khó chịu.

23. Chương 23

Phong Ninh ngăn người một chút, để Bách Hợp kéo mình đi. Trần Nhạc Nhạc vẫn giữ tư thế gục đầu xuống bàn, toàn thân run cầm cập.

“Cô ơi, cô vẫn ổn chứ? Có cần báo cảnh sát không?” Lúc này mọi người trong quán cà phê đều thấy Bách Hợp tát Trần Nhạc Nhạc một cái, chỉ có điều họ ngại vì Phong Ninh có vẻ cao lớn nên không ai dám tới đây. Giờ hai người kia đã đi, nhân viên phục vụ liền tới hỏi thăm, cẩn thận kéo cái bàn ra xa Trần Nhạc Nhạc, nhìn gương mặt xinh đẹp hằn rõ vết bàn tay thì lập tức lộ vẻ đồng tình.

Nhưng lúc này, điều mà Trần Nhạc Nhạc không cần nhất là sự đồng tình của người khác.

Đời trước, trong buổi tiệc sinh nhật của cô ta, lúc bị lộ chuyện nghiện ngập, biểu cảm của những người xung quanh khi nhìn cô ta chính là như thế, vừa kinh ngạc vừa tò mò, pha thêm chút thương hại. Tình cảnh bây giờ là đời trước bỗng nhiên giống nhau một cách kì lạ, khiến cô ta không chịu nổi. Trần Nhạc Nhạc cắn chặt môi, gò má vẫn nóng hừng hực, đời trước từng bị người ta đánh vào mặt, cô ta đã thề rằng sẽ không để ai tát mình nữa. Nhưng vừa rồi bị Bách Hợp đánh, cô ta không thể đánh trả, Phong Ninh ngay lập tức đã ở bên cạnh Bách Hợp, áp chế cô ta hoàn toàn.

Nếu trước đây, bên cạnh cô ta cũng có một kỳ sĩ như thế, có phải cô ta sẽ không cần chịu nhiều ảm ức không?

“Không cần đâu.” Trần Nhạc Nhạc nhẹ nhàng nói, cho dù từng thề rằng không để ai đánh mình nữa, nhưng thực tế đã chứng minh rằng cô ta không có cách nào cả. Mục đích của cô ta khi sửa nhẫn thực ra không khác nhiều lắm những gì Bách Hợp suy đoán. Hoặc là lợi dụng cơ hội này quyến rũ Phong Ninh, kéo cho mình một nguồn hỗ trợ cực mạnh, hơn nữa còn có thêm một người đàn ông si tình chân thành, nếu thất bại, có thể khiến Phong Ninh tức giận, đối phó với Trần gia.

Người đuổi lý trong việc này là cô ta, làm ầm lên sẽ chẳng có lợi gì, tệ nhất là danh dự còn bị bôi xấu. Trần Nhạc Nhạc nhìn ngón tay bị Bách Hợp đeo nhẫn của mình, nhớ tới lúc mình ảo tưởng khi cầm chiếc nhẫn trong tay, lại nhìn hộp nhẫn bị vứt lại trên bàn, bàn tay nắm chặt thành nắm.

Sau khi Bách Hợp và Phong Ninh ra khỏi quán cà phê, Phong Ninh vẫn cúi đầu nhìn cô, biểu cảm hiền hòa đến đáng sợ. Ban đầu Bách Hợp không chú ý, chờ tới khi đi được một lúc, ánh mắt chăm chú của Phong Ninh khiến cô không thể giả vờ như không biết nữa, liền ngẩng đầu hí mắt nhìn anh:

“Nhìn em làm gì?”

“Vợ à, anh rất vui, thật đấy.” Khi cô ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc, giữa lông mày có vẻ trầm ổn không thuộc về người trẻ tuổi nhưng Phong Ninh càng nhìn càng thấy thích. Anh chỉ mỉm cười, ban đầu cô vẫn bình tĩnh, về sau thì cả gò má và vành tai đều phồng hồng. Tuy cô cố gắng không chuyển mắt, về mặt càng lúc càng bình tĩnh nhưng không hiểu sao Phong Ninh lại thấy vô cùng đáng yêu.

Trước quán cà phê người đi người đến, Phong Ninh liền kéo Bách Hợp vào lòng: “Vợ à, anh Ninh rất vui, em sờ lên tim anh này, đập nhanh vô cùng!” Đây là lần đầu tiên anh thấy cô kích động như thế kể từ khi hai người biết nhau.

Lúc đầu, Phong Ninh tức giận vì chuyện số đo nhẫn bị sai, cũng hận không thể đánh Trần Nhạc Nhạc. Trong lòng Phong Ninh, trừ Bách Hợp ra, ai cũng đều là người bình thường, chọc tức anh thì mặc kệ là nam hay nữ đều đánh không tha.

Giờ đã tỉnh táo lại, nghĩ tới hành động của Bách Hợp, Phong Ninh không nhịn được bật cười. Tâm trạng bay bổng khiến anh rất muốn hét to lên. Lần đầu tiên anh thấy Bách Hợp tức giận tới vậy, còn là tức giận vì anh. Phong Ninh kích động không nói ra lời, chỉ giữ chặt tay Bách Hợp, ra hiệu cô sờ lên lồng ngực mình, vội vã muốn cô nghe tiếng tim mình đập. Dáng vẻ này khiến Bách Hợp không nhịn được đá anh một cú, ra hiệu cho anh buông mình ra.

“Thích cái gì chứ? Chẳng qua là cho cô ta một bài học thôi.” Phong Ninh nhiệt tình ngoài dự đoán của Bách Hợp. Kể cả khi cô bình tĩnh nói ra câu này thì Phong Ninh vẫn cười lớn, không để ý tới mọi người xung quanh, ôm cô xoay một vòng, khiến rất nhiều người chú ý: “Anh vui thì sao, vợ anh đã đánh người ta!” Về mặt anh có chút kiêu ngạo, đuôi mắt hơi xếch lên, “Đáng tiếc là đánh quá nhẹ, phải cho cô ta thêm một cái tát nữa!”

“Chỉ tát thì có ích gì? Cũng chỉ làm cô ta đau một lúc mà thôi.” Bách Hợp vuốt tóc, vươn tay khoác lên tay Phong Ninh: “Em muốn cô ta hối hận cả đời!” Trần Nhạc Nhạc tự cho là mình sống lại, biết trước mọi việc nên có thể dễ dàng đặt bẫy mọi người, có điều sống lại không có nghĩa là chỉ số thông minh tăng lên, cho dù cô ta nghĩ được nhiều cách thì e là vẫn chưa nghĩ tới hậu quả nếu thất bại.

Nếu cô ta không định mưu đồ gì với cô, Bách Hợp sẽ không quan tâm cô ta và người chị gái đầu đến sống chết thế nào, nhưng cô ta lại luôn có ý xấu với cô và Phong Ninh, việc này khiến Bách Hợp rất khó chịu.

“Cô ta có một người chị cùng cha khác mẹ, là con riêng của cha cô ta, hai người đang tranh đấu rất ác liệt.” Lời này vừa ra khỏi miệng, Phong Ninh lập tức vươn tay nâng cằm cô: “Sao em lại biết?” Phong Ninh xuất thân từ gia tộc không bình thường, cũng nhìn thấy đây những chuyện dơ bẩn, anh không có hứng thú với Trần gia, có điều anh rất thích nghe Bách Hợp nói chuyện. Bình thường thấy cô lạnh nhạt ít lời, không ngờ cũng thích nghe ngón tin tức linh tinh giống các cô gái khác. Phong Ninh không nhịn được cười, nắm chặt tay Bách Hợp. Hai người tìm một chỗ mát mẻ ở ngoài, nói rõ mọi việc về Trần gia.

“Lần trước là sinh nhật Trần Nhạc Nhạc, em đoán cha cô ta định nhân cơ hội ấy để giới thiệu con gái riêng

của mình, nhưng lại xảy ra việc ngoài ý muốn.” Cô kể lại chuyện với Phong Ninh, gương mặt mang ý cười của anh dần lạnh xuống, chuyện bản thủ âm mi như của Trần gia anh cũng ít thấy, Bách Hợp nói ra phán đoán của mình:

“...Có lẽ cô ta còn mục đích khác, nhưng phần lớn là muốn anh giận lây cả Trần gia, trả thù thay cô ta.” Cô nói xong mới phát hiện Phong Ninh im lặng rất lâu không nói gì. Bách Hợp nhìn anh, ngay lập tức bị Phong Ninh ôm chặt vào trong ngực, kéo đến một góc khuất:

“Em, vợ à, em, em thế mà lại...” Lúc này Phong Ninh không còn khí thế lạnh lùng nữa, mặt anh hồng đến mức có thể nhỏ ra máu, tay ôm Bách Hợp còn run rẩy, nói chuyện thấp thỏm không yên, quay đầu nhìn bốn phía, gấp gấp nói: “Anh đã nói từ lâu rồi mà, bảo em đừng có qua lại với cô ta!”

Giọng anh cũng hơi run, ban đầu Bách Hợp còn tưởng anh không thích nghe mấy chuyện linh tinh của nhà họ Trần, Phong Ninh ôm chặt đầu cô, Bách Hợp vùng vẫy muốn thoát ra, anh lại càng ôm chặt hơn. Phong Ninh nhìn cô một cái, lại cúi đầu xuống, sau đó cố gắng bình tĩnh lại, ngẩng đầu lên. Bách Hợp kéo cánh tay anh:

“Về sau em sẽ không qua lại với cô ta nữa, em cũng không quan tâm tới việc nhà cô ta...”

“Em nghĩ là anh có ý đấy à?” Phong Ninh không nhận được kêu lên. Anh kêu xong mới phát hiện giọng mình hơi to, khuôn mặt vốn đỏ bừng lại càng đỏ hơn, anh nghiêng rặng, cúi đầu dựa sát vào Bách Hợp, nhỏ giọng nói: “Sao em có thể nhìn ảnh khỏa thân của người khác, sao em có thể nhìn bọn họ chứ! Anh còn chưa để em nhìn cơ mà!” Anh nghiêng rặng nghiêng lợi, vừa có vẻ ngại ngùng lại vừa có chút ầm ứ: “Thế mà em lại đi nhìn thân thể của người khác trước, anh còn chưa nhìn ai đâu, anh cũng chưa để em nhìn của anh...”

Phong Ninh quả thật đã bị kích thích, trong lòng vô cùng chua xót tức giận. Anh và Bách Hợp yêu nhau đã năm năm, năm năm nay, anh đã hiểu rõ tất cả thân thể của cô, trừ phòng tuyến cuối cùng là chưa đột phá, toàn thân cô chỗ nào cũng có vết tích của anh. Nhưng cho dù lúc ấy anh có ham muốn thế nào cũng cố giữ lần đầu tiên đến đêm tân hôn. Vậy nên lần nào xúc động anh cũng lấy chăn bọc vợ lại, không dám để cô nhìn mình. Phong Ninh sợ mình không kiềm chế được, nhưng không ngờ Bách Hợp lại nhìn người đàn ông khác trần truồng trước, hơn nữa theo như lời cô thì không phải chỉ có một người!

Lúc này Phong Ninh rất muốn khóc, anh không nỡ mắng Bách Hợp, đành trút hết tức giận lên đầu Trần Nhạc Nhạc, hận không thể lập tức vọt vào quán cà phê bóp chết người phụ nữ kia. Trong lòng anh ngọt ngào không nói ra lời, chỉ đành lấy tay Bách Hợp nhét vào miệng mình, cuối cùng vẫn không nỡ cắn, đành liếm tay cô. Có lẽ là ngứa nên cô cố rút tay về, Phong Ninh lại giữ chặt lấy. Hàm răng Phong Ninh trượt qua vài lần, nhìn cô giãy dụa như con sâu liên giũ chặt cô, nói:

“Có gì đẹp mà xem hả, bọn họ có chỗ nào đẹp chứ, em còn chưa từng nhìn anh!” Anh càng nghĩ càng khó chịu, giờ Bách Hợp mới hiểu anh đang tức giận cái gì. Cô dở khóc dở cười, vùng vẫy kéo tay mình ra: “Lẽ nào người đầu tiên anh nhìn thấy là em à?”

24. Chương 24

Khi nói câu này, thật ra Bách Hợp đã rất muốn cười. Nam giới ở thời kỳ trưởng thành ít nhiều đều có hiểu kỳ với người khác giới, Phong Ninh có tình lực mười phần, lúc ở cùng với cô cũng không nhận được động tay động chân. Bách Hợp không tin một thiếu niên như thế lại có thể kiềm chế mình. Cô hỏi xong, Phong Ninh liền im lặng, gương mặt vốn phớt nắng thành màu đồng của anh bắt đầu đỏ sạm, nhưng anh vẫn cố ra vẻ không sao cả quay đầu đi. Nửa gương mặt anh nhìn nghiêng thì vô cùng nghiêm túc, đôi môi mím lại thành một đường thẳng tắp, mí mắt không chịu chớp một cái. Bách Hợp ở rất gần anh, nhìn kỹ là phát hiện được sự khác thường.

Thân thể anh cứng đờ, tim đập nhanh như thể trong ngực có một con thỏ đang liều mạng nhảy lên. Bách Hợp đặt tay lên đùi Phong Ninh cọ vài cái, anh mím chặt môi không lên tiếng, vì sự đụng chạm của cô mà

bắp thịt căng chặt. Tuy thấy rõ hành động của cô nhưng thân thể anh vẫn cứng ngắc, không chịu quay đầu về. Nhìn dáng vẻ này của anh, Bách Hợp liền như bị sét đánh, vô ý thức hỏi:

“Đúng là anh chưa từng nhìn ai?”

Ban đầu Bách Hợp chỉ tùy tiện nói thôi, nhưng mí mắt Phong Ninh khẽ run một chút, Bách Hợp liền ngăn người: “Anh thật sự chưa từng nhìn ai khác!” Câu này của cô đã có ý khẳng định. Phong Ninh quay đầu lại, lúc này anh rất muốn tỏ ra lạnh lùng đáng sợ, chỉ có điều không làm nổi, ngượng ngùng cúi đầu dụi vào vai Bách Hợp: “Chưa nhìn thì sao nào, anh không muốn nhìn người khác, họ đâu phải là em!” Đôi tay anh ôm lấy eo Bách Hợp, trong con người mang mấy phần ảm ức.

Trước đây khi ở trường cũng có lúc được nghỉ, có điều lúc người khác nghỉ ngơi thì Phong Ninh đi tập luyện. Một bảy thanh niên chưa lớn đương nhiên cũng tò mò thân thể của người khác phái, sẽ mang vài thứ linh tinh từ ngoài trường về. Một nhóm vây quanh cùng xem, kích động vô cùng, Phong Ninh thấy dáng vẻ thô tục của bọn họ thì đều trốn thật xa. Không phải anh không xúc động, nếu như trong lòng anh không có ai, có lẽ anh sẽ cùng chơi đùa với bọn họ. Nhưng trong lòng anh có người, Phong Ninh thậm chí còn có cả kế hoạch tương lai.

Từ sau khi bị Bách Hợp chê cười, Phong Ninh không viết kế hoạch lần nào nữa, nhưng anh đã tính toán trong lòng hết, lúc nào thì hoàn thành mục tiêu của mình, lúc nào kết hôn với cô, lập lời thề trong tim. Ngay cả Bách Hợp cũng có lúc anh không dám nhìn, làm sao lại đi nhìn cô gái khác? Cho dù phim đẹp đến thế nào thì những người phụ nữ đó cũng chẳng hiếm lạ gì với anh, cũng không phải của anh, xem thì có ích gì? Anh rất cố chấp, đã nhận định Bách Hợp thì không còn cảm thấy ai tốt hơn cô được nữa.

“Họ Trần đó đã làm hư em rồi!” Phong Ninh nghĩ tới việc Bách Hợp nhìn thấy thân thể người đàn ông khác, trong lòng tức giận ngọt ngào, tất cả đều là lỗi của Trần Nhạc Nhạc. Người phụ nữ đó đúng là thần kinh có vấn đề, ai cũng hiểu việc xấu trong nhà không nên để người ngoài biết, cô ta lại giống như rất sợ người khác không biết vụ bê bối này, để cho ai cũng nhìn thấy mấy hình ảnh kia. Nếu thân phận con gái riêng của chị cô ta bị lộ, danh dự của cô gái kia không tốt, lại cùng là người họ Trần, người khác cũng đâu thể có ấn tượng tốt với Trần Nhạc Nhạc? Quan trọng là cô ta báo thù thì báo thù, nhưng lại khiến Bách Hợp nhìn thân thể người khác trước.

“Không được, hôm nay chúng ta phải đi lấy chứng nhận kết hôn, sau này anh sẽ mua nhẫn cho em.” Phong Ninh càng nghĩ càng tức, mặt mũi lúc đen lúc trắng, kéo Bách Hợp dậy. Vốn dĩ anh đã chuẩn bị sau khi đeo nhẫn cho Bách Hợp sẽ đi đăng ký với cô, hai người nhanh chóng xử lý mọi việc, không ngờ lại phát sinh vấn đề, còn để anh biết một chuyện phiền lòng thế này.

Anh kéo Bách Hợp tới garage đối diện quán cà phê, cả đường đi đều có vẻ ử rử ngốc nghếch. Đương nhiên là Phong Ninh đã thăm dò địa điểm đăng ký kết hôn từ trước, khởi động xe xong liền lập tức lái đến đó. Bách Hợp nhìn anh: “Phong Ninh, anh đừng làm loạn, những thứ cần để kết hôn em còn chưa mang theo đâu.” Kết hôn cần có hộ khẩu và chứng minh thư, hôm nay Phong Ninh đi lấy nhẫn cũng không dặn cô phải mang theo mấy thứ kia, giờ chỉ có hai bàn tay trắng, dù đến cục dân chính cũng bị mời ra thôi.

Nghe cô nói thế, một tay nắm vô lăng của Phong Ninh chột chà lên quần mình hai cái, động tác nhỏ này Bách Hợp cũng từng làm. Tuy bây giờ anh giả vờ như không có vấn đề gì, nhưng rõ ràng là trên tay lái có thể thấy được vết mồ hôi lưu lại. Trong lòng anh không hề bình tĩnh như vẻ ngoài, sâu trong nội tâm, anh vẫn giống như cũ, chỉ có điều đời sống quân đội nhiều năm khiến anh đã điềm đạm rất nhiều, không dễ kích động như xưa.

“Em nhìn kia kia.” Phong Ninh hất cằm về một phía, khóe môi nhếch lên có vẻ đắc ý: “Anh đã chuẩn bị tốt từ lâu rồi, hộ khẩu của em đang ở trường, chưa hề chuyển về nhà đâu. Lúc ở trường giúp em thu dọn đồ đạc, anh đã lấy chứng minh thư của em rồi. Anh Ninh của em đã làm việc thì sao có vấn đề gì được.”

Nói đến việc kết hôn, anh lập tức quên mất việc Bách Hợp đã thấy một màn ‘xuân cung đồ’ ở nhà Trần Nhạc Nhạc, thần thái bắt đầu sáng sủa lên.

“Còn hộ khẩu của anh thì anh đã chuẩn bị tốt rồi, chứng minh thư cũng ở đây!” Quả thật anh đã làm xong hết mọi thứ, Bách Hợp bị anh nói đến mức không còn đường phản bác.

Cho tới lúc này, đúng là Phong Ninh thật sự muốn kết hôn với cô, trong lòng không hề có sự tồn tại của Trần Nhạc Nhạc. Mọi thứ đã phát triển khác nội dung câu chuyện. Gả cho Phong Ninh cũng không sao, còn nếu không gả cho anh thì chắc chắn anh sẽ không chịu, nói chung đây chỉ là chuyện sớm hay muộn. Bách Hợp không lên tiếng, cũng không hỏi người nhà Phong Ninh nghĩ thế nào về việc này. Đó không phải là chuyện cô có thể can thiệp được, phụ nữ lúc nào cũng kiêu ngạo như nữ chính đôi khi không phải việc tốt. Theo nội dung câu chuyện, Phong Ninh có thể vì Trần Nhạc Nhạc mà mở một vùng trời, trong lúc danh dự của Trần Nhạc Nhạc không dễ nghe cũng có thể đưa cô ta vào cửa Phong gia, vậy thì nếu Phong Ninh muốn cưới cô, anh cũng phải có bản lĩnh xử lý tốt mấy việc này.

Cô không quan tâm tới nữa, Phong Ninh đã chuẩn bị giấy tờ đầy đủ thì Bách Hợp cũng gật đầu.

Thái độ này của cô làm Phong Ninh rất thích. Bách Hợp có vẻ lạnh lùng nhưng thật ra rất đúng mực. Cô biết lúc nào nên dựa dẫm và tin tưởng Phong Ninh, cô tin Phong Ninh có thể xử lý mọi việc với Phong gia nên không nhắc tới nó nữa. Không có lo lắng lung tung, không có chuyện phiền phức vô nghĩa, dựa vào anh một cách thiên kinh địa nghĩa, cảm giác ấy khiến Phong Ninh vô cùng vui mừng. Không biết có phải tình nhân trong mắt hóa Tây Thi không, Phong Ninh cứ nghĩ tới Bách Hợp lại bật cười.

Trong cục dân chính, hai người ký tên xong liền bị xua đi chụp ảnh. Phòng chụp hết sức sơ sài, nhưng người luôn kiêu ngạo ngang ngược như Phong Ninh bỗng nhiên lại bắt đầu căng thẳng. Lúc chụp ảnh, anh khấn trương đến nỗi không cười nổi. Lúc anh không nói chuyện, biểu cảm đều có vẻ rất đáng sợ, thợ chụp ảnh nhìn hai người họ, thấy thân hình cao lớn của Phong Ninh thì muốn nói lại thôi.

Các cặp vợ chồng mới cưới bình thường đều ngồi tựa vào nhau, nữ ngồi nhích lên trước một chút, thậm chí thợ chụp ảnh sẽ yêu cầu hai người tỏ ra thân mật, hơi mỉm cười, nhưng lúc này Phong Ninh lại dựa sát vào Bách Hợp, gần như đã ôm cô vào lòng, một bàn tay nắm thành quyền, nghiêm túc đặt trên đùi. Hầu như chú rể đến chụp ảnh đều mặc áo vest thắt cà vạt, còn anh thì mặc quân phục, thậm chí cô dâu còn không buồn trang điểm, để mặt mộc hoàn toàn, thợ chụp ảnh đành lắc đầu.

Được cái hai người đều trẻ trung, gương mặt không tệ, trừ việc Phong Ninh không cười ra thì không có vấn đề gì.

“Sau khi nộp tiền thì mười phút sau sẽ có ảnh, đóng dấu một cái là xong.” Sau khi hai người ký tên thì đã là vợ chồng theo pháp luật, có điều còn chưa cầm được giấy chứng nhận. Thợ chụp ảnh đi ra ngoài rồi, Bách Hợp đứng dậy định đi trả tiền, cô vừa mới nhúc nhích, cánh tay đang ôm cô của anh chợt chặt hơn. Phong Ninh vẫn duy trì tư thế cứng đờ lúc nãy, có chút kích động:

“Vợ ơi, anh không cử động được, chân bị tê rồi.” Anh chưa từng khấn trương như thế, lúc chụp ảnh, ngay cả chớp mắt một cái anh cũng không dám, sợ lên ảnh sẽ xấu. Giờ mắt đã khô vô cùng, lúc thợ chụp ảnh bấm nút chụp, lòng anh căng thẳng cực độ, thân thể cứng đờ, bây giờ vẫn chưa thể buông lỏng được. Anh cúi đầu nhìn Bách Hợp, vẻ mặt dờ dẩn: “Làm thế nào đây?”

“Vậy thì cứ ngồi đây, không trả tiền, không cần lấy ảnh, không đóng dấu nữa, không cầm chứng nhận gì hết, chúng ta ngồi một lúc rồi về nhà.” Bách Hợp đã có biện pháp đối phó với Phong Ninh, câu này của cô vừa ra cửa miệng thì cái đùi lúc nãy chưa chuyển động được của Phong Ninh đã lập tức bật dậy. Có điều vì anh vẫn đang căng thẳng nên lúc bước đi có vẻ vô cùng quái dị. Bách Hợp nhìn anh, không nhịn được phì cười.

25. Chương 25

Đi ra khỏi cục dân chính, hai người đã biến từ người yêu thành vợ chồng. Phong Ninh đeo kính râm, cố gắng tỏ vẻ lạnh lùng, có điều khóe môi hơi nhếch lên thì không cách nào kiềm chế được: “Trước tiên đi chọn nhẫn đã, sau đó về Phong gia ăn cơm, ăn xong chúng ta sẽ về.” Anh đã sắp xếp ổn thỏa, nhưng nói tới chuyện về nhà thì trong mắt có chút căng thẳng ngượng ngùng.

Việc cái nhẫn vẫn thành chiếc dằm trong lòng Phong Ninh. Vốn dĩ anh muốn cho Bách Hợp một hôn lễ không kém ai, vợ anh phải được mọi thứ tốt hơn người khác, thế nên anh chọn mãi mới được hai viên kim

cương để làm nhẫn theo yêu cầu, để sau này cô có thể ngắt cao đầu, không ngờ lại xảy ra chuyện. Nghĩ tới Trần Nhạc Nhạc, Phong Ninh chỉ cảm thấy buồn nôn. Cô ta làm như thế không chỉ hủy hai cái nhẫn mà còn phá hoại kế hoạch tương lai của anh, anh nhất định sẽ tìm Trần gia để đòi câu trả lời.

Bây giờ đã kết hôn mà còn chưa có nhẫn, Phong Ninh cũng cảm thấy khó chịu, nhưng anh không thể đợi để đặt lại nhẫn lần nữa. Chiếc nhẫn đeo lên ngón tay Bách Hợp thời niên thiếu là tâm nguyện của anh, cho dù đã có đăng ký kết hôn nhưng thiếu nhẫn thì anh vẫn thấy tiếc nuối. Hai người lại đi trung tâm thương mại, dạo cả nửa ngày, cuối cùng chọn một chiếc nhẫn làm sẵn vừa tay Bách Hợp. Lúc quét thẻ thanh toán, nghe nhân viên báo giá tiền, tuy đắt hơn nhiều so với nhẫn thông thường nhưng lại không bằng một phần mười chiếc nhẫn đặt làm kia.

Phong Ninh canh cánh trong lòng, Bách Hợp đành vãn cánh tay anh, chìa tay mình cho anh xem.

Dưới ánh đèn, viên đá quý trở nên lấp lánh, viên đá này không lớn lắm, tinh xảo cũng không so được với ‘đôi mắt tình nhân’, nhưng rất thích hợp với bàn tay cô, có vẻ tú lệ đơn giản. Phong Ninh cũng duỗi tay mình ra, khớp xương của anh lớn hơn Bách Hợp nhiều, nhìn có vẻ mạnh mẽ rắn rỏi, hai bàn tay ở cạnh nhau vô cùng tự nhiên.

“Em cảm thấy thế này rất tốt, Phong Ninh, em không để ý nhẫn đắt hay không, nếu không thì trước đây em đâu có đeo cái nhẫn bạc kia.” Sự chân thành của Phong Ninh khi chọn nhẫn còn đáng quý hơn tiền bạc, thấy Bách Hợp hiếm khi khích lệ mình như thế, Phong Ninh rất muốn cười nhưng lại cố nhịn.

Mọi sự tuy có trắc trở nhưng cuối cùng đã viên mãn, Phong Ninh đi trả tiền, khi hai người ra khỏi trung tâm thương mại thì trời đã không còn sớm nữa, Phong Ninh mở điện thoại ra, gọi về Phong gia.

Anh báo sẽ về Phong gia ăn cơm, ngữ khí rất thoải mái, người ở đầu bên kia hình như có hỏi mấy câu, anh quay đầu sang nhìn Bách Hợp, cười với cô, sau đó ừ một tiếng, còn gật đầu thật mạnh, đáng tiếc là người kia không nhìn thấy được. Nói mấy câu xong việc, Phong Ninh liền cúp máy.

Đây là lần đầu tiên Bách Hợp tới Phong gia, vào nhiệm vụ đã nhiều năm, kết giao với Phong Ninh cũng chừng ấy năm, cô chỉ gặp mặt dì Vương của Phong gia một lần, còn người Phong gia thì cô chưa gặp bao giờ. Nay đã cầm chứng nhận kết hôn thì mới tới Phong gia lần đầu. Xét về diện tích và sự hào hoa, Phong gia không thể bì kịp nhà của Trần Nhạc Nhạc, nhưng ở thành phố này, khi hầu hết nhà cửa đã biến thành chung cư cao tầng thì nhà họ Phong vẫn giữ nét cổ kính của thời cũ.

Cứ cách một đoạn là có chiến sĩ đứng gác, người ngoài không ai dám tới gần, mọi bài trí trong khu nhà đều được thầy phong thủy xem xét, không phải kiểu mà Trần gia có thể so sánh được.

Không biết có phải vì Phong Ninh đã gọi điện báo sẽ về không mà khi hai người xuống xe thì rất nhiều người của Phong gia đã có mặt. Một phòng cả nam lẫn nữ đều mặc quân phục màu xanh, Phong Ninh cầm theo cái túi to, kéo tay Bách Hợp vào nhà, từ khi bảo mẫu mở cửa thì tất cả mọi người đều kinh ngạc ngẩng người, mắt nhìn chòng chọc khiến Phong Ninh thẹn quá hóa giận.

“Cha, mẹ, con về rồi đây, còn đưa cả con dâu cho hai người nữa!” Anh nắm chặt tay Bách Hợp, sợ cô lo lắng vì bị mọi người quan sát. Một thiếu niên chừng 17, 18 tuổi liền đứng lên: “Anh Ninh, anh còn mua cả đồ về à.” Chiếc túi đựng nhẫn vẫn treo trên tay anh, vừa nãy vì kích động quá nên anh đã quên bỏ cái túi ra.

“Sao anh lại khách sáo thế?” Thiếu niên đã thấy tên nhân hiệu nhẫn trên túi nhưng cố ý trêu chọc anh, giả vờ đưa tay ra nhận cái túi: “Về nhà mình thì mua quà cáp làm gì?”

Trước đây Phong Ninh quá kiêu ngạo, khó lắm mới thấy người yêu của anh ở đây, nhìn qua rõ ràng là hai người vừa đi dạo phố. Từ lúc nào mà Phong Ninh cũng đi mua sắm? Ngay cả mẹ Phong bảo anh đi cùng mình tới thăm họ hàng anh còn nóng nảy, càng đừng nói tới việc đi mua đồ với người khác. Mọi người giả vờ không thấy Phong Ninh đang lúng túng, kệ cho thiếu niên trêu chọc Phong Ninh.

“Khách sáo á? Đây là nhẫn kết hôn của anh và vợ anh!” Da mặt Phong Ninh dày, ban đầu bị người ta trêu chọc thì hơi lúng túng nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại, còn đắc ý hả hê nắm tay đeo nhẫn của Bách Hợp lượn một vòng trước mặt thiếu niên: “Em muốn quà thì đơn giản thôi, để vợ anh ngồi đấy, anh sẽ tặng riêng em một phần quà, để em từ từ hưởng thụ!”

Anh buông tay Bách Hợp, chỉ vào vị trí còn trống trên sofa mà thiếu niên kia vừa đứng dậy, đẩy cô ngồi xuống, sau đó lập tức bắt lấy cậu nhóc đang định bỏ trốn kia, vể mặt hung ác kéo cậu ta ra ngoài. Không lâu sau có tiếng ‘thịch thịch’ như tiếng đập bao cát vang lên, kèm theo là tiếng kêu bất mãn của thiếu niên: “Anh kết hôn rồi còn đánh em, ý lớn bắt nạt nhỏ.”

Người trong nhà không ai có ý định đi khuyên ngăn. Giáo dục của Phong gia chính là con trai cần phải ăn đòn nhiều, giờ bị người nhà đánh dù sao cũng tốt hơn sau này bị người ngoài đánh. Nếu chút mài giũa này mà cũng không chịu được, còn phải nhờ người nhà ra mặt thì khi lớn lên sao làm nổi việc lớn. Người Phong gia đều theo con đường quân đội, Phong Ninh cũng lớn lên theo cách này. Hai người mà Phong Ninh vừa gọi là cha mẹ ngồi trên sofa, người đàn ông trung niên mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn, có lẽ khi Phong Ninh nhiều tuổi thì cũng rất giống ông ấy.

Mẹ Phong Ninh cũng mặc quân trang, hai cô gái trẻ ở sau lưng bà, người trong nhà không ai mở miệng, đều chỉ quan sát đánh giá Bách Hợp. Sau một lúc lâu mẹ Phong mới nói: “Hai đứa đã ở bên nhau mấy năm nay rồi, giờ Phong Ninh dẫn con về nhà là lựa chọn của nó, sau này cố sống cho tốt với nhau.” Bà không nhắc đến chuyện xảy ra trong quá khứ nữa, hai người đã đăng ký kết hôn, vắn đã đóng thuyền, nói việc cũ sẽ chỉ khiến mọi người lúng túng. Bách Hợp vâng một tiếng, sau đó một phụ nữ trung niên liền chuẩn bị trà. Phong gia coi trọng phép tắc, Phong Ninh và Bách Hợp đã cầm chứng nhận kết hôn, hôn lễ còn chưa tổ chức, những năm nay người trẻ kết hôn đều thích theo kiểu châu Âu, có điều Phong gia hi vọng hai người sẽ theo hôn lễ truyền thống. Giờ Bách Hợp và Phong Ninh cần kính trà trước.

Chờ tới khi Phong Ninh đánh người xong, vừa kéo tay áo xuống vừa đi vào nhà, Bách Hợp đã kính trà với cha mẹ chồng xong. Mẹ Phong còn đang bàn bạc với mọi người nên tổ chức hôn lễ thế nào.

“Vợ ơi, đeo nhẫn cho anh.” Phong Ninh lấy nhẫn từ trong túi ra, lúc đánh nhau anh sợ nhẫn bị hỏng nên phải tháo ra trước, giờ đòi Bách Hợp đeo lại cho mình, thiếu niên bị đánh khắp khiêng từ ngoài vào, nghe vậy thì tức giận nói: “Cái gì mà vợ ơi chứ, có chứng nhận kết hôn chưa?”

Phong Ninh quay đầu trợn mắt nhìn cậu ta, thiếu niên bị đánh đến mức một mắt sưng vù, bị anh trừng thì vội vàng rút vai, nhanh chóng trốn ra cửa. Phong Ninh cười lạnh một tiếng, lấy chứng nhận kết hôn từ trong ngực mình ra, đột nhiên nhớ rằng ảnh chụp của mình trên đó không ra sao, lập tức đổi ý, nhưng anh còn chưa kịp cất đi đã bị mẹ Phong lấy mất. Ban đầu chỉ có một mình bà bật cười, về sau mọi người đều vây tới xem, sau đó không nhịn được cười ầm lên.

26. Chương 26: Chương 26.1

Lần đầu đến Phong gia, Bách Hợp không bị hỏi thăm thái quá hay đối đãi lạnh nhạt, vì Phong Ninh đưa ra tờ chứng nhận kết hôn có ảnh của mình nên trở thành đối tượng bị mọi người giễu cợt, lúc ăn cơm còn có người nhìn anh chăm chú. Cả bữa cơm Bách Hợp đều ăn rất thoải mái, còn Phong Ninh vừa đặt bát đĩa xuống là kéo Bách Hợp đi luôn.

“Sau này chụp ảnh cưới phải tìm một nhiếp ảnh gia thật giỏi, chụp chúng ta đẹp hết mức.” Mặt anh âm trầm, giống như đang thề nguyện. Phong Ninh cứ nghĩ tới cảnh người trong nhà cổ nín cười là mặt lại khó coi, rõ ràng là vẫn canh cánh trong lòng việc chụp ảnh. Bách Hợp không nhịn được cũng bật cười.

Anh lái xe về, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn Bách Hợp mấy lần, bị anh nhìn mãi nên Bách Hợp cũng quay đầu sang nhìn anh. Mỗi khi thấy mình bị bắt gặp, Phong Ninh liền ngại ngùng quay đi. Tới khi về nhà, thời gian còn sớm, anh ân cần chuẩn bị nước tắm cho Bách Hợp, còn tìm áo ngủ giúp cô, giục cô nhanh chóng tắm rửa.

Một mỗi một ngày, từ sáng gặp Trần Nhạc Nhạc cho tới giờ về nhà, Bách Hợp quả thật rất mệt mỏi. Thời tiết lại đang nóng bức, Bách Hợp tắm rửa sạch sẽ xong thì phòng ngủ đã bật điều hòa, nhiệt độ bắt đầu trở nên mát mẻ, còn Phong Ninh thì không thấy đâu.

Khăn trải giường ở phòng ngủ đã bị đổi, trên giường rải đầy cánh hoa hồng, trong phòng còn mùi thơm ngào ngạt của hoa, nhớ tới chuyện Phong Ninh nói sẽ tặng cô nhẫn và hoa tươi còn thiếu, Bách Hợp liền cầm khăn lau tóc rồi ra ngoài. Trong phòng tắm khác có tiếng nước chảy ào ào, cô lại quay về phòng ngủ, lấy máy sấy ra sấy khô tóc. Phong Ninh vẫn ở trong phòng tắm chưa ra, Bách Hợp đành tìm một quyển tiểu thuyết bằng tiếng Anh ra đọc.

Tiểu thuyết đã hết gần một nửa mới thấy Phong Ninh dè dặt vào phòng, ánh mắt có phần căng thẳng nhìn khắp bốn phía. Thấy Bách Hợp đang ngồi bên cửa sổ đọc sách thì thở phào một hơi, sau đó nhẹ nhàng đi vào phòng.

“Xem gì mà mê mẩn thế?” Giọng Phong Ninh trở nên khàn khàn. Anh đưa tay sờ tóc Bách Hợp, ở trong phòng điều hòa lâu nên tóc và mặt cô hơi lạnh, may mà áo ngủ dài tay, có điều vẫn để hở cặp chân. Chân của con gái đẹp hơn chân nam giới nhiều, ngón chân Bách Hợp không sơn màu gì nhưng vẫn có màu hồng sáng tự nhiên.

Phong Ninh vừa nói chuyện vừa ngồi cạnh Bách Hợp, nhìn thấy cặp chân của cô thì ánh mắt không rời ra được nữa.

“Có lạnh không?”

Anh không nhìn được sờ chân Bách Hợp, lòng tay anh vô cùng nóng bỏng. Hàng năm huấn luyện nên tay còn có vết chai, chạm lên chân cô anh chợt cảm thấy hai chân cô mềm mại không xương. Ngọn lửa vốn bị anh kiềm chế trong lòng lập tức bùng lên, Phong Ninh lấy quyển sách trong tay Bách Hợp, một tay vòng ra sau lưng cô, tay còn lại ôm dưới đầu gối, bế cô lên một cách nhẹ nhõm.

Trên đường về, Phong Ninh còn nghĩ hôm nay hai người đã kết hôn, kích động tới mức hận không thể về nhà ngay lập tức. Nhưng lúc nghe tiếng tắm rửa của Bách Hợp, anh lại trở nên căng thẳng. Từ lúc chàng vụng tới về Phong gia, anh đã gọi điện bảo người đưa hoa đến nhà mình, nhân lúc Bách Hợp đi tắm thì bứt cánh hoa xuống, không ngờ vào thời khắc quan trọng thì anh lại trốn ở phòng tắm không dám ra. Giờ không dễ dàng gì mới ra được, Bách Hợp bị anh ôm vào ngực, nhẹ như lông hồng, chẳng khác nào đang ôm một đứa trẻ. Đây là cô gái mà anh vẫn giấu trong lòng, cuối cùng đã thuộc về anh.

Ý định vốn hơi thụt lùi giờ lại dâng lên, Phong Ninh đặt Bách Hợp lên giường, thấy cô xoay người định bò về phía đầu giường, anh lập tức vươn tay bắt lấy đùi cô kéo một cái, thân thể cô liền trượt lại trước mặt anh, áo tắm bị lệch lên, lộ ra bắp đùi trắng nõn.

Phong Ninh chợt nhớ tới lúc cô mặc chiếc váy màu vàng nhạt, hôm ấy cô ở lại Trần gia một đêm, vẻ mặt hơi tiêu tụy, nhưng chiếc váy ấy lại làm tôn lên vòng eo thon thả và cặp chân mảnh mai, nhớ lại chuyện này làm dưới bụng Phong Ninh như muốn vỡ ra. Cặp mắt anh đỏ lên, tay nhấn đùi cô, định hôn lên nhưng Bách Hợp đã rút lại. Không biết có phải vì đầu óc anh choáng váng rồi không mà để cô thoát được, cho dù phản ứng tiếp theo của anh rất nhanh nhưng cũng chỉ bắt được mắt cá chân cô, đôi môi rơi lên lên đó.

Phong Ninh nằm bò lên giường, vươn tay xoay người Bách Hợp lại, thân thể mình áp lên trên. Yêu nhau bao nhiêu năm, động tác tình chàng ý thiếp thì có nhưng hành động vợ chồng thật sự thì Phong Ninh còn chưa có kinh nghiệm. Anh đè lên Bách Hợp, tay còn run rẩy chưa chạm tới dây buộc áo choàng tắm của cô thì Bách Hợp đã cau mày:

“Có gai đâm vào em.” Hơi thở của Phong Ninh đang trở nên nặng nề, nghe thấy câu này thì ngẩn người, Bách Hợp lặp lại lần nữa, cái đầu trống rỗng của Phong Ninh cuối cùng cũng có phản ứng, lập tức lăn sang một bên, bế Bách Hợp lên, tìm cái gai đâm vào áo.

Lúc xé cánh hoa hồng, tư tưởng của anh không tập trung, nghĩ tới hai người sắp thân mật nên không chú ý để gai hoa hồng rơi trên giường. Bách Hợp bị gai đâm, Phong Ninh vừa đau lòng vừa khó chịu, vốn dĩ anh muốn lãng mạn, giờ lãng mạn không thành còn làm dưng khí khó khăn lắm anh mới có được mất hơn một nửa.

“Có bị thương không?”

Anh cầm ga giường vung lên, cánh hoa hồng rơi như mưa trong không trung, vung hai ba cái là giường đã sạch sẽ bóng loáng. Phong Ninh chẳng còn hơi đâu mà đi quét chỗ hoa rơi nữa, anh chỉ muốn xem Bách

Hợp có bị thương hay không.

Trên áo choàng tắm vẫn trắng tinh, không có máu dính vào, có điều trong lòng Phong Ninh vẫn không yên, không còn mấy ý nghĩ kiêu diễm nữa, anh kéo áo Bách Hợp xuống, tay không hề run rẩy. Trong nháy mắt, linh hồn Bách Hợp bị bắn ra khỏi thân thể. Trên sống lưng trần của cô có một dấu đỏ nhỏ xíu, hơi rách da nhưng không bị chảy máu. Áo choàng bị kéo tới eo cô, chỉ còn sợi dây buộc là chưa cởi ra.

Cho dù đưa lưng về phía Phong Ninh, nhưng da thịt trắng nõn vẫn xuất hiện vàng sáng dịu dàng dưới ánh đèn. Ban đầu, Phong Ninh đau lòng liềm lên vết thương, thân thể cô vẫn còn mùi hương của sữa tắm và dầu gội. Da thịt thiếu nữ bóng loáng non mịn giống như sữa bò hảo hạng, hơi thở của Phong Ninh dần nặng nề. Anh thuận thế hôn dọc sống lưng, tới phần eo, thân thể thiếu nữ khẽ run lên, anh giống như bị bỏ bùa, lập tức lật người cô lại, nhào tới.

Chuyện quá khứ chưa làm xong, lần này đã hoàn thành. Ban đầu Phong Ninh muốn thật chậm rãi, nhưng tới khi vào cuộc rồi anh mới phát hiện mọi việc không thể kiểm soát được. Lần tiếp theo Bách Hợp mở to mắt đã là buổi chiều. Thân thể cô đã được tắm rửa, cũng không cảm thấy khó chịu gì, có lẽ là Lý Diên Tỉ đã giúp cô. Phong Ninh vẫn đang nhìn cô chăm chú, không biết anh đã nhìn bao lâu, lúc Bách Hợp mở mắt, ánh mắt hai người đối diện nhau, phải mất một lúc anh mới phản ứng kịp, cuống quýt nhắm mắt lại, nhưng lông mi vẫn không ngừng run rẩy.

Nửa người anh bắt đầu hồng lên, nhiệt độ cũng tăng cao, lòng bàn tay nóng bỏng có thể làm bỏng người ta. Trong căn phòng yên tĩnh, tiếng thở hổn hển của anh vang lên trên đỉnh đầu Bách Hợp, hơi thở nóng ẩm lướt qua trán và gò má cô, ngứa vô cùng.

“Giả vờ ngủ cái gì?” Bách Hợp giơ tay lên cào mặt anh, định cào cái thứ hai thì Phong Ninh túm lấy cổ tay cô. Thân thể anh vẫn còn căng thẳng đến cứng ngắc, anh dịu dàng vén tóc Bách Hợp sang một bên, sau đó sờ lên vết đỏ mà cô gây ra, mặc dù ngại ngùng nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh: “Anh không giả vờ ngủ.” Bách Hợp muốn ngẩng đầu nhìn anh, anh lập tức dán cằm lên đỉnh đầu cô, vùi mặt vào tóc cô, cánh tay ôm cô cũng càng chặt hơn: “Vợ ơi, anh thấy rất vui...”

Nói xong câu cuối, trong lòng Phong Ninh như có một con sâu lông, nếu không làm gì thì sẽ khó chịu. Anh cọ mặt vào tóc cô, đầu cũng quẩn lên người cô chà đi chà lại, thân thể càng quẩn chặt hơn, giống như một con rắn trói Bách Hợp trong lòng mình.

Tâm trạng Phong Ninh lúc này đúng là không nói nên lời. Anh tự mình khai hoang một khối đất, chôn một hạt giống, nhìn mầm cây phá đất nảy mầm, lớn lên đâm hoa kết quả, tới hôm qua anh đã ăn rồi. Mỹ vị ấy không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung được, chờ đợi nhiều năm là đáng giá, sự vui mừng trong trái tim còn lớn hơn cả thân thể.

Từ đêm qua anh đã không ngủ, sáng sớm lúc Bách Hợp ngủ thì anh lại nhìn cô chăm chú, không nỡ khép mắt. Cô yên lặng dựa trong lòng anh, dáng vẻ thiên kinh địa nghĩa, khiến Phong Ninh vô cùng âm áp, như thể có thứ gì sắp tràn ra khỏi cõi lòng.

27. Chương 27: Chương 26.2

“Đói không?” Phong Ninh hôn lên đầu Bách Hợp mấy cái rồi mới nhỏ giọng hỏi cô. Tối hôm qua anh không ngủ, không biết có phải bây giờ đang hưng phấn nên không thấy buồn ngủ không.

Bách Hợp nhắm mắt, có thể là vì quá đói nên thân thể không có cảm giác gì nữa, mà kể cả không đói thì nằm trên giường mãi cũng không phải biện pháp tốt, vậy nên cô gật đầu xong thì ngồi dậy. Mặc dù không đau đớn nhưng thân thể lại nặng trĩu, vẫn phải do Phong Ninh đỡ cô. Cô gượng đi dép rồi đứng dậy, giẫm lên những cánh hoa hồng đã ú rũ, mỗi bước đi như giẫm trên mây, nhẹ như lông hồng. Cô đánh răng rửa mặt xong, ra ngoài thì thấy Phong Ninh vẫn đang ôm khăn trải giường cười ngây ngô.

Khăn trải giường mới đổi hôm qua nay đã dính máu tươi, ngay cả khi khô rồi thì màu sắc vẫn chói mắt như cũ, anh không ngại bẩn còn ôm như ôm bảo bối. Bách Hợp không nhìn được đá anh một cái thì anh mới tỉnh táo lại, còn không dám nhìn mặt Bách Hợp. Mặt đỏ tai hồng cúi thấp đầu, làm nũng ôm lấy eo cô, vùi đầu trước ngực cô.

Phong Ninh bắt đầu gấp gáp, một chuyến này trở về chỉ có thời hạn, anh muốn chuyển toàn bộ công tác về thành phố thì còn cần thêm mấy năm. Thời gian nghỉ của anh chỉ có hai tháng, vậy nên hôn lễ phải nhanh chóng tiến hành. Hai người giờ đã là vợ chồng thật sự, có chứng nhận kết hôn, Phong gia cũng chuẩn bị từ sớm, mọi công việc rườm rà nhất đã làm xong, hai người lại đi chụp ảnh cưới. Không biết có phải Phong Ninh xung khắc với việc chụp ảnh không mà anh luôn cảm thấy không thoải mái. Đồ quần áo kiểu âu làm anh không quen, ảnh chụp rất gượng gạo. Về sau Bách Hợp đề nghị chụp ảnh cưới theo kiểu quân đội, mặc quân phục quen thuộc nên anh đã tự nhiên hơn nhiều.

Sau khi ảnh rửa xong, Phong Ninh tự nhiên oai hùng, còn Bách Hợp cũng không kém, khí chất lạnh nhạt tựa như một tách trà, khiến người ta có thể cảm nhận được mùi hương thơm mát. Cha mẹ Phong Ninh rất hài lòng với ảnh đám cưới, theo ý bọn họ thì thể này đẹp hơn nhiều nhưng người trẻ tuổi thích mặc áo cưới kiểu Tây.

Hôn lễ tổ chức theo kiểu truyền thống. Bách Hợp mặc áo cưới màu đỏ, tay áo rộng, tóc cài trâm ngọc. Bao năm qua cô không xỏ khuyên nên không có lỗ tai, trang sức ngoài đồ cài tóc thì chỉ đeo một cặp vòng tay. Có thể là vì tuổi trẻ nên khi trang điểm chỉ phủ một lớp phấn mỏng, tô lông mày đậm hơn, thậm chí còn không cần tô má mà đã rất đẹp. Chuyên gia trang điểm tô son nước cho cô, sau đó cảm thấy trang điểm thể này hơi mộc mạc, liền dùng son vẽ thêm mấy cánh hoa trên trán.

Hiệu quả còn tốt hơn cả dự đoán, thêm mấy cánh hoa liền không khác gì điểm mắt cho rồng, chuyên gia trang điểm lộ vẻ mặt vui sướng kinh ngạc, còn chưa kịp mở miệng thì đã có hai người đi vào.

“Bách Hợp à, bác gái nói cậu đang ở đây.” Đi vào là Dương Ly và Vu Tiểu Thiên. Bên nhà gái chỉ có mẹ Tả và em trai em gái Bách Hợp, quá ít người, vậy nên Phong Ninh mới thay mặt cô mời bạn ở cùng ký túc xá tới, đương nhiên là không mời Trần Nhạc Nhạc. Phong Ninh chỉ nghĩ đến Trần Nhạc Nhạc đã thấy phiền chứ đừng nói là mời cô ta.

Trước đây chưa từng thấy Bách Hợp trang điểm, lần này hai người bạn học đều có một phen kinh diễm. Mấy năm nay, hôn lễ kiểu châu Âu đã lật đổ kiểu truyền thống, nhưng không phải vì tổ chức kiểu truyền thống thì kém cỏi, chẳng qua là xã hội hiện đại, hôn lễ truyền thống quá phức tạp. Như áo cưới của Bách Hợp là hàng thủ công, dùng chất liệu vải đặc biệt, chỉ riêng áo cưới và trang sức trên người cô đã đủ làm chực bộ váy đơn giản kiểu Âu. Vu Tiểu Thiên chỉ biết há miệng nhìn, không thốt ra lời.

“Nhạc Nhạc đã biết lỗi rồi, bạn ấy nói hiện giờ bạn ấy sống cũng không tốt, hi vọng cậu có thể tha thứ cho bạn ấy.” Dương Ly cẩn thận ngồi cạnh ghế Bách Hợp, tay chân không dám cử động nhiều. Cô ta nhớ tới những gì Trần Nhạc Nhạc từng nói với mình, dè dặt nói lại với Bách Hợp. Chuyện giữa Bách Hợp và Trần Nhạc Nhạc như thế nào thì Dương Ly không biết, có điều hai chị em trong phòng ký túc cách mặt nhau như vậy làm cô ta cũng thấy lúng túng. Trước nay Trần Nhạc Nhạc đối xử với cô ta không tệ, lần này nhờ cô ta giúp đỡ nhấc vác Bách Hợp, Dương Ly cũng đành ngại ngùng nhận lời. Có điều gia thế của Phong Ninh vượt quá sức tưởng tượng của cô ta, vậy nên Dương Ly có hơi luống cuống.

“Việc này đừng nhắc lại nữa, trong lòng mình đã suy nghĩ rồi.” Bách Hợp không muốn nói với Dương Ly, Trần Nhạc Nhạc từng tính toán Phong Ninh, muốn mượn tay Phong Ninh để hủy hoại Trần gia, nhưng cuối cùng Phong Ninh lại chọn cách giúp đỡ người chị cùng cha khác mẹ của cô ta. Trong lòng Bách Hợp đã từng nghĩ vốn dĩ chuyện giữa Trần Nhạc Nhạc và chị cô ta không liên qua gì tới bọn họ, nhưng nếu Trần Nhạc Nhạc không mưu mô đặt bẫy cô thì nể tình bạn cùng phòng ngày trước, Bách Hợp sẽ thuận tay giúp cô ta. Nhưng Trần Nhạc Nhạc trọng sinh rồi thì không tin tưởng bất kỳ ai, chỉ tin vào bản thân mình. Có điều cô ta chỉ có bản lĩnh đào hầm chứ không có bản lĩnh giải quyết hậu quả, Bách Hợp đương nhiên sẽ tặng quà đáp lễ cho cô ta.

Gần đây Trần Nhạc Nhạc sứt đầu mẻ trán, đáng lẽ sau khi trọng sinh cô ta có thể đặt bẫy chị mình, nhưng Phong Ninh giúp đỡ đã khiến toàn bộ ưu thế của Trần Nhạc Nhạc rối loạn. Người đàn bà đã chinh cô ta đến chết đi sống lại ở đời trước thì sao có thể là loại người nhân từ được. Trần Nhạc Nhạc chiếm tiên cơ là

vì cô ta đã trọng sinh, như thế không chứng tỏ rằng chỉ số thông minh của cô ta tăng lên. Bây giờ người chị kia và cô ta đều ngang nhau, cả Trần Thị bị huyền não kịch liệt, Trần Nhạc Nhạc không còn sức lực đâu mà nghĩ tới Phong Ninh.

Gần nhất, Trần Nhạc Nhạc suýt bị bức đến phát điên, cha Trần không ở cùng phe với cô ta, trừ có ưu thế trọng sinh, cô ta chẳng còn gì khác, cũng không có được ngoại viện mạnh mẽ như nội dung câu chuyện. Không có sự giúp đỡ của Phong Ninh, cô ta cần phải tìm người khác. Dương Ly lúng túng nói với Bách Hợp: “Nhạc Nhạc sẽ gả cho Lương Cảnh Diệu, bạn ấy hi vọng cậu sẽ tham gia hôn lễ.”

Xem ra Trần Nhạc Nhạc còn chưa chết tâm, không phải là với Phong Ninh mà là với thế lực của Phong Ninh. Trần Nhạc Nhạc chỉ còn cách gả cho Lương Cảnh Diệu để dựa vào Lương thị làm quân cứu viện. Chỉ có điều Lương thị không thể vì cô ta mà đối địch với Trần gia. Ngoại trừ trẻ trung xinh đẹp, cô ta không còn thứ gì để khiến Lương thị coi trọng mình, vậy nên cô ta mới mời Bách Hợp tới lễ cưới, để Phong gia cũng trở thành chỗ dựa cho cô ta. Trần Nhạc Nhạc muốn hòa hợp với Bách Hợp nhưng lại biết Bách Hợp sẽ không gặp mình nên mới nhờ Dương Ly giúp đỡ.

Vu Tiểu Thiên ngồi một bên trầm mặc không nói, Dương Ly lấy một hộp trang sức từ trong túi mình ra, đưa cho Bách Hợp: “Đây là nhẫn mà Nhạc Nhạc đã sửa, bạn ấy nói xin lỗi cậu, số đo ban đầu bị sai bạn ấy đã cho người làm nhỏ lại rồi...”

Dương Ly không biết Trần Nhạc Nhạc có ý đồ với Phong Ninh, chỉ biết quan hệ giữa Trần Nhạc Nhạc và Bách Hợp căng thẳng. Trần Nhạc Nhạc tìm cô ta làm thuyết khách, tặng cô ta một bộ trang điểm nhập khẩu, Dương Ly cũng không hy vọng hai chị em cùng ký túc ngay trước mặt nhau nên mới cố gắng làm hòa.

“Đều là chị em cùng phòng ký túc, có gì hiểu lầm thì nói rõ là được...”

Bách Hợp nghe cô ta nói một lúc lâu mà không mở miệng, mãi tới khi chuyên gia trang điểm vẽ xong hết đóa hoa giữa mi tâm, cô mới quay đầu nhìn Dương Ly: “Hôm nay cậu còn có việc phải không? Để mình nhờ người đưa cậu về.”

Chuyện về Trần Nhạc Nhạc Bách Hợp không muốn quan tâm nữa, rõ ràng là Dương Ly được Trần Nhạc Nhạc nhờ tới khuyên nhủ cô. Trừ một năm ở chung ký túc, quan hệ giữa cô và Dương Ly cũng chẳng tốt đến đâu, thật sự không muốn nghe mấy lời ‘tri tâm’ của ‘chị em’, nếu không phải ngày ấy Phong Ninh lái một chiếc xe xin tới gặp cô thì e rằng quan hệ giữa cô và Dương Ly còn chẳng bằng bạn học bình thường, Dương Ly tới làm thuyết khách nghe đúng quá ư gượng ép.

Cô nói lời này rất bình thản nhưng mặt Dương Ly lại đỏ bừng, ngay sau đó trắng bệch, nhìn Bách Hợp không biết phải làm sao. Cô ta nhìn Vu Tiểu Thiên nhưng Vu Tiểu Thiên chỉ im lặng. Chuyên gia trang điểm đã cầm điện thoại tới. Hôm nay Dương Ly tới hôn lễ là đi cùng một đám bạn. Quan hệ giữa cô ta và bạn trai đã tệ hơn trước nhiều, cô ta không phải người ở thành phố, lúc trước yêu đương thì không sao nhưng nói tới việc kết hôn thì giữa hai gia đình đều có vấn đề, người nhà bạn trai chê bai cô ta.

Nếu tham gia hôn lễ này, biết mình có người bạn tốt gả vào hào môn, bên nhà bạn trai rất hưng phấn, nếu giờ bị đuổi đi thì Dương Ly có thể tưởng tượng ra cảnh nhà trai yêu cầu hai người chia tay. Cô ta có chút hối hận vì đã nói đỡ cho Trần Nhạc Nhạc, có điều hối hận thì đã muộn.

Một chút nhạc đệm này không làm ảnh hưởng gì tới phần sau của hôn lễ. Phong Ninh mặc quân phục, đứng thẳng giữa hỉ đường chờ cô. Khung cảnh này bị người ta chụp lại, rất lâu về sau Phong Ninh mới ngại ngừng kể cho Bách Hợp: một khắc thấy cô đi từ xa tới, tay đặt vào tay anh, anh căng thẳng đến mức tim suýt nữa ngừng đập. Một khắc ấy, trong lòng tay anh không chỉ là tay cô, mà còn là hạnh phúc cả đời anh, là con của anh.

Không có ai biết, một khắc ấy, trong lòng anh, nước mắt rơi như mưa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-dau-gap-nhau-qua-som>